3 DALDA GOODREADS OKUR ÖDÜLLERİ FİNALİSTİ

Muhabbet

VIRGINIA EVANS

APRIL

Muhabbet © 2026 APRIL Yayıncılık
Copyright © 2024 by Virginia Evans

Yayın No: 249
1. Baskı: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-6756-20-5

Yayın Yönetmeni: K. Egemen İpek
Çeviren: Ergin Kaptan
Editör: Nazlı Berivan Ak
Son Okuma: Coşkun Ak
Kapak Tasarımı: Anna Kochman
Kapak İllüstrasyonu: Gemma Koomen
Kapak Uygulama: Tahir Berk Yılmaz
İç Tasarım: adensand.com

Baskı: Mega Basım Yay. San. ve Tic. A.Ş.
Sertifika No: 44452

Bu kitabın yayın hakları Anatolialit Telif Hakları aracılığıyla Crown Publishing Group, Penguin Random House LLC'den alınmıştır.

© Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

APRIL Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/2 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İstanbul
Tel: (00 90) 212 252 94 38
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Muhabbet

VIRGINIA EVANS

APRIL

Mark'a sevgilerimle

Virginia Evans, Amerika Birleşik Devletleri'nin kuzeydoğusundan. Lisans derecesini James Madison Üniversitesi'nden (2008), yaratıcı yazarlık alanında yüksek lisans derecesini ise İrlanda'nın Dublin şehrindeki Trinity College'dan (2020) aldı. Şu anda Kuzey Carolina'daki Winston-Salem şehrinde kocası Mark, çocukları Jack ve Mae ve kahverengi Labrador cinsi köpekleri Brigid ile yaşıyor.

Kendim için yarattığım şey mahremdir ancak ona tam olarak huzur denemez.

Çoğumuz daha gösterişsiz hayatlar yaşasak da hepimiz kendimize özgü ve içe dönük bir zamanın bakiyeleriyiz.

Joan Didion, "Altmışlardan Sonra Sabah Üzerine"
Beyaz Albüm

ÖNSÖZ

Nihayet pazartesi günü saat on-on buçuk sularında Sybil Van Antwerp elinde sütlü çay dolu fincanıyla masasının başına geçti. Yatak yapılmış, bulaşıklar yıkanıp lavabonun yanındaki havlu bezin üzerinde kurumaya bırakılmış, bitkiler sulanmış, rafların tozu alınmıştı. Sandalyesini dikkatle çekti, oturduktan sonra birkaç dakika pencereden bahçeye, nehre ve aşağılara doğru baktı. Bakışları uzaktaki birkaç yelkenlinin beyaz üçgen yelkenlerinin, gökyüzünün sudaki yansımasının, Annapolis tarafındaki kare biçimli konakların üzerinde gezindi. Gördüklerinden memnun olmuş olsa gerek ki mektup kâğıtlarını ve yakında okuyacağı kitapların oluşturduğu, sürekli altı üstüne gelen yığını düzeltti. Fincanın içindeki kalemleri düzeltti. Pullarını saydı. Aldığı ama henüz cevaplamadığı mektupların yığınına, yazmayı düşündüğü mektupların listesine, çekmecede ters duran sayfalara, yıllardır yazmaya devam ettiği, ama hâlâ göndermediği bir mektuba göz attı. Sybil hem bir anne hem de bir büyükanneydi, boşanmıştı, hukuk camiasında seçkin bir kariyerden sonra emekli olmuştu. Bu edinimler her an yanında, yani başındaydı, ancak o mektup...

Çarşamba günü de aynı şekilde geçti.

Ve cuma günü de.

Ve cumartesi günü de.

Pazartesi günü saat on-on buçuk sularında Sybil Van Antwerp tekrar masasına oturdu. Yazışmak, onun yaşam biçimiydi.

Felix Stone
7 Rue de la Papillon
84220 Gordes
FRANSA

2 Haziran 2012

Sevgili kardeşim Felix,

Doğum günü kartı, dolma kalem ve kitap için teşekkür ederim. Kitaba bana ulaştığı gün (perşembe) başlayıp bugün bitirdim. Harfi harfine söylediğin gibiydi. Beklenmedik, nefes kesici, hayli yaratıcı ve tam bana göre. Yetmiş üç yaş, yetmiş iki ile aynı hissettiriyor, aklında olsun. Artrit, kabızlık ve uyku sorunu tam gaz devam. Artık saçlarımı da boyamayacağım. Bildiğin gibi doğum günümü pek önemsemiyorum ama yine de her sene kutlaman hoşuma gidiyor. Tabii ki Trudy ve Millie atıştırmalıklar ve kartlarla çıkageldiler. Çocukların ikisi de benimle temasa geçti. Bruce pastaneden çilekli bir turta yollatmış (zaten önümüzdeki hafta sonu yağmur suyu oluklarını temizlemek için gelecekti). Turta berbattı, çöpe attım. Muhtemelen ona bir servete mal olmuştur. Fiona, Londra'dan aradı. İş gereği sürekli seyahat ettiğini, bu yüzden Noel'e kadar evde olmayacağını söyledi. Şimdi de Sidney'de bir şey tasarlıyormuş, bir ay Avustralya'da kalacakmış! Walt'un evden sık sık uzakta olmasını dert etmediğini söyledi ama böyle giderse evlilikleri devam eder mi, emin değilim. Bu şartlarda çocuk sahibi olamayacağı da kesin. (Denemiyorlar bile. Deniyorlarsa da bana söylemedi. Konuyu ne zaman açsam çıkışıyor.) Sokağın aşağısında oturan

Theodore Lübeck, Vahşi Batı'nın kanunsuz dünyasından fırlamış bir firari olsa da her yıl yaptığı gibi bana bahçesinden kestiği güllerden getirdi. Ne tatlı adam.

Fransa nasıl? Stewart nasıl? Ne yazıyorsun? Davetin için teşekkür ederim, üşenmeden beni davet etmeye devam ediyorsun. Evet, Şato'yu sevdim ama o sadece bir romandı. Yeni evini görmeyi çok istesem de hayır, gelmeyeceğim. Klimalı bir odadan baktığında bir yaz günü öğleden sonrası muhteşem görünür ama dışarı çıkarsan sıcak, bunaltıcı, sefil bir havayla karşılaşırsın. Fransa'dan gelmiş, lavanta ve ayçiçeği resimli bir kartpostal da sanırım ülkenin kendisinden çok daha cezbedicidir. Bugünlerde güvenlik talimatlarının, çanta boyutuyla ilgili bütün o düzenlemelerin, kremleri ve kontakt lens solüsyonunu küçük şişelere aktarmak zorunda olmanın getirdiği güçlükler nedeniyle uçmak iyice zorlaştı. Dürüst olmak gerekirse, bana hiç cazip gelmiyor. Başka bir kıtaya taşındığın gün, ziyarete gelmeyeceğimi açıkça söylemiştim.

Kutuları karıştırırken seni yetimhaneden eve getirdikleri güne ait bu fotoğrafı (ekte) buldum. Kısa pantolonlu, kel kafalı bir çocuktun. Hoş, bugün de değişen bir şey yok. Annem fotoğrafta muhteşem görünüyor. Bu yeşil etekli elbiseyle başka bir fotoğrafını hiç görmedim ama elbiseyi çok net hatırlıyorum. Hatta o gün de bugünmüş gibi aklımda. Berbat bir fırtına vardı, yağmur yağmıyordu fakat rüzgâr bir garip esiyordu ve hava sıcaktı. Bahçede bir ağaç devrilmiş, dalları kırılmıştı. Komşumuz Bayan Curry etli güveç ve çikolatalı turta yapmıştı. Bütün öğleden sonra arabanın seni getirmesini beklemiştim. Canton köprüsünün halatları fırtınadan dolayı koptuğundan Mitsy sabahki işlerini halletmek için oraya gidememişti. Toz almak, yatakları toplamak, perdeleri açmak bana kalmıştı. Fotoğrafı kimin çekmiş

olabileceğine dair bir fikrin var mı? Heloise Teyzem bana göz kulak olmak için bizdeydi ama onun fotoğraf çektiğini hayal bile edemiyorum. Sanırım bu bizim ilk aile fotoğrafımız. Bunu sana gönderiyorum, çünkü beni getirdikleri güne ait kendi fotoğrafım bende mevcut.

Stewart'a selam söyle.

Seni çok seven kız kardeşin,

Sybil

Not: Felix, dün gece arabayı bir yerlere sürttüm. Ciddi bir şey yok, ben iyiyim fakat Cadillac'ı tamirciye bırakmak zorunda kaldım. Canım sıkılmadı değil ama ne yapalım.

2 Haziran 2012

Sayın Bay Lübeck,

Doğum günüm olan 29 Mayıs'ta verandama bıraktığınız enfes beyaz güller için teşekkür ederim. Ayrıca bu sabah sesli mesajınızı aldım. Dün gece küçük bir trafik kazası geçirdiğim için eve taksiyle geldim. Arabanın icabına bakılıyor.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Sayın Ann Patchett
Parnassus Kitabevi vasıtasıyla
3900 Hillsboro Pike
No: 14
Nashville, TN 37215

2 Haziran 2012

Sevgili Ann,

Son romanın Bir Merak Hali için seni tebrik etmek amacıyla bu mektubu yazıyorum. Kardeşim kitabını doğum günümde bana hediye etti. Bu sabah okumayı bitirdim. Bugün cumartesi ve ben kitaba daha perşembe günü başlamıştım, bu da herhalde hissiyatımı ifade ediyordur. Gerçi hissiyatımı tam olarak bilemezsin çünkü birbirimize tamamen yabancı değilsek de yabancı sayılırız. Zira daha önce bir kez mektuplaşmıştık. Hatırlarsan, ilk ses getiren kitabın Bel Canto'yu milenyumun başlarında okuduğum zaman sana yazmıştım, sen de bana cevap göndermiştin. El yazımın güzelliğinden bahsedip sana sen diye hitap edebileceğimi belirtmiştin. Düzenli olarak aldığın ve okuduğun mektupların sayısını dikkate alınca hatırlayamama ihtimalin olabileceğini de düşünüyorum ama o mektupta Bel Canto'yu çok beğendiğimi yazmıştım. Belki de hatırlıyorsundur, kim bilir... Fakat yeni kitabın ondan da iyi. (Aslına bakarsan bir önceki kitabın Koş'u bitirdiğimde de sana yazmıştım ama o mektubuma cevap alamadım. Benim açımdan sorun değil, dert etme.)

Standart uzunluktaki bir romanı okumam genellikle dört günümü alır ancak hem Amazon'un egzotik ortamında geçmesi hem de Dr. Singh ile Dr. Swenson gibi akıllı ve güçlü iki kadın karaktere yer vermesinden dolayı Bir Merak Hali'ni bir solukta okudum. Amazon'la ve bilimle ilgili bunca ayrıntıyı nasıl öğrendin, hayretler içerisindeyim. Oraya gittin mi? Ağaç kabuğu meselesinde gerçek ve kurgu arasındaki dengeyi düşünmeden edemedim. Dev yılanın sudan tekneye fırladığı ve Amerikalılar dehşet içinde bakarken kaslı vücudunu çocuk Easter'ın bedenine doladığı sahnenin sessizliği tek kelimeyle sinematikti. Beş sayfa civarındaki o kısmı okurken nefesimi tuttuğumu sonradan fark ettim. Bir de Dr. Swenson'ın bu yaşta (Benim yaşımda! Kitapta Dr. Swenson yetmiş üç yaşında, şu an ben de öyleyim) hamile olması meselesi var. Böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum. Kitabın sonuna doğru bebeği geri aldıklarında tüylerim diken diken oldu ama kendi döneminin böylesine güçlü bir kadınını tüm zekâsı, cesareti ve asaletiyle olduğu kadar hatalarıyla da okuyabilmek, karakterin katman katman önümüzde açılmasına tanık olmak harikaydı. Ben bir bilim insanı değilim, hukuk alanında çalıştım ama yine de karakterde kendimden bir şeyler buldum. Okuyucunun onu yargılamasına zemin hazırlayan, acı verici ahlaki sorular geldi aklıma. İnsanın hayatının o aşamasında hissettiği şaşkınlığa, aynı anda hem kafa karışıklığı hem hayret denebilecek, bir tür endişeye ya da belki bir tür korkuya yol açan o hisse gark oldum. Buraya nasıl geldik? Bu nasıl mümkün olabilir? Eltim Rosalie ile kitap değiş tokuş ederiz. Bu kitaba bayılacağından hiç şüphem yok. Tam ona göre.

Annapolis'e gelirsen seni ağırlamaktan memnuniyet duyarım. Evlerin dip dibe olmadığı, her evin bahçesinde ulu ağaçların bulunduğu, büyüleyici ve eski bir mahallede küçük

bir evim var. Bir cephesi nehre bakıyor. Üst katta kendi tuvaleti ve Severn Nehri'ne bakan bir çatı penceresi olan güzel ve büyük bir misafir odası var. Pencereden tekneleri, yolun karşısındaki büyük evleri ve pencerenin hemen altında titizlikle baktığım bahçemi görebilirsin. Yalnız yaşıyorum, üst kata da sadece misafirim gittikten sonra temizlik yapmak için çıkıyorum. Yani üst kattaki oda misafirlerime özel, sessiz bir yer. Orada çok rahat edeceğini düşünüyorum. Yazar değilim ama yazar olsaydım kitap yazmaya uygun bir yer olacağını düşünüyorum. Bu yüzden tekrar söylüyorum, eğer buraya gelirsen seni evimde misafir edebilirim. Zaten Washington'dan seslensen duyulacak uzaklıktayım.

Bir sonraki kitabını okurken ya da ziyarete geldiğinde görüşmek üzere...

En içten dileklerimle,
Sybil Van Antwerp

(mektubun 2 Haziran 2012 tarihli devamı; önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Arabayı pert ettim. Kütüphanede yapılan bir sunumdan dönüyordum. Gece vaktiydi, alçak bir beton duvara çarptım. Tamirci, aracın büyük olasılıkla onarılamaz durumda olduğunu söyledi. Benim bir şeyim yok ama çok sarsıldım. Hem de çok. Elbette kazanın kendisi, çıkan o inanılmaz gürültü ve Cadillac'ın hurdaya dönmesi... bir de öyle olması... yani öyle oldu herhalde. Emin de değilim. Neyse...

Galiba şöyle oldu: Kütüphanenin otoparkından çıktım, ışıklar arkamda kaldı, karanlığa doğru ilerledim. Yani şey... sanırım tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum. Her zamanki gibi yavaş ve sakin sürüyordum, bir şey oldu işte. Ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum. Birden gözlerim görmez oldu. Göremedim! Ama nasıl oldu? Sadece bir an mı öyleydi, yoksa dakikalar boyunca mı? Sanki hayatım bir filmdi ve sonunda perde karardı, öyle değil mi? Emin de değilim. Beni asıl rahatsız eden de bu. O kapkara uçurumu zihnimde canlandırmış olduğumu sanmıyorum. Gözlerim kapalıymış gibi de değildi, sanki kaza yapana kadar geçen zaman hafızamdan silinmiş gibiydi. Bu bana daha önce de oldu, yani bu silinme hissi. Beni korkutan işte bu. Böyle bir şey nasıl olur? Görme kaybım devam ediyor olmalı Colt. Başka ne olacak? Kavramsal olarak bir noktada kör olacağımı biliyordum ama bu sadece bir olasılıktı. Görünüşe göre körleşme sürecim ilerliyor ve bu şekilde devam edecek. Böyle olacağını, kafamı bu kadar karıştıracağını hiç tahmin etmemiştim.

Arabayı çekiciyle götürdüler. Bir taksiye binip eve geldim, bütün gece karanlıktan korkarak uyanık oturdum. Işıkları kapatmaya korktum.

Kâbuslar görüyorum. Bundan daha önce bahsetmiş olabilirim. Kâbuslarımda gözlerim görüyor ama aslında kör olduğumu bir şekilde biliyorum. Pencereden yelkenlilere bakıyorum. Belki tekneler bulanık görünüyor, belki de gündüz olduğunu biliyorum ama gece gibi görünüyor. Başka bir kâbusta bahçedeyim fakat çiçekleri tanıyamıyorum. Onlara bakıp *Bunlar ne çiçeği?* diye düşünüyorum. Yine bir kâbusta elimdeki romanın sayfalarına bakıyorum. Bu sefer de harfleri veya kelimeleri çıkaramıyorum. Ama tekrar tekrar gördüğüm en kötü rüya şöyle: Yazı yazmak için masaya oturuyorum. Masanın üzerinde bir yığın mektup kâğıdı, kalemlerim ve zarflar var. Ellerim birer kedi patisi gibi. Masanın üzerindekilere dokunabiliyorum ama onları elime alamıyorum. Ya da kalemi elime alıyorum fakat elimde spagetti gibi büzülüyor. Onu sayfaya bastırınca ya iyice yumuşuyor ya da parçalanıp dağılıyor. Bazen bu rüyanın mürekkebi sayfaya aktarabildiğim bir halini görüyorum ancak yazdığımı okuyamıyorum. Yazdıklarımın hiçbir anlamı olmuyor. Hepsi manasız karalamalar. Korkumdan körlüğü bu şekilde hayal ediyorum. Rüyaların sadece siyah bir boşluk olacağı düşünülür, ki sanırım sonunda öyle olacak, gerçi rüyamda siyah bir boşluk görseydim galiba... rüya görmüş sayılmazdım. Sadece uyuyor olurdum. Fakat hayatımın şu döneminde rüya görmeden uyuduğumu sanmıyorum. Zihnim o kadar dolu ki rüya görmemem mümkün değil. Kafamı meşgul eden çok fazla şey var.

Göz doktorum Dr. Jameson benim durumumda görme kaybı başladığında sürecin bir yılda da on yılda da tamamlanabileceğini ve kayıp ilerledikçe görüşümün bir azalıp bir

artabileceğini söyledi. Ondan tekrar randevu almam gerekecek. Bugün alayım. Durumumu bir Rosalie'ye söyledim, bir de eski meslektaşım Yargıç James Landy'nin daha önce sana bahsettiğim, her ay mektuplaştığım oğlu Harry'ye. Ha, bir de yazar Joan Didion'a söyledim. Bruce ve Fiona'ya söylemedim.

KİME: grandmaalicelivingston@yahoo.com

KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com

TARİH: 2 Haziran 2012 13.00

KONU: 4 Haziran tarihli bahçe kulübü toplantısı hakkında

Sevgili Alice,

4 Haziran Pazartesi günü yapılacak bahçe kulübü toplantısına maalesef katılamayacağım. Toprak pH'ı ve ortanca yetiştirmeye etkisi hakkındaki sunumu kaçıracağım için üzgünüm ancak erteleyemeyeceğim bir randevum var.

Temmuz ayı toplantısını dört gözle bekleyeceğim.

Ayrıca (4 Haziran) Pazartesi günü yapılacak olan toplantıda, kulüpte daha fazla katılımcı ağırlayabilmek için eğitim salonundan kilisenin bodrum katına taşınılmasına ilişkin bir oylama yapılacak olursa, benim oyumun coşkulu bir "HAYIR" olarak kayda geçmesini rica ederim. Üye sayımız o kadar arttı ki kulüp çoktan hantal bir yapıya büründü. Sohbet edebildiğimiz on beş dakikada insanları zar zor duyar olduk. Hem kilisenin bodrum katı küf kokuyor, muhtemelen her yeri küf bağladığındandır. Kilise yönetimi orayı kullanılabilir hale getirmek için gerekli tadilatlara bugüne dek öncelik vermedi.

Sevgilerimle,

Sybil Van Antwerp

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: Fiona.VanAntwerpBeau@cgemarchitects.com
TARİH: 25 Haziran 2012 03.31
KONU: Sidney'den merhaba

Anne, dün gece Bruce'la telefonda konuştuk. Bana Cadillac'ı pert ettiğini söyledi. Geçen gün telefonda mesajlaşırken neden bana söylemedin? Bruce bir tür bariyere (??) çarptığını ama iyi olduğunu (??) söyledi. Göremedin mi, yoksa bir şekilde daldın mı? Senin yapacağın şey değil bu. Bruce iyi olduğunu, doktora gitmene gerek olmadığını söyledi ama Walt ve ben bir kontrole gitmende fayda olacağını düşündük. Sana bunu dayatmak istemem ama mevzu endişe verici.

Bruce, onlara yakın olmak için taşınabileceğini söylemişti sana. Bunu hiç düşündün mü? Bruce'u, Marie'yi ve çocukları daha kolay görebilirsin. Zaten Bruce da senin oraya taşınmanı çok istediğini söyledi. Biraz araştırma yaptım. Bruce'un evine iki-üç kilometre mesafede Happy Hills diye gerçekten güzel bir huzurevi var (Bağlantıya tıklayabilirsin). Hem bağımsız evlerde (bahçeli) hem de apartman dairelerinde (bahçesiz) müsait yerleri varmış. Ödeme planı biraz karmaşık ama oturduğun ev pek elden geçmemiş olsa da iyi fiyata alıcı bulur çünkü nehre bakan gayrimenkuller yüksek talep görüyor. İşine yarayacaksa daha fazla bilgi almak için birkaç telefon görüşmesi yapabilirim. Bunu bir düşün, olur mu?

Temmuz sonunda Londra'ya dönmüş olurum. Döndüğümde telefonda konuşalım. Buradaki programım çok yoğun. Saat farkı işleri daha da zorlaştırıyor.

Yakında görüşmek üzere.

Fiona

Bayan Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD
21012

1 Temmuz 2012

Sayın Bayan Van Antwerp,

Son mektubunuzla birlikte Uzmanlık Seviyesinde Bulmacalar kitabını da gönderdiğiniz için teşekkür ederim. Bulmacaları çok beğendim. Şifrelerin üçü hariç hepsini buldum. Nasılsınız? Kaza yaptığınız arabanın yerine yenisini aldınız mı? Ben genel olarak iyiyim. Haziran ayında olanları aşağıda paylaşıyorum:

1. Dokuz yıl boyunca yalvardıktan sonra ailem bana bir köpek yavrusu aldı (NİHAYET). Hem de dişi bir golden retreiver! Ona en sevdiğim Yunan tanrısı olan savaş tanrısı Thor'un adını verdim.
2. Şükran Günü tatilinde Botswana'da safari gezisine çıkacağız. Ablam Susannah orada Peace Core için çalışıyor.
3. Bilim fuarı projem ikinci oldu. Makale konusunda bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Jüri benim araştırmamın kusursuz olduğunu söyledi ama benden daha küçük (Altıncı sınıftaymış! İnanamadım!) bir kız suda yüzebilen robotik bir balina yapmış. Annem, kızın babası mühendis olduğu için ailesinin ona yardım ettiğinden emin olduğunu, benim ailem bana yardım etmediği için gurur duymam ve birinci olmuş gibi hissetmem gerektiğini söyledi ama

bu bana gerçekten aptalca geldi çünkü ben kazanmadım ama anneme yine de biraz katılıyorum.

4. Psikiyatristim Dr. Laura, Alaska'ya taşınmak zorunda kaldı. Kocası bir petrol şirketinde çalışıyormuş. Bu iğrenç bir şey. İlk öğrendiğimde ona aynen böyle söylemiştim. Sonra adamı oraya gönderdiler. Dr. Oliver adında yeni bir psikiyatristim var. Ondan nefret ediyorum. Ağzı kokuyor, başının üstünde pul pul deriler ve kocaman iğrenç bir kabuk var. Bir şey yazmak için başını defterine her eğdiğinde o kabuğu görüyorum, kusasım geliyor. Ona bu konuda bir şey söylememek için kendimi zor tutuyorum. Annem doktora gittiğimde kendimi tutup bir şey söylemediğim her gün çıkışta beni 7-11'den ödül olarak çikolata almaya götüreceğini söyledi. İlk randevuyu sorunsuz atlatıp Twix'i kaptım. Dr. Laura kendimi gerçekte olduğumdan daha az tuhaf hissetmemi sağlıyordu. Dr. Oliver ise beni olduğumdan daha tuhaf hissettiriyor (sanırım).

15 Temmuz'da mektubunuzu almak için sabırsızlanıyorum. Bir de kitaplığınızda Noel'de bana gönderdiğiniz H.G. Wells'inki gibi eski bilimkurgu kitapları var mı, kontrol eder misiniz?

Saygılarımla,
Harry Landy

Not: Taşlarınızı saklayacağım. Sırlar için bu şifreli kelimeyi kullanmayı seviyorum. Ben çok iyi bir taş saklayıcıyım. Kimseye, babama bile kör olacağınızı söylemedim. Bu neden bir sır ki?

Not 2: Sizce Başkan Obama bir dönem daha seçimi kazanabilecek mi?

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012
AB́D

18 Temmuz 2012

Syb,

Fransa muhteşem! Çok şey kaçırıyorsun. Stewart bütün gün mayosuyla uzanıp dergi okuyor, geceleri de yemek pişiriyor. Mutluluk bu işte. The Times için bir yazı dizisi üzerinde çalışıyorum ve her gün bisiklete biniyorum. (Ağır tempoda sürüyorum, kendimi zorladığımı düşünme.) Her öğleden sonra yürüyerek ekmek ve peynir almaya gidiyorum. Yemeklerin ve şarapların güzelliğine rağmen yeniden zayıflamayı başardım.

Beyaz saç sana çok yakışacak (umarım gümüş rengi olur) ama beyazlayan saçını bir de kısacık kestirme. Tek bir değişiklik yeter. Bana sorarsan omuz hizasında kestir.

Aranız zaten limoniyken kızına evliliği hakkında öyle şeyler söylemezsen daha iyi olur. Sen her akşam altıda işten eve dönmüş oluyordun ama buna rağmen evliliğin bok gibiydi. Artık devir değişti. Pek çok kadın kırklı yaşlarında çocuk sahibi oluyor.

Gönderdiğin fotoğrafa bayıldım. Teşekkür ederim. Çerçeveletip salona astım, arkadaşlarımın da çok hoşuna gitti. Aksanımdan İrlandalı olduğuma inanamıyorlar. Düşünüyorum da bizim gibi iki yetimin Stone ailesine evlatlık verilmesi, sonra hizmetçilerin bulunduğu bir evde yaşamamız ne

büyük lütuf. Sıfırdan zenginliğe. Fotoğrafta dokuz yaşında bir çocuğa göre daha olgun görünüyorsun ve her zamanki gibi ciddisin. Derli toplu, alagarson saçların, ayağında mokasenlerin, üzerinde kazağınla taş bebek gibisin. Hele yüzündeki o ifade yok mu, beni öldürüyor! İhtiyatlı bakışların, küçücük ağzının duruşu... Çocukluğunu çok net hatırlıyormuş gibi hissediyorum ama bu elbette mümkün değil. Çocuk Sybil'i sadece fotoğraflardan tanıyorum.

Gelecek hafta birkaç gösteri için Paris'e gideceğiz.

Öpücükler.

Felix

Sormayı unuttum: Araba ne durumda?

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

10 Ağustos 2012

Sevgili Rosalie,

Senden haber alamadım. Son mektubuma cevabını bekliyorum ama sonsuza kadar da bekleyemem. Senin hayatın elbette benim sakin hayatımdan daha yoğundur, bu yüzden gurur yapmayıp sana tekrar yazıyorum. Paul'un yeni tekerlekli sandalyesi geldi mi? Lars nasıl?

Dinle bak, sana nankör çocuklarımdan haber vereyim. Küçük bir araba kazası geçirdiğimden bahsetmiştim, herhalde hatırlıyorsundur. Her neyse, o işler halloldu ama yeni bir araba almam gerekti. Şimdi modern bir Volkswagen Beetle'ım var (gelecekten gelmiş gibi görünüyor, kırmızısı çok hoş). Ne var ki olaydan yaklaşık bir ay sonra kızımdan bir e-posta aldım. Londra'da değil, Avustralya'nın Sidney kentindeymiş. Bu nedenle e-posta sabahın dördünde gelen kutuma düşmüş. Özetle şöyle söylüyor: DÜNYANIN ÖBÜR UCUNDA olmasına rağmen kardeşinden kaza geçirdiğimi duymuş, bana bir sürü tavsiye vereceği tutmuş. Neymiş, (eski ve modası geçmiş olduğunu düşündüğü) evimi satıp bir huzurevine yerleşmeliymişim. Finansal güvenliğimle ilgili öneride bulunmaktan da geri kalmamış (TAM DA BU YÜZDEN çocuklarıma asla ne kadar param olduğunu söylemedim). Belli ki arkamdan bu meseleyi de konuşuyorlarmış.

Aslına bakarsan, Guy ve ben –herhalde seksenlerin sonundaydı– bir dava almıştık. Benden bir-iki yaş büyük bir kadın ÇOCUKLARINI DAVA ETMİŞTİ. Çocukları onu evini satması için kandırmışlar, sonra da daha çok hapishaneyi veya akıl hastanesini andıran bir yaşlılar evine yerleştirmişlerdi. Tuvaletlerde fareler falan cirit atıyormuş. Kadıncağızın hayatı cehenneme dönmüş. Bunları anlatırkenki hali hâlâ gözlerimin önünde. Adı Elizabeth Franklin'di, minyon bir kadındı. Mahkemede yanımda otururken o tımarhanede geceleyin farelerin kemirdiği el çantasını sıkı sıkı tutuyordu. Pis mahluklar. Kırk yıl düşünsem kendi çocuklarımın aynısını bana yapacağını, başıma bunların geleceğini akıl edemezdim. Muhtemelen kızıma ne yanıt verdiğimi merak ediyorsundur. Vermedim. Sidney'den dönmüş, geçen hafta beni aradı, aradığını gördüm, açmadım, telesekretere düştü. Hakkını teslim edeyim, böyle yüzsüz çocuk görmedim. Bunun küstahlığını görse Titanik yeniden batardı. Düşünebiliyor musun? Hayatım gram umurunda değil, elinden gelse başka bir gezegende yaşayacak, lütfederse yılda bir kez beni görmeye gelecek ama Falls Church'te yeni açılan bir huzurevine taşınmamın zamanının geldiğini düşünüyor! Oldu! Ölürüm de oraya gitmem.

Neyse, konuyu değiştireyim. Bir Merak Hali'ni okumayı bitirdiğimde Ann Patchett'e yazmıştım. Dün sabah posta kutumda bir cevap bulmayayım mı! Üzerinde köpek resmi olan, minik, sevimli bir kartpostal. Yazdıklarıma yanıt almak hep hoşuma gitmiştir. Şu an Abraham Verghese'nin (isminin nasıl yazıldığını kontrol etmek zorunda kaldım) Gözyaşı Kapısı adlı kitabını okuyorum. Çok uzun. Sen ne okuyorsun?

Sevgiler,

Sybil

Saygıdeğer Yargıç James Landy
98 Dumbarton St. NW
Washington, DC 20007

3 Eylül 2012 (İşçi Bayramı)

Sevgili James,

Her şeyden önce Harry nasıl? Ondan gelen son mektubu okurken melankolik bir hali olduğunu hissettim. Sonunda çocuğa bir köpek almışsınız, bu hoşuma gitti. Bence ona Dr. Oliver'dan farklı bir terapist de bulmanız gerekiyor. Adamı biraz anlatmış, korkunç birine benziyor. Pedofil olmadığına eminsin değil mi? Aslına bakarsan yeri gelmişken bir kez daha söylemek isterim. Harry'nin psikoterapiste ihtiyacı olduğunu hiç sanmıyorum. Son derece zeki birini alıp sorunlu birine dönüştürme konusunda sizin neslinizin eline kimse su dökemez.

Herhalde duymuşsundur ama ola ki duymadıysan ve sen de neredeyse herkes gibi düzgün bir gazete aboneliğin (BASILI, editörleri iyi, reklam kirliliğinden haberlerin seçilemediği gazetelere benzemeyen bir gazeteden söz ediyorum) olmadığı için sadece internette rastladıysan diye ölüm ilanını mektuba ekledim. (Guy geçtiğimiz hafta sonu öldü.) Yazı biraz yavan ve fazlaca seyreltilmiş. Belli ki siyasi polemiğe yol açmayacak, tarafsız bir dil tutturulmaya çalışılmış. Ama arka planında adliye binası görünen fotoğraf çok güzel. Sanırım Guy emekli olduğunda gazetelerde yayınlanan fotoğraf bu. Fotoğrafta çok saygın bir görüntüsü var. Düşünebiliyor

musun, o zamanlar onun yaşlandığı kanaatindeydim. Şimdi neredeyse onun o zamanki yaşındayım.

Herhalde birkaç ay olmuştur, onu görmeye gitmiştim. Biliyorsun, pek seyahat etmem. Sağa sola gitmişliğim vardır ama uzun seyahatlere gelemiyorum. Bruce geçen yıl arabamda kullanayım diye bana bir GPS sistemi verdi. Cihaz insanla konuşuyor yahu! Sende de bunlardan var mı? Çok akıllı bir şey değil mi? Adresi giriyorsun, cihazı vantuzla ön cama yapıştırıyorsun, harita sen gittikçe hareket ediyor, üstelik İngilizce seslendirmeyle "Buradan sola dön", "Yüz metre sonra sağa dön" diyor. Kullansam kolaylık olurdu ama kullanmıyorum. Neden kullanmadığımı da bilmiyorum. Her neyse, önemli olan onu ziyarete gitmiş olmam. (Guy'dan bahsediyorum. Son birkaç yıldır körfezdeki evinden hiç çıkmıyordu.) Körfez Köprüsü'nden geçmek zorunda kaldım. Körfez Köprüsü'nden geçmekten nefret ederim. O köprüden her zaman nefret etmişimdir. Altı buçuk kilometre boyunca, aşağı bakınca insanın başını döndürecek bir yükseklikte, direksiyonu sımsıkı kavrayarak araba kullandım. Oğullarım o köprüden geçerken konuşamamamı çok komik bulurlardı. Her neyse, Guy'la yarım saat kadar oturduk, sonra yoruldu. Doğrusunu söylemek gerekirse kafası büyük ölçüde gitmişti. İnsanın akli melekelerini kaybetmesi çok kötü bir şey. Guy baktığı hiçbir davayı unutmazdı, bir tekini bile. Sonra art arda birkaç kez felç geçirdi, peşinden de geçen yıl kalp krizi. Onca yılı, birlikte ilgilendiğimiz onca davayı, paylaştığımız anıları düşündüm. Açıkçası oraya gittiğime bin pişman oldum. Çok rahatsız ediciydi. İçeri ilk girdiğimde sanki bir telekızmışım gibi bana asılmaya çalıştı, sonra zihnindeki sisler dağıldı ve beni hatırladı. Adliyeyle ilgili bir şeyler söyledi, ben de zihninde doğru yolu bulduğunu anladım. Oraya asıl Liz için gittim. O günden beri Liz'le konuşmadım ama Guy'ın daha fazla

dayanamayacağı belliydi. Tanrım, doksan üç yaşına gelmeden canımı al. Kâbusu yaşamak istemiyorum.

The Sun dün onunla ilgili büyük bir haber yaptı. Buna asla inanmayacaksın ama Alex Toole, *Ne Oldu?* başlıklı köşesinde bana yer verdi (İnanmazsın): "Sybil Van Antwerp'e Ne Oldu?" Başlığı orada basılı olarak görünce nefesim kesildi. Yazının saçmalığı ayrı bir şey tabii. Düşünebiliyor musun? (Ben asla hayal edemezdim. Milyon yıl geçse de. Tek kelimeyle absürt.) Köşeyi yazan gazeteci benimle temasa geçmeye çalıştığını belirtmiş. Kesinlikle öyle bir şey olmadı. Olsaydı da yanıt verip böbürlenmesine müsaade etmezdim. Aptalca bir yazı zaten. Yine de ölüm ilanını çocuklara, Felix'e, vs. gönderebilmek için gazetenin fazladan birkaç kopyasını satın aldım. Yazıyı da ölüm ilanıyla birlikte mektuba eklememin sebebi bu. SENİN bundan hoşlanacağını da biliyorum.

Marly nasıl? Ya kızlar? Harry senin Afrika'ya gideceğini söyledi. Gerekli aşıları mutlaka yaptır. Washington'da ne var ne yok? (Buradan bakınca Washington ışıltılı bir karnaval yerinden farksız. Uzaktan görünenin haricinde neler oluyor, onu soruyorum. Başkan Obama'yı bu kadar çok sevdiğime ben bile şaşırıyorum. Muhteşem bir hatip. Telefon rehberini okusa oturur dinlerim.) Beni sorarsan iyiyim. Yaz güzel geçti. Yıldız çiçeklerim muhteşem oldular, çok mutluyum. Ne hale düştüm, görüyor musun? Ben bahçesinden haberler veren yaşlı bir kadın oldum, sense hayatın ortasında canla başla dümene asılmış, gemiyi rotada tutmaya çalışıyorsun.

Cenazeye geleceğini varsayıyorum. Orada seni görmek güzel olacak. Gazetede törenin ertelendiğini yazmışlar, bu çok münasebetsizce. Ölüler böyle arafta bırakılmaz, ama bana soran mı var?

Sevgilerimle,

Sybil

Ek

Sybil Van Antwerp'e Ne Oldu?

Baltimore Sun Başyazısı

Alex Toole

Köşe Yazarı

Maryland'in Frederick ve St. Michaels şehirlerinde görev yapmış saygıdeğer Yargıç Guy D. Donnelly hayatını kaybetti. Yargıç Donnelly, Frederick şehrindeki Maryland Bölge Mahkemesi'nde yirmi sekiz yıllık (1971-1999) hizmeti süresince pek çok kişi tarafından şeffaf bir adaletle karar veren, davanın her iki tarafından da saygı gören, meşhur bir feminist olan, az ama öz konuşan, ağırbaşlı bir adam olarak tanındı. Başka bir deyişle, günümüzde benzeri bulunmayan bir yargı mensubuydu. Son nefesini evinde, karısı Elizabeth ve kızı Nancy Louise'in (evlendikten sonraki soyadı Young) yanında verdi. Peki Yargıç Donnelly'nin hayatındaki diğer kadına ne oldu?

Donnelly ve yargıçlık kariyeriyle ilgili yaptığım tüm araştırmalarda, adı her mülakatta tekrar tekrar geçen, belgelerde parafları bulunan, mahkeme salonu çizimlerinde mutlaka yüzü görülen, minyon yapısı, gözlükleri, elbisesinin altına giydiği kalın topuklu ayakkabılarıyla muhakkak bir köşeden arz-ı endam eden, hatta 1982'de ülke çapında yankı uyandıran, Maryland Eyaleti'nin James Ross'a karşı açtığı cinayet davasının bir duruşmasından sonra yargıcın mahkeme salonundan çıkarken çekilmiş fotoğrafında bile görünen bir kadın daha var. Sybil Van Antwerp'in yaklaşık otuz yıl boyunca

Yargıç Donnelly'nin başkâtibi olarak görev yaptığı biliniyor. Donnelly ve Van Antwerp 1999 yılında aynı gün emekli oldular. Van Antwerp'in yargıçla olan ilişkisi dışında kim olduğuna dair çok az bilgi bulunuyor. Açıkçası Van Antwerp sırra kadem basmışa benziyor.

Kendisiyle ilgili olarak ulaşabildiğimiz bilgiler şu şekilde: Van Antwerp, 1967 yılında Virginia Üniversitesi (UVA) Hukuk Fakültesi'nden dönem birincisi olarak mezun oldu. Bundan bir yıl önce sonuçlanan, kamuya açık olarak görülen zorlu Thackery Materials-Harold Boyne davasında Guy Donnelly (o zamanlar özel avukatlık yapıyordu) davacıları temsil etmişti. Söz konusu dava, donanma gemilerinde yangın geciktirici olarak asbest kullanılması sonucunda yüzlerce donanma mensubunun görevlerinin sona ermesinden yıllar sonra asbestoz hastalığına yakalanması nedeniyle açılmıştı. Artık büyük rağbet gören ve işleri başından aşan Donnelly kendine bir ortak ararken, eski bir avukat ve UVA Hukuk Fakültesi öğretim üyesi olan yakın bir arkadaşı kendisiyle temasa geçerek keskin zekâsı, uyumlu mizacı ve iş azmi nedeniyle Sybil Van Antwerp'i işe almasını önerdi.

Böylece Donnelly-Van Antwerp Hukuk Bürosu kuruldu. Konuştuğum pek çok kişi, ikilinin ilk andan itibaren muazzam bir uyum sergilediğini belirtti. Kendisinden yirmi yaş küçük olan Sybil Van Antwerp kısa sürede Donnelly'nin sağ kolu oldu. Her davada birlikte çalıştılar. Elizabeth Donnelly konuyla ilgili olarak, "Sanki tek bir beyni paylaşıyorlardı," dedi. "Sybil, Guy'ın sesinin ekosuydu. Birbirlerine denklerdi. Onları tanıyanlar Sybil için Guy'ın işteki karısı derlerdi. Bu söylemlere hiç aldırmadım çünkü Sybil'e ihtiyacı vardı."

Guy Donnelly, 1971 yılında Frederick'teki Maryland Bölge Mahkemesi'ne atandı. Bir yandan üç küçük çocuğunu

büyütürken diğer yandan kurdukları firmayı tek başına devam ettirme, yeni bir ortak bulma veya başka bir firmaya geçme şeklindeki üç seçenekle karşı karşıya kalan Sybil Van Antwerp ise dördüncü seçeneği tercih ederek Donnelly ile Frederick'e gitti. Firmalarının itibarını ve onca parayı elinin tersiyle iterek yargıcın peşine düştü ve sıradan bir kâtip olmayı kabullendi. O dönem *Washington Post*'ta yayınlanan bir yazıda, haberi hazırlayan gazeteci, görüşlerini almak için Van Antwerp'e ulaştığını ancak kendisinden olumsuz yanıt geldiğini belirtmiş. Donnelly ve Van Antwerp kısa süre sonra firmalarını kapatınca Van Antwerp, Donnelly'nin başkâtibi oldu.

Ridley, Doyle, Mack & Loughlin firmasının başavukatı ve Donnelly ile Van Antwerp'in arkadaşı olan Watts Doyle, emekliliğini geçirdiği Key Largo'da kendisine telefonla ulaştığımda, "Herkes şok oldu," dedi. "Daha önce bunu yapan birini hiç duymamıştık. Bir kâtip çok az para kazanırdı, oysa Van Antwerp o zamanlar bir hayli başarılıydı. Kararı bizi gerçekten şaşırttı. Yani herkesi şaşırttı. Ama bazı açılardan da hiç şaşırmadım. Onları birbirlerinden ayrı hayal bile etmek imkânsızdı. Butch ve Sundance gibiydiler." Doyle sözlerini şöyle sürdürdü: "Onlardan gelen mütalaalar tertemiz ve dosdoğru olurdu. Onlarla kısa bir süre bile geçirseniz, entelektüel açıdan tencere ve kapak misali uyumlu olduklarını görebilirdiniz. Kapalı devre gibilerdi. Muhteşem bir ikili. Donnelly kimseye ona duyduğu kadar saygı duymuyordu. İnsanlar, Van Antwerp erkek olsaydı mutlaka yargıç olacağını söylerdi. Harika biriydi."

Yargıç Guy D. Donnelly'nin muazzam hayatını ve çalışmalarını gözden geçirirken, onun büyük saygı gören kâtibini merak etmekten kendimi alamadım. Ortaklıklarının kapsamı tam olarak neydi? Dahası, bu mükemmel işbirliği

kulağa ne kadar çekici ve huzurlu gelse de yargıçlık başka biriyle paylaşılabilecek bir görev midir? Daha doğrusu yargı ataması kavramı, doğası gereği, hüküm verme yetkisinin seçilmiş ya da atanmış *tek bir kişiye* tevdi edilmesi değil midir?

Van Antwerp emekli olduktan sonra ortalıktan kaybolmuş. Maryland eyaletindeki Annapolis kentinde ya da yakınlarında yaşadığı iddia ediliyor. Kendisiyle irtibat kurmak için farklı yollar deneyip her türlü kaynağa başvurduysam da ne bir telefon numarasına ne de bir e-posta adresine ulaşabildim.

Alex Toole
The Baltimore Sun vasıtasıyla
300 East Cromwell Street
Baltimore, MD 21230

7 Eylül 2012

Kime: Alex Toole

Kimden: Sybil Stone Van Antwerp, Son köşe yazınızın konusuydum, KAYIT DIŞI

Sayın Bayan Toole,

Öncelikle şunu ifade edeyim: Bu mektup, kişisel bir irtibattan ibarettir ve tamamen kayıt dışı olarak ele alınmalıdır. Benim kim olduğuma dair artık bayatlamış sorular sorup yakınarak yazdıklarımın tamamını veya bir kısmını köşenize koymayı aklınızdan bile geçirmeyin. Sizi temin ederim ki bu mevzudan ekmek çıkaramazsınız.

İkincisi, benimle irtibata geçmek için "her türlü kaynağa başvurmuş olmanız" pek mümkün görünmüyor çünkü uzun yıllardır aynı evde yaşıyorum ve adresim de kamuya açık kayıtlarda mevcut. Telefon numaram rehber kayıtlarında görünmez, muhtemelen e-posta adresim de bir yerde kayıtlı değildir. Bu da demek oluyor ki telefonla e-postadan öteye gitmeyi hiç düşünmemişsiniz.

Üçüncüsü, asıl konuya gelelim. Yazınızda birtakım varsayımlarda bulunmuşsunuz. Bunu yapan ilk siz değilsiniz ancak bir gazeteci olarak sizden daha iyisini beklerdim. Bugün

dünya benim mesleğimi icra ettiğim zamanlarda olduğundan bir hayli farklı, bu nedenle modern zamanlara ait saflığınızla birazdan yazacaklarımı belki de kavrayamazsınız. Guy'la mahkemede görev yapmaya başladığımda, "yargıcın peşine düşüp sıradan bir kâtip olmayı kabullendiğim" doğru değil. Guy ve benim profesyonel olarak paylaştığımız şey, mükemmel bir ortak yaşam gibiydi. Birbirimizle muazzam bir simetri içinde çalıştık. Ortak çalışmalarımız neredeyse kusursuzdu. Yanlış anlaşılmasın; bir dava hakkında tartışabilir, kıran kırana münakaşa edebilirdik ancak ikimiz de çizgiyi aşmazdık. Nihayetinde hukuka koşulsuz şartsız bağlıydık. İşimizi keyifle yaptık, ikimiz de hukuk pratiğine (haddinden fazla) âşıktık. Guy ve ben birbirimizle olan ilişkimizde denktik. Benim yaşımda mesleki açıdan bu fırsata sahip olan başka bir kadın tanımıyorum. Çalışmaya henüz başladığım yetmişli yıllarda sekreterlik kadınlara özgü bir işti. Sekreterlikten daha yüksek bir pozisyona gelseler de erkeklerin yaptıklarının sadece bir kısmı onlara yaptırılıyordu. Üstelik bugün en hafif tabirle cinsel taciz diyebileceğimiz şeye istikrarlı bir şekilde maruz kalıyorlardı. O zamanlar kendim atanmam konusunda en ufak bir şansım bile yoktu ama Guy'la aramızdaki iş ilişkisinin devam edeceğinden emindim. Neden itibarı ve parayı elimin tersiyle itip "sıradan bir kâtip" olduğumu söyleyeyim mi? Çünkü hukuku hiçbir zaman zenginlik ya da şöhret aracı olarak görmedim. Ayrıca Guy'ın kâtipliğini yapmak hiç de sıradan bir iş değildi.

Yazınızın sonlarında kaleme aldığınız soruları yanıtlamayacağım. Gençliğinize özgü idealizminize laf yetiştirme ihtiyacı hissetmiyorum. Ayrıca Guy ile ilişkimin profesyonelliğin ötesine geçip geçmediğine dair spekülasyon yapan ilk kişi de siz değilsiniz. Sizi temin ederim ki öyle bir ilişkimiz olmadı. Bu konuda güvenilir bir kaynak olduğumu kabul

etmeniz gerekecek. Hukuki bağlamda olağanüstü bir çift olsak da kişisel olarak birbirimize uygun değildik. Kayıt dışı olarak açık konuşmam gerekirse, sosyal açıdan hayli budala biriydi. Berbat espriler yapardı. Uzun boylu, genç kadınlarla flört ederdi. Ofis mobilyaları ve müzik konusunda berbat bir zevke sahipti. Hayvan gibi yemek yerdi. Dürüst olmak gerekirse bazen ona hiç tahammül edemiyordum. Liz'i bulduğu için çok şanslıydı. Liz çok klas bir kadındır.

Bana yanıt yazmanıza gerek yok ancak varsayımlarınız konusunda daha dikkatli olmanızı önererek sözlerime son veriyorum Alex.

Saygılarımla,

Sybil Stone Van Antwerp

Sybil Vanantwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

12 Eylül 2012

Kime: Sybil Vanantwerp, merhum Yargıç Guy D. Donnelly'nin kâtibi

İnternette Yargıç Donnelly'nin ölüm ilanını ve seninle ilgili bir yazıyı okudum. Zaman zaman yargıca dair araştırma yapıyorum ama bu sefer öldüğü için çok aramama gerek kalmadı. Köşe yazarı "harika" ve "saygı duyulan" biri olduğundan bahsediyor, sanki efsaneymişsiniz gibi ikinizi "Butch ve Sundance" olarak adlandırıyor. Mütalaalarınızın "tertemiz ve dosdoğru" olduğunu söylüyor. Tam bir KUSURSUZ ADALET tiyatrosu! Okurken midem bulandı. Seni hatırlıyorum. Soğuk, duygusuz bir kaltak olduğunu biliyorum. Hukuktan daha önemli bir şey de var. İnsanın tüm hayatı tek bir cümleye sığdırılamaz. Sizin adalet dediğiniz, önüne çıkanı acımadan ezip geçen ve geriye sadece enkaz bırakan bir tanktan başka bir şey değil.

Adresini bulmak ve haritada konumunu görmek çok kolay oldu. Nehre yakın bir ev, güzel ve başarılı bir hayat, mutlu bir emeklilik... Senin için her şeyin en kötüsünü diliyorum çünkü ancak bunu hak ediyorsun.

En derin saygılarımla,

DM

Bayan Joan Didion
30 E. 71st St. #5A
New York, NY 10021

14 Kasım 2012

Sevgili Joan,

Mektubun için teşekkür ederim. Tam istediğin gibi 7 Kasım'da ulaştı. Bu günü hatırladığın için müteşekkirim. Gilbert vefat edeli ne kadar zaman olduğunu sormuşsun. Geçtiğimiz temmuz ayında otuz dokuz yıl oldu. Vefatından sonraki 7 Aralık'ta dokuz yaşına basacaktı. Oturup tekrar hesap yapmak zorunda kalınca kendimi kötü hissettim biliyor musun... Hemen söyleyebilmem gereken bir şeymiş, söyleyemeyince saygısızlık ediyormuşum gibi geliyor. Böylece kalan ömrümde kendimi cezalandırmam için başka bir yöntemim daha olmuş oldu.

İkinci sorun daha karmaşık. Yanıtlamak için neredeyse bir hafta boyunca oturup düşündüm. Olan bitenler karşısında şu an kendimi nasıl hissediyorum?

Sanırım bunun bir de başka boyutu var. Gilbert beni hiç terk etmedi ve ölümünün acısı bir gün bile hafiflemedi. Yaşım ilerledikçe, karşılaştığım insanların çoğunun onun yaşadığına dair en ufak bir fikre sahip olmaması çok tuhaf geliyor. Onunla geçirebildiğim süre, hayatımın onsuz geçen yıllarından çok daha kısa ama yine de o hep benim yanımda ve onu kendime saklıyorum. İçimde sanki sıcak hava dolu bir balon yutmuşum gibi bir his var ama belli etmemeye çalışıyorum.

İnsanın hayatta tekrar tekrar duyduğu bir ifadedir: "Bu sadece bir dönem; geçecek," derler. Neyi kastettiğimi anlıyorsun değil mi? Hani birisi zor durumdaysa ya da yeni bebek sahibi olmuşsa ve uykusuz geceler geçiriyorsa, "Bu sadece bir dönem; geçecek," derler ya, ondan bahsediyorum. Yaşlı bir kadının, zamanın sonsuzluğunun bir dönem, bir mevsim olduğu –herhalde kış olsa gerek? (daha doğrusu, bir kasırga mevsimi!)– ve mevsimin önünde sonunda daha güneşli başka bir mevsime evrileceği düşüncesiyle teselli bulmasından söz ediyorum. Buna itirazım var. Tanımları gereği, her yıl şaşmayan bir şekilde tekrar eden dört mevsim bulunuyor. İnsan hayatında böyle bir ritim olmadığı için mevsimler söz konusu olduğunda her insanın her mevsimi sadece bir kez yaşadığına inanıyorum. Doğumumuz ve çocukluğumuz ilkbahardır. Yirmili, otuzlu, kırklı yaşlarımızın o görkemli, hayat dolu, ilginç yılları ise yaz. Havanın biraz serinlediği ama dondurucu bir soğuğa dönüşmediği, yoğun tadı insanın damağında kalan sonbaharda kendimizi tanır, kendimize sığınırız. Kış geldiğindeyse (acımasızca) yaşlanır ve ölürüz. Gill ve Quintana Roo gibi hayat yolculukları erkenden sona ermediği sürece herkes her mevsimi sadece bir kez yaşıyor. Sanırım bahsettiğim bu mevsim dönümü sıralamasına göre eşin John vefat ettiğinde hayatının sonbaharındaymış. Annemse hayatının yazında öldü.

Oysa ben hayatı daha ziyade tek yönde yürüdüğümüz uzun bir yol olarak görüyorum. Genel olarak tepelerin ve rüzgârın vahşiliğinde yalnız bir yürüyüş. Dağlar. Kar. Bazen yanına gelip seninle bir süre yürüyecek biri oluyor ve bazen (bunu şimdi şimdi anlıyorum) uzakta bazı ışıklar görüyorsun, yürekleniyorsun. Belki tek bir ev ya da belki bir köy. Durup mola verilebilecek sıcak bir yer. İçeri giriyorsun. Belki sıcak bir akşam yemeği yiyip bir gece kalıyorsun, belki

birkaç yılını orada geçiriyorsun. Çocuklar küçükken, Gilbert ölmeden hemen önce, Daan ve ben mutluyken o molalardan birini yaşadım. O zamanlar bunun mutluluk olduğunu fark etmedim çünkü meşguliyet, yorgunluk, maddi sıkıntılar ve kendimden duyduğum şüphe mutluluğu bastırdı. Ancak Gilbert'ın ölümü, beni yolun en yalnız ve acı kısmına, kemiklerimi sızlatan o saf kedere hızla geri döndürdü. Rüzgâr sert estiği için hayatımda birkaç kez daha bir yerlere sığınmadım değil. Elbet sığındım. Tabii ki başka çocuklarım da var. Onlar benim için bir neşe ve teselli kaynağı oldular. Bana yettiklerini söyleyebilmek isterdim ama yetmediler ki bu da başka bir kederli hikâye. Her neyse, demek istediğim, insanların sanki üç ay süren kışı her seferinde ve mutlaka üç ay yaz takip edecekmişçesine mevsimlerden dem vurmasından bıktım. O iş öyle değil. Tepeleri aşmamızı gerektiren, rüzgârın bizi hoyratça savurduğu yollarda geçirdiğimiz süre, bir nebze olsun rahatladığımız molalardan çok daha uzun. Oysa hep daha mutlu zamanlarımıza geri dönmeye çalışmıyor muyuz? Sanırım Gill konusunda ben de böyle hissediyorum. Olmayacağını bildiğim halde hayatımı ona tekrar sarılabildiğim günlere geri dönmeye çalışarak geçirdim.

Belki de kederin zaman içinde kısmen şefkatle kısmen de insanın kendini koruma dürtüsüyle nasıl azaldığını soruyorsun, anlıyorum. Bu gayet anlaşılabilir bir durum. İnsan kendi cehenneminde kendisini nelerin beklediğini merak etmeden duramıyor. Belki yazdıklarımı okurken bu yolu benden daha iyi yürüyebileceğini düşünmüşsündür. Belki de öyle olur, kim bilir... Her halükârda, kederle geçen bunca yıldan sonra sana işlerin kolaylaştığını söyleyebilmeyi isterdim ama kolaylaşmıyor. Yine de Gilbert'ın eskiye kıyasla daha uzun bir süre aklıma gelmediği zamanlar oluyor. Olsa olsa bir avuntu. Yılın bu zamanı, ağaçların tamamen çıplak

kaldığı, yaprakların yığınlar halinde toplandığı ve gökyüzünün sonsuz bir griye büründüğü şu günlerde, yeni yıla kadar olan zaman dilimi yüreğimi sıkıştırıyor. Nefesimi tuttum, ocak ayını bekliyorum. Evi pek süslediğim de söylenemez. Tek yapabildiğim, camlara birkaç ışık iliştirmek oldu.

Zamanın olduğunda, hayatının ve işlerinin nasıl gittiğini, neler hissettiğini, düşüncelerini, aklına gelen her şeyi bana yaz. Bir sonraki mektubunu dört gözle bekleyeceğim.

En içten duygularımla,

Sybil

25 Aralık 2012

Sayın Bayan Van Antwerp,

Mutlu Noeller. Camlarınızdaki ışıklar evinize ve sokağımıza her zaman neşe getiriyor. İyi olduğunuzu ve tatilinizin keyifli geçtiğini umuyorum. Dün Annapolis'teydim. Noel süslemeleri her zamanki gibi çok güzeldi. Yelkenlilerin direklerindeki ışıklara bayıldım.

Gördüğüm kadarıyla çocuklarınız yanınızda. Onlarla karamelli şekerlerin tadını çıkarmanızı dilerim.

T. Lübeck

1 Ocak 2013

Sayın Bay Lübeck,

Karamelli şekerler için teşekkürler. Komşuluk duygunuz yıldan yıla güçleniyor. Yıl demişken, yeni bir yıla girdik. Size sağlık ve huzur diliyorum.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Kime: Bayan Sybil Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold, Maryland
21012
ABD

5 Ocak 2013

Yargıç Guy D. Donnelly'nin ailesi ve yakın dostlarının katılımıyla 16 Şubat 2013 Cumartesi günü Maryland'in Frederick şehrindeki St. John's Kilisesi'nde düzenlenecek ve kendisinin hayatından ve ülkesine ettiği hizmetten anıların paylaşılacağı anma törenine katılmanızdan memnuniyet duyarız. Saat 15.00'te başlayacak töreni müteakip aile evinde bir resepsiyon verilecektir.

St. John's Kilisesi
8 Main Street
Frederick, Maryland

Donnelly ailesinin evinde resepsiyon
733 Oak Tree Lane
Frederick, Maryland

Bu özel etkinlikte yanımızda olmanız dileğiyle,

Donnelly ailesi ve dostları

Sybil, üzücü bir vesileyle de olsa seni tekrar görmekten mutluluk duyacağız. Törende bir şeyler söylemek ister misin? Kelimelerle aran çok iyidir. Ayrıca Guy için çok özeldin. Uzun bir konuşma olmasına gerek yok, birkaç cümle bile yeterli. Sevgilerimle, Liz

(mektubun 9 Ocak 2013 tarihli devamı; önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Sonunda Guy'ın cenaze törenini ayarladılar. 16 Şubat kesinleşti. Liz benden bir çeşit konuşma yapmamı istedi. Biraz panikledim. Aslında uzatmadan, kibarca reddetmeliydim ama kadının kocası yeni öldü, bu yüzden istediği her şeye evet demek icap ediyor.

Mesele şu ki daha önce sadece bir kez bir cenazede konuşma yapma işi bana düştü, o da kötü geçti. Netice korkunçtu. Annem ben on sekiz yaşındayken kanserden öldü. Keşke onu tanıyabilseydin. Güzeldi, nazikti, sabırlıydı. İki çirkin ördek yavrusunu evlat edinmişti ve bize kral ve kraliçeymişiz gibi davranıyordu! Her zaman güler, gülümser ya da şaka yapardı. Her neyse, hayatı boyunca bir kanser oldu, bir iyileşti ama hastalık sonunda galip geldi. Annem ölünce babam paramparça oldu. Sanki onu ayakta tutan iskelet annemdi. Annem öldü; kemikler PUFFF diye yok olunca babamın geri kalanı, yani eti, organları, derisi serbest kalıp düzensiz bir kütle halinde yere yığıldı. Yaklaşık bir yıl öyle kaldı, sonra evlendi (yeni kemikler, yeni iskelet). Her neyse, annemin cenazesinde birinin konuşması gerekiyordu. Babama bakar bakmaz bunu yapamayacağını anladım. Kardeşim de küçüktü (sadece on yaşındaydı) ve sessizliğe gömülmüştü. Felix, annesinin ölümünden on iki yaşına kadar tek kelime konuşmadı (bu başlı başına bir meseleydi ya, neyse). Bu yüzden cenazede anma konuşmasını ben yaptım. Törende okumak için bir şeyler yazdım, hiçbir şeyi atlamadım. Onun nasıl iyi bir anne olduğu, tanımadığı çocukları evlat

edinerek ne kadar büyük bir iyilik yaptığı, bir gönüllü olarak toplumdaki önemi falan filan... Klişeler işte. Kilisede kalabalığın önüne çıktım. O hafta annemin ölümüyle tören arasında geçen sürede çok kötüydüm. Kendini hiç unutturmayan bir mide bulantısı musallat olmuştu, bedenim kederi ve yası böyle yaşıyordu. İnsanların önünde öylece dururken beni bir ateş bastı. Oracıkta kusuverdim. Yerin dibine girsem daha iyiydi.

Bununla birlikte, yıllar boyunca bana sorulan bazı soruları yanıtlama fırsatı bulacağımı düşünüyorum. Avukatlığı bırakıp neden Guy'ın peşinden gittiğime ve mahkemede çalıştığıma dair açıklamalar. Adamın cenazesini basın toplantısına çevirecek değilim ama bir dinleyici kitlesine hitap etmek iyi olabilir. Ne harika bir dönem olduğunu anlatma fırsatım hiç olmadı. O günleri özlüyorum. Neyse, bu konu hakkında düşündükçe, söyleyeceklerimi söyleyip kapıyı kapatmak için iyi bir fırsat olabileceğine daha çok ikna oluyorum. Göreceğiz.

Gözlerim de görmeye devam edebilmek için direniyor.

KİME: jameswlandy@gmail.com
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 18 Ocak 2013 10.26
KONU: Anma töreni

Sevgili James, cenazeye davet edildin mi? Altı ay sonra nihayet tören yapacaklar, bir de davetiye gönderiyorlar! Sanki kraliyet düğünü. Adamcağız şimdiye kadar çürümüş olmalı. Yaşlı bedenini altı ay boyunca buzda sakladıklarından şüpheliyim. Bu nasıl bir hoyratlık böyle! Benim için cidden rahatsız edici bir durum. Kendi çocuklarımla bu mevzuları konuşsam iyi olacak diye düşünüyorum. Her neyse. Zaten işler sarpa sarıyor. Liz benden törende konuşma yapmamı istedi. KONUŞMA! Tanrım, dehşetin ardı arkası kesilmiyor. Sanki oraya gitmek bile yeterince zor değilmiş gibi... Bu yüzden törene katılacaksan (davet edildiysen) bana mutlaka haber ver. Davet edilmediysen de artı bir olarak benimle gelebilirsin belki? Frederick'e tek başıma gitmemeyi tercih ederim James, onu demeye çalışıyorum. Bruce çocuklarını Colorado'ya kayağa götürüyor. Beni alırsan iyi olur.

Yanıtını bekliyorum.

Sevgilerimle,

Sybil

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: jameswlandy@gmail.com
TARİH: 18 Ocak 2013 11.11
KONU: RE: Anma töreni

Sybil,

İronik olan şu ki Bruce'u bir süredir görmüyordum ama geçen hafta bir kokteylde karşılaştık. Bana kayak gezisinden orada bahsetti. Evet, beni de cenazeye davet ettiler. Töreni halka açık yapamadılar, gazetelerde de duyuramadılar. Tabutun (ya da kül kabının) üzerine bir kova domuz kanı fırlatma fırsatını değerlendirecek onca öfkeli insanı düşününce bu normal. Seni memnuniyetle alırım. Marly de zaten cumartesi gününü taşrada bir cenazede geçirmek istemeyecektir. Gerçi belki de bu fırsatı değerlendirip yanında uygun bir erkek arkadaş getirmelisin. Senin sokakta beyaz tuğlalı evi ve bahçesinde gül ağaçları olan adam olabilir mi mesela? Karısı birkaç yıl önce ölmemiş miydi? Şey, sanırım çizgiyi aşıyorum. Sustum.

Ama sen tabii ki törende konuşmak zorundasın. Sundance olmadan Butch da olmaz. Bu iş için en doğru kişi sensin.

Konuyu değiştiriyorum. Harry'ye hâlâ mektup yazıyor olman çok hoş. Mektuplarını ciddiye alıyor, yani iyi anlamda. Onun için endişeleniyorum, özellikle de kız kardeşleri artık pek evde durmadığı için. Kızlar onu sakinleştiriyordu sanki. Bir yetişkin olarak kendi yolunu çizdiğinde herhalde bu kadar endişelenmeyeceğim.

Şubat ayında görüşmek üzere. Konuşmanı sabırsızlıkla bekliyorum.

James

KİME: jameswlandy@gmail.com
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 19 Ocak 2013 12.04
KONU: Re: RE: Anma töreni

Sevgili James,

Çocukların için hep endişeleneceksin.

Theodore Lübeck'in gül ağaçlarını nasıl hatırladığını bilmiyorum. (Lübeck'e gelince, kendisi Almanmış. Birkaç hafta önce evimin önünden geçerken doğrudan kendisine sordum. Oysa Oregon ya da Washington gibi bir yerden olduğunu düşünmüştüm. Aksanı ancak Alman olduğunu söyleyince dikkatimi çekti.)

Artı bir olarak Harry'yi götürmeme izin ver.

Sevgilerimle,

Sybil

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

4 Şubat 2013

Sevgili Rosalie,

Bu hafta Fiona aradı ve hamile olduğunu söyledi. Bu iş için çok uzun bir zaman, bir petri kabı ve bir evin peşinatından daha fazla para harcadıklarına eminim (kazancını tam olarak bilmesem de bu kadar para kazanıyor olması şaşırtıcı). Bunların hiçbirini önceden benimle paylaşmadı. Bebeği orada doğuracakmış, çifte vatandaşlık avantajlıymış. Başta biraz endişeliydi ama şimdi neredeyse altı ay oldu. Bebeğin büyük teyzesi ve/veya "vaftiz büyükannesi" olacaksın. Son dönemde Fiona'yı yılda sadece bir kez gördüğüm için çocuğuyla tanışamayacağımdan eminim.

Diğer haberlere gelecek olursak, Guy'ın cenazesi iki hafta sonra cumartesi günü Frederick'te yapılacak. Gitmesem olmaz. Frederick'e gitmeyeli yıllar oldu. Eyaletin en güzel yerlerinden biri. Kocaman at çiftlikleri var. Ama otoyollarda araba kullanmaktan nasıl nefret ettiğimi biliyorsun. Her neyse, Bruce'a benimle gelip gelemeyeceğini soracaktım. Geleceğinden emindim çünkü Bruce, Guy'ı çok severdi fakat sonra Bruce'un çocuklarıyla Colorado'da kayak tatilinde olacağını hatırladım. Bu yüzden James Landy'den beni götürmesini istedim. James'i hatırlıyor musun? Seksenli yılların sonunda Tom Buggs'ın kâtipliğini yapmaya başlamıştı. James biraz gergin bir adamdır. California'nın veya başka bir uzak yerin zengin bir ailesine mensup, sinirleri bozuk, viran

bir kadınla evli ama onu hep sevmişimdir. Bir de oğlu var, zaman zaman mektuplaşıyoruz. Gereksiz konulara girmeye başladım, rotaya geri döneyim: Liz Donnelly benden törende konuşma yapmamı istedi. Çoğunluğun aksine, yürüdüğüm yollardan tekrar geçmekten hoşlanmasam da (bana sorarsan geçmişi geçmişte bırakmak daha iyi) isteğini kabul ettim. Bu yüzden GİYECEK bir şeye ihtiyacım var. Şu ana kadar üç kez dolabımın önünde durup içindekilere göz attım. Artık sahip olduğum tek siyah şey, muhtemelen 1990'larda giydiğim, hafif göğüs dekolteli bir elbise. Şimdi dekolte falan kalmadı tabii. Görüntü daha ziyade yolunmuş çiğ bir tavuğun derisini andırıyor. Kısacası o elbise de olmaz. Ortama hâkim, kendine saygısı olan biri izlenimi bırakmalıyım. Sana söylemedim sanırım: Saçlarım tamamen beyazladı. Neyse ki düzler ve bazı kadınlarda olan o havalı parlaklıktan da biraz barındırıyorlar. Ama YAŞLI görünüyorum işte yahu! Sence ne yapmalıyım? Bu tür etkinliklere katılınca hep keşke biraz daha uzun boylu olsaydım diye düşünürüm. Evet, boyumdan hiç ama hiç memnun değilim. Üstelik mucizevi bir şey de istemiyorum! Senin gibi 1,80 olmama gerek yoktu, şöyle 1,68-1,70 olsam iyi olurdu. İnsanın boyu 1,55 olunca topluluk önünde konuşmak (ki bundan nefret ediyorum) gibi şeyler utanç verici bir hal alıyor. Yetmişli yaşlarında kendine saygısı olan hiçbir kadın kalın topuklu ayakkabı giymez, ama o ayakkabıları giymeyi özlemediğimi de söyleyemem.

Bir haftadır aralıksız yağmur yağıyor, bahçe çamur içinde. Doğu Ekspresinde Cinayet'i okuyorum (Agatha Christie'nin kitabı; üçüncü kez elimde). Sen ne okuyorsun? Daan'dan haber alıyor musun?

Sevgiler, (BANA YAZ)

Syb

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD
21012

8 Şubat 2013

Sevgili Sybil,

Fiona adına nasıl mutlu oldum, anlatamam! Tam da bu sabah mesaj atıp hamile olduğunu haber verdi. Senin için de sevindim. Londra'da bir torunun olacak, artık ziyarete gidip gelirsin. Nihayet kızının yanına GİTMEYE, bebek ve anne kıyafetleri almak için alışverişe çıkmaya, Buckingham Sarayı'nı, bir de adını hatırlayamadığım bir erkek ismi taşıyan o upuzun saat kulesini görmeye mükemmel bir fırsatın var. Şu mektubu bırak da hemen uçak bileti al Sybil!

Cenazenin nihayet yapılacak olması ve Liz'in senden konuşma yapmanı istemesi çok güzel. Guy ile ne kadar yakın olduğunuzu, yıllarca eşlerinizden çok birbirinizle vakit geçirdiğinizi düşününce Liz'in sana kızıp kızmadığını hep merak etmişimdir. Konuşma yapmanı istemesi bu açıdan güzel bir jest. Bence bu, sana karşı olumsuz bir his beslemediğinin göstergesi. Bu arada sen tavuk gibi görünüyorsan bir de beni düşün. Kırk yaşıma kadar her yaz bebek yağı süründüm! Keşke gelip seni Nordstrom'a götürebilsem ve giyecek bir şeyler bulmana yardım edebilsem. Deli olduğumu düşüneceksin ama bunu yapıp yapamayacağımı enikonu düşündüm. Fakat hayır, Paul'ü gece boyu birine emanet edemem. Onu yatağa yatırıp kaldırmak bile bir mesele. İyice ağırlaştı,

benden başka biri kendisiyle ilgilendiğinde aksileşiyor. Bir günlüğüne gelen hemşire Olga'yı sevmişti (Moskova'da doğmuş, on sekiz yaşına kadar orada yaşamış – onunla konuşmaktan ilginç bir keyif almıştım), kadın da yatılı çalışmaya istekliydi ama sonra Illinois'deki ailesinin yanına taşındı. Paul'ün yeni tekerlekli sandalyesi geldi. Gerçekten harikaymış. Her şey için ayrı bir düğmesi var. Çok ağır bir sandalye fakat pratikte cappuccino bile hazırlıyor.

Lars'ı sormuşsun. Her geçen gün daha da sessizleşiyor, konuştuğunda da neredeyse her kelimesi ayrı bir saçmalık oluyor. Hoş, bazen muhteşem şeyler söylüyor, o zaman da kapkara bulutların arasından güneş doğmuş gibi oluyor. Bak şimdi, buna sevineceksin: Geçen hafta kahvaltı masasında kahve fincanını dolduruyordum. Birden koluma dokundu, gözlerimin içine baktı ve 1964'te Bar Harbor'da tatildeyken kahve içtiğimiz zamanı hatırladığını, üzerimde sarı elbisemle büyük güneş gözlüklerimin olduğunu, masanın etrafında turuncu bir kedinin gezindiğini söyledi. Tamamen haklıydı Sybil çünkü bunları söylediğinde o sabah gözlerimin önünde canlandı. Tıpkı söylediği gibiydi, yıl bile doğruydu. Beşimiz (Bruce'u çoktan doğurmuştun değil mi? Sanırım o sıra Gilbert'a hamileydin) trene binmiştik. Lars'ın zihninin berraklığı yüzüne yansımıştı, yeniden beş yıl önceki Lars gibiydi. Bu yüzden onu orada tutmaya çalıştım ama sadece kısacık bir an sürdü. Paul ve Lars arasında çok yoruluyorum. Her an ya biriyle ya da her ikisiyle birlikte olmama rağmen kendimi yalnız hissediyorum. Kocama ve oğluma sonsuza dek küçük çocuklarmış gibi bakacağım aklımın ucundan geçmezdi.

Başını şişirdim. Kusura bakma.

Kulenin adını hatırladım. BIG BEN.

Elbette Daan'dan haber alıyorum ama şimdi o konuya girmeyeceğim. Paul kıpırdanıp duruyor, huzursuzlandı. Bana Bruce'tan, işlerinin nasıl gittiğinden, çocuklardan falan haber et, olur mu?

Şu sıra Wallace Stegner'ın Güvenli Alana Geçiş adlı kitabını okuyorum. Sen okumuş muydun? Özledim seni. Sevgili Bruce'u kucaklıyorum. Trudy ve Millie'ye de selamlarımı ilet.

Sevgiler,

Rosalie

(Ah! Neredeyse unutuyordum. Theodore Lübeck nasıl? Onunla ilgili düşüncelerini paylaşmak istersen dinlerim.)

Sybil Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold MD 21012

18 Şubat

Sybil,

Sonunda Yargıç Donnelly'nin işteki meşhur karısıyla tanışmak mükemmeldi. Yıllarca senden bahsedildiğini duydum, o kadar ki insanlar hiç tanışmadığımıza şaşırdı. Ben Doğu Sahili mülk davasında Evansberg'i temsil ederken perde arkasında senin çalıştığını da yeni öğrendim. Sanırım aynı anda aynı döner kapının içinden geçmişliğimiz var. Programımı seninle törende karşılaşacak şekilde ayarladığımı itiraf etmeliyim. Planım işe yaradı. Konuşman çok iyi hazırlanmıştı. Guy'ın yanında kariyer yapmanın senin için ne anlama geldiğini çok iyi ifade ettin. Seni hukuk alanında kariyer yapmaya çeken şeyin ne olduğunu aktarma şeklin beni büyüledi. Çok etkilendim, oysa böyle şeylerden nadiren etkilenirim. Bir kadının gülmeden, ifadesiz bir yüzle iyi bir espri yapabilmesi son derece eğlenceli bir şey.

Aslında seninle telefonda görüşmek isterdim ama mektuplaşmayı seven bir kadın olduğunu gayet iyi biliyorum. (Bu kadar tuhaf ve pratik olmaktan bu kadar uzak bir alışkanlığı nasıl ve neden sürdürdüğünü ayrıca merak ediyorum.) Bu nedenle sana mektup yazmak için kırtasiye malzemelerimi sandıktan çıkardım. İki ay sonra, nisan ortasından itibaren Baltimore'daki arkadaşlarımı ziyaret edeceğim. 29 Nisan

akşamı saat yedide Annapolis'teki Capitol House'da akşam yemeği yiyelim mi? Hikâyelerimizi paylaşmak çok eğlenceli olur. Hayır cevabını kabul etmiyorum.

Mick Watts

478 Chester Place
Houston TX 77055

Sybil Vanantwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

18 Şubat 2013

Kime: Sybil Vanantwerp, Yargıç Guy Donnelly'nin başkâtibi

Onu gömdüler. Amma da uzun beklettiler. Senin de törene katıldığından eminim. Aylardır ayrıntılı bilgiye ulaşmaya çalışıyordum, sonra bir baktım, 16 Şubat tarihli ertesi günkü gazetede haber çıktı. Ne yaptım biliyor musun? Dört buçuk saat uzaklıktaki kiliseye kadar araba kullandım. Mezarlık epey büyükmüş. Yine de onun mezarını bulabildim. Bir güvenlik görevlisi vardı. Yargıcı yâd ediyormuş gibi yaptım. Güvenlik görevlisi o sırada beni rahatsız etmemek için arkasını dönünce yargıcın mezarına tükürdüm. Mezar taşında Guy D. Donnelly, VATANSEVER BİR AİLE BABASI yazıyordu. Mezar taşına tükürdüm. Seninkine de tüküreceğim.

En derin saygılarımla,

DM

Liz Donnelly
733 Oak Tree Lane
Frederick, MD 21703

18 Şubat 2013

Sevgili Liz,

Umarım Guy'sız hayata alışmaya başlamışsındır. Törende org çalınması çok güzeldi, seçtiğin şarkılar da çok yerindeydi. Bence sen de mükemmel görünüyordun. Bana konuşma fırsatı verdiğin için teşekkür ederim. Bu benim için büyük bir onur ve lütuftu. Guy'la çalıştığımız yıllar çok özeldi. Herhalde çoğu insan iş günlerini bir gözü saatte tamamlıyor ve hafta sonu gelsin diye yaşıyordur. Benim için durum öyle değildi. Hayatımın uzunca bir döneminde sadece işim için yaşadım. Ofis benim için bir sığınak, işe gitmekse bir kurtarıcıydı. Bu büyük ölçüde Guy ile olan ortaklığımız sayesinde oldu. Bu fırsatı elimizden almadığın, buna izin verdiğin için teşekkür ederim Liz. Artık hayatımın o kısmı sona erdiğinden o döneme ait anıları bir sandığa koyup kaldırmıştım ama sandığın içindekilerin uçsuz bucaksız bir derya olduğunu unutmuşum! Kapağını açıp içindekileri biraz karıştırmak çok hoş oldu.

Ekte Applebee's %25 indirim kuponu var. Yemek yapma havasında olmayabilirsin diye düşündüm. Salı günleri kokteyller yüzde elli indirimli oluyor.

Sevgilerimle,

Sybil

Sayın Mick Watts
478 Chester Place
Houston, TX 77055

13 Mart 2013

Sayın Bay Watts,

Yemek davetiniz için teşekkür ederim ancak cevabım "hayır" ve bunu kabul etmekten başka seçeneğiniz yok. O tarihte başka randevularım var. Evansberg'den bahsettiğinizde her şey netleşti. Cenaze töreninde davadan bahsetseydiniz keşke. O zaman size cam gözlü bir balık gibi bakmayabilirdim. Elbette Evansberg'i, iki yıl süren o hummalı dönemi ve masama bırakılan her sayfada yazılı olan M. Watts adını hatırlıyorum.

Cenazedeki konuşmama ilişkin ifadelerinizle ilgili olarak öncelikle şunu söylemek isterim: Orada öylece dikilip konuşmak felaket bir şeydi. İkincisi, beni (ve aslında Guy'ı) hukuki kariyere çeken nedenin çok da eşi benzeri bulunmaz bir şey olduğunu düşünmüyorum. Benim (bizim) gibilerin bu çılgın, çivisi çıkmış, anlamsız, barbarca, katlanılmaz derecede endişe verici, can sıkıcı ve baş döndürücü gezegende bir nebze olsun düzen içinde yaşayabilmesi için bir arayıştı bizimki... Bu tabii ki ilgi çekici bir neden sayılabilir. Dindar biriyseniz, ki ben öyleyim, belki dini bir metin dışında, siyah ve beyazı net biçimde birbirinden ayıran kanunların verdiği rahatlık gibisi yoktur ancak İncil bile, eğer özüne

inilebilirse, bahsettiği tüm ikilemleri ve nüanslarıyla insanı sefil bir kafa karışıklığı durumuna sokar fakat dini bir metin söz konusu olduğunda elbette şüphe tümüyle rafa kaldırılır ve tedbir elden bırakılır.

Ayrıca mektup yazmamın nedenini sormuş, bu alışkanlığımı tuhaf ve pratik olmaktan uzak diye nitelendirmişsiniz. (Bu ifadelerinizi hakaretten ziyade kişiliğinizi ele veren bir ipucu olarak değerlendiriyorum Bay Watts ama yine de bana karşı kullandığınız hakaretamiz ifadeler olduğunu söylemem gerek.)

Bir başkasına söylediğiniz her şeyi, arkadaşlarınızla içki içerken, iş arkadaşlarınızla ve uzak akrabalarınızla ise telefonda yaptığınız tüm konuşmaları, e-posta aracılığıyla hızlıca ve pek de düşünmeden gönderilen, daha çok gevezelik olarak tanımlanabilecek tüm mesajları, cep telefonunuzdan gönderdiğiniz mesajları düşünün. Bu kişilerarası iletişimin toplamı esasen hayatınızın özüdür. İlişkiler, yaşlanınca farkına vardığımız üzere, hayatın çekirdeğidir. Şimdi de bunların tamamının yok olduğunu düşünün. Öylece yitip gitti! Bir gün, Bay Watts, siz de yitip gideceksiniz. Çocuklarınız varsa sizi hatırlarlar, torunlarınız varsa Tanrı'nın izniyle onlar da sizinle ilgili birkaç anı kırıntısını hatırlayabilirler ancak onların çocukları sizi kesinlikle hatırlamayacak. Birkaç eski fotoğrafı raftaki bir albümde saklarlar belki. Ve yine belki, yaşamları boyunca iki-üç kez albümün sayfalarını çevirip sizi görürler ve *Aaa, evet, bizim Jimmy şu büyük büyük büyükbabamız Mick'e benzemiyor mu?* diye düşünür ve bir sonraki sayfaya geçebilirler. Sizden geriye sadece bu kalacak, bu da üç nesilden daha az bir süre içinde neredeyse tümüyle silinip gidecek. Şu anda bedeninizin içinden

baktığınızda size muazzam görünen hayatınız, soyunuzdan gelenlerin damarlarındaki kandan ve belki de, eğer şanslıysanız, moda diye tanımlanan her şey gibi yetmiş küsur yıl sonra yeniden moda olacak ve SİZİN hakkınızda hiçbir şey bilmeyen yeni doğmuş bir bebeğe iliştirilecek, aile ağacının bir dalından koparılmış isminizi taşıyan uzak akraba bir adaşınızdan ibaret olacak.

Fakat insan hayatını sayfalara emanet etmişse az önce tarif ettiğim trajedi gerçekleşmez. Düşünün bir... İnsanın başkalarına gönderdiği mektuplar, karşılığında aldığı cevaplar, muhteşem bir yapbozun parçaları gibi, hatta daha iyi bir benzetmeyle uzun bir zincirin halkaları gibidir. Bu halkalar hiçbir zaman bir araya getirilmese bile, ki kesinlikle hiçbir zaman getirilmeyeceklerdir, ölmekte olan bir karahindibanın kırılgan tohumları gibi üflenip yeryüzüne dağılmış olarak kalsalar da mektubun sahibi olan kişinin hayat hikâyesinin bir şekilde muhafaza edildiğini, o mektubun bir gün birileri için çok küçük de olsa bir anlam ifade edebileceğini düşünmek harika bir şey değil mi?

Eğer tüm bunlar size sadece bir saçmalık gibi geliyor ve hiçbir anlam ifade etmiyorsa, o zaman yazılı mektubun taşıdığı daha basit bir değeri de göz önünde bulundurabilirsiniz. O da yazışmanın gerçekten dünyadaki ilk medeniyet türlerinden biri olduğu ve bu türün sürdürülmesinin henüz fark edemediğimiz bir değeri olması gerektiğidir. YAZILI SÖZCÜKLER, Bay Watts. Beyaz üzerine siyahla yazılmış kelimeler. Mektuplar. Kitaplar. Kanunlar. Hepsi aynı. Hayatımın hatırlayabildiğim en eski dönemlerinden beri bu fikirdeyim ve kalemle bir cümle kurabildiğimden beri (yani dokuz yaşından beri) başkalarına mektuplar yazıyorum.

Düşündüğümden daha uzun yazdım. Doğu Yakası'na ziyaretinizin güzel geçmesini dilerim. Evansberg davasına gelince, o dava benim için müthiş eğlenceliydi. Biraz hafiyelik gerektiren öylesi davalar en sevdiklerimdi.

Saygılarımla,

Bayan Sybil Van Antwerp

Not: İyi bir espri, yapan kadın ya da erkek olsun, iyi bir espridir. Böyle yorumlar yaptığınızda insan yaşlı bir budala olduğunuzu düşünüyor.

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: grandmaalicelivingston@yahoo.com
TARİH: 6 Nisan 2013 21.40
KONU: <Yok>

Merhaba Sybil,

Debbie Banks, perşembe günü kendisine karşı çıkmandan sonra sana çok öfkelendi. Kulüp tüzüğünün üçüncü maddesi uyarınca seni (ve eminim ki beni) devirmek için "acil oylama" çağrısı yapmaktan bahsediyor. Az önce onunla telefonda konuştum. Bunca yıllık hukukumuzun, dostluğumuzun hatırına senin tarafını tuttum Sybil ama tüm bunlara değer mi?

Alice

KİME: grandmaalicelivingston@yahoo.com

KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com

TARİH: 7 Nisan 2013 12.02

KONU: Dün akşam 21.40'ta gönderdiğin e-postayla ilgili olarak

Bu, egoistçe bir çılgınlıktan başka bir şey değil. Asla geri adım atmayacağım. Yahu bu bir ***bahçe kulübü***, yani BAHÇECİLİK hakkında paylaşımlarda bulunmak için bir araya gelmiş bireyler topluluğu. Debbie Banks zaten fazlasıyla şişmiş olan egosunu daha da şişirmek için hangi konuda sunum yapılacağını dayatamaz. Oğlu neden bize emlak konusunda sunum yapsın ki? Bunun bahçecilikle hiçbir ilgisi yok. Hem aramızda emlak piyasasını umursayan tek bir kişi bile olduğunu sanmıyorum. Hiçbirimiz bir yere taşınmak niyetinde de değiliz. Debbie oğlunu evcil hayvan güzellik yarışmasına katılmış bir köpek gibi ortalıkta gezdirmek istiyor çünkü onun Tanrı'nın dünyaya en büyük armağanı olduğunu düşünüyor. (Oğlan Harvard'da İşletme Fakültesi'ne girdiğinde Debbie'nin ne kadar katlanılmaz olduğunu hatırlıyor musun?) Sana bir şey söyleyeyim mi? O çocuğun küçük, para düşkünü, kuş beyninde tek bir düşünce var, o da yaşlı, zengin kadınlar ve deniz kıyısındaki gayrimenkuller. Bir şey daha söyleyeyim. Bahse girerim Debbie de işin içindedir! Akıllı kadındır, biliyorsun. Kimse evlilik sözleşmesi nedir bilmezken o evlilik sözleşmesi yapmıştı. Oğlunun yakışıklılığıyla bizim gibi bir grup ihtiyarı etkilemesini ve üzerimizden para kazanmasını istiyor. Bunu benim kulübümde yapamaz. İstemem, eksik olsun. OĞLAN, MAUDE O'REILLY İLE

FLÖRT EDİYORDU. Maude seksen yaşında, 1970'ten beri günde iki paket sigara içiyor AMA Deniz Harp Akademisi Köprüsü'ne nazır pahalı bir semtte, çan kulesi manzaralı on iki dönümlük arazisi var. Daha ne diyeyim Alice? Düpedüz utanmazlık. İşte bunları, üyelerin iyiliği için reddediyorum. Beni anladığına eminim. Hem kendisi Napolyon Bonaparte olmadıktan sonra Debbie'nin bir bahçe kulübünün sekreterini "devirmekten" bahsetmesi ne kadar utanç verici!

Sevgilerimle,

Sybil

Sybil Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold, MD
21012

1 Mayıs 2013

Merhaba Sybil,

Sana bu mektupla birlikte Mavi Geceler'in bir kopyasını gönderiyorum. Her zamanki gibi yorumunu sabırsızlıkla bekliyorum. Yaşam ve acı hakkındaki düşüncelerin benim için çok şey ifade ediyor. Keşke çocuklarını toprağa veren ebeveynler kulübünün bir üyesi olmasaydım ama birinin beni fark ettiği duygusu içimi rahatlatıyor.

Oraya buraya notlar yazıyorum. Bunu duyunca güleceksin: Yeğenim benim hakkımda bir belgesel yapmak istiyor. Onu oyalıyorum.

Sanki kış tamamen bitti. Parklardaki tüm ağaçlar çiçek açtı, karlar eridi. Muhteşem bir New York baharına girmiş gibiyiz. Yılın en sevdiğim zamanı. Yaşlandıkça kışlar daha da zorlaşıyor.

Çocuklarına ve sana en iyi dileklerim ve sevgilerimle,

Joan

13 Mayıs 2013, teslim tarihi 15 Mayıs 2013
Sayın Harry Landy
98 Dumbarton St. NW
Washington, DC 20007

13 Mayıs 2013

Sevgili Harry,

El yazın düzeliyor. İyi iş çıkarmışsın. Mektupların da epey farklı olmaya başladı. Artık hem daha kolay okunabiliyor hem de daha oturaklı görünüyorlar. i'leri ve e'leri hâlâ zaman zaman birbirlerinin yerine kullanıyorsun. Bu konuda biraz daha dikkatli olmalısın.

Çocukların zalimlikte ne kadar ileri gidebileceklerini aklım almıyor. Eminim bunu sen de biliyorsundur ama sana hatırlatmak istediğim bir şey var. Birisi sana kötü davranıyorsa o kötü davranış onun kendi ayıbı ve kalbindeki sefilliğin bir yansımasıdır. Gençken bu söz insana pek bir şey ifade etmez. İleride daha iyi anlayacaksın. Erkek kardeşim sadist sınıf arkadaşlarından yıllarca neler çekti! Hatta Nathan Briggs diye bir çocuğa ABD Başkan Yardımcısıymışım gibi mektup yazıp Felix'i rahat bırakmazsa onu hapse attırmakla tehdit etmiştim. Bu numarayı yutmuştu! Felix'i bir daha rahatsız etmedi. Hatırladıkça hâlâ güleriz. Felix'e gelince, o da senin gibi işkenceye katlandı ama bugün son derece zeki ve nazik, MUTLU bir adam. Muhteşem bir hayat sürüyor. Senin de bunu başaracağından şüphem yok. Tek seçeneğin bu. Wall Street Journal'da bir müzik sanatçısının

hayat düsturunun ele alındığı bir yazı okudum. Şöyle diyor sanatçı: "Kıskananların canı cehenneme!" Bu pek hoş bir söylem değil ancak gücünü sadeliğinden alan bu cümledeki hissiyat hayli dikkat çekici.

Lise meselesine gelince... St. Joseph's iyi bir okula benziyor. Orada çok başarılı olacağına eminim. Oğlum Bruce'un birkaç arkadaşı oradan mezun. Klasik eğitim çizgisinde, matematik ve fen bilimlerini aynı kefeye koymak yerine matematiği mantık merceğinden öğreten bir müfredat uyguladıklarını hatırlıyorum.

Sorularına dürüstçe cevap vereceğim ama sende birdenbire bu kadar ilgi uyandıran şeyin ne olduğunu merak etmedim değil. Üniversitede İngilizce okudum, oldukça iyi yazardım. Yazmayı pratik ve kazançlı bir şeyle birleştirecek başka bir çözüm bulamayınca avukat asistanı oldum. Birkaç yıl bu işi yaptıktan sonra Virginia Üniversitesi'nde Hukuk Fakültesi'ne gittim. Oradan mezun olunca geçenlerde ölen eski yargıçla bir avukatlık firması açtık. O zamanlar daha yargıç değildi. Sonra o yargıç olunca ben de onunla görev yerine gidip başkâtibi oldum. (Bütün bunlar benim 30 yıl boyunca her gün çalıştığım anlamına geliyor.) Günümüzde olsa ben de yargıç olabilirdim ama o zamanlar yargıçlık kadınlar açısından popüler bir meslek değildi. Babansa Yale Hukuk'ta parlak bir öğrenciydi, fakülte dergisine yazılar yazardı. Ben on beş yıldan uzun bir süredir başkâtiptim, baban Hukuk Fakültesi'nden mezun olur olmaz başka bir yargıcın kâtipliğini yapmak üzere bizim mahkemeye geldi. Ben de onu (babanı) kanatlarımın altına aldım. Dostluğumuzun kalıcı olmasının, babanın zeki ve komik bir insan olması, yaptığı korkunç espriler ve adliyenin bir blok kuzeyindeki şarküteriden aldığı sandviçlerle sempatimi kazanması dışında bir açıklaması yok. Daha büyük bir denizin balığı olmak,

babanın kaderinde vardı. Birkaç yıl geçmeden federal mahkemelerde kâtipliğe terfi etti, ardından kendi hukuk firmasını açtı ve sonra da yargıç oldu.

Nereli olduğumu sormuşsun. Çocukluğumun büyük kısmı Pennsylvania'da, birazı da Ohio ve son olarak Maryland'de geçti. Annem Arizona'da, babam ise Maine'de büyümüş. On dört aylıkken beni evlat edinmişler. Gördüğün gibi soru basit ama cevabı hiç öyle değil. Siz üç kardeşsiniz, benim de üç çocuğum oldu. İkinci çocuğum sekiz yaşındayken vefat etti. Adı Gilbert'tı. Oğlum Bruce, Alexandria'da avukatlık yapıyor. Kızım Fiona ise mimar ve İngiltere'de yaşıyor. İki torunum (Hank ve Violet) var, önümüzdeki ay üçüncüsü geliyor. Haklısın, artık evli değilim ama kocam ölmedi. Boşandık. O şimdi memleketi olan Belçika'nın Brugge kentinde yaşıyor.

Çocukken senin gibi miydim? Sanırım bazı açılardan öyleydim ancak benim yaşıma gelince insanın çocukluğuna dair pek bir şey hatırlaması zor oluyor. Hem ben küçükken çocuklar bugünlerde olduğu kadar dikkate alınmıyordu. Hatırlıyorum, ben de senin gibi kurallara çok bağlıydım, bir şeyin nasıl yapılması gerektiği konusunda çok katıydım. Ben de senin gibi çok meraklıydım. Merakım insanlara yönelikti. Boyum çok kısaydı ve sanırım kısa boylu olmak bende merak duygusunun yanı sıra endişeyi de besliyordu. Ailemin bizi oldukça izole büyütmesi (bizi kaybetmekten korkmaları, belki biraz da evlat edinilenlerle ilgili bazı psikolojik durumlar ve o kadar parayla bir malikâne inşa edebilecekleri düşüncesi — ah, daha neler neler Harry) nedeniyle daha da artan bir endişeydi bu. Dolayısıyla sessiz ve ihtiyatlı bir çocuktum. İnsanların bir şeyi doğrudan söylemek yerine etrafında dolanıp durmalarını her zaman tuhaf bulmuşumdur. Bu nedenle çocukken sık sık küstahlık ve kabalıktan dolayı

cezalandırıldım. Sanırım sen de benzer bir deneyim yaşadın. Tabii ki annemin ne yapmaya çalıştığını bugün anlayabiliyorum. Beni dünyanın (özellikle bir kız olarak) olmamı beklediği o kibar insan, hatta Amerikan medeniyetinin etrafında inşa edildiği türden bir insan haline getirmeye çalışıyordu ama o kalıba giremedim ve hiçbir zaman öyle olamadım. (Senin hem geçmişte hem de bugün benim olduğumdan daha kibar olduğunu ve bunun hayli geleneksel bir kibarlık olduğunu düşünüyorum. Belki seni buna zorlamışlardır.) Sanırım beni biraz tuhaf buluyorlardı. Öyle cıvıl cıvıl, oyuncak bebeklere ve resim yapmaya meraklı küçük bir kız değildim. Oldukça ciddi, hatta suratsızdım. İhtiyatlı ve temkinliydim. Şüpheciydim. Pek arkadaşım yoktu. Çok kitap okurdum. Hatta sürekli okuyordum. Bunu hatırlıyorum. Bir de çocukken çok fazla mektup yazardım. Mektup yazmak benim için konuşmaktan daha kolaydı, hâlâ da öyle. Mektubu iyice uzattım, kusura bakma. Sayende uzun zamandır uğramadığım yerlere gittim.

Neden yalnız olduğumu düşünüyorsun? Yalnız değilim. Sen varsın, çocuklarım var, torunlarım var. Hatta yazıştığım birkaç arkadaşım, kilisedeki dostlarım ve şehirde de iki harika arkadaşım Trudy ve Millie var. Asla yalnız sayılmam.

Düşünüyorum da Harry, yalnız olup olmadığımı sormanın nedeni, bana yalnız olduğunu söylemenin bir yolunu araman olabilir mi? Merak etme canım. Bana dosdoğru söylemen yeterli.

Sevgilerimle,

Bayan Van Antwerp

(mektubun 13 Mayıs 2013 tarihli devamı; önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

"Burada hava muhteşem. Gökyüzü pasparlak, sıcak bir mavi renkte; bulutlarsa pamuk topları gibi o mavinin üzerine yayılmış. İlkbaharda burayı seviyorum, bahçem renklerle dolup taşıyor, yıl boyu verdiğim emeğin karşılığını bu zamanlarda alıyorum. Ortancalar arıları ve sinek kuşlarını çekiyor. Doğa, evimin etrafında yeniden canlanıyor. Az önce Harry Landy'ye bir mektup yazdım. Birkaç yıldır her ay birbirimize mektup yazdığımızdan sana bahsetmiştim sanırım. Son mektubunda yalnız olup olmadığımı sormuş! İlginç değil mi? Ayrıca büyükanne olmadan önceki hayatıma, nasıl biri olduğuma, geçmişime, çocukluğuma dair sorular yöneltmiş. Ben de ona biraz bunları anlattım. Şimdi burada, masanın başında oturuyorum. Çayım soğumuş, bense geçmişin izlerinde kaybolmuş durumdayım.

Öz annemin beni annemle babama verirken kendi yazdığı kısa bir mektubu da onlara teslim ettiğini ve annemle babamın bu mektubu dokuz yaşındayken bana verdiğini söylemiş miydim? Mektup aslında bana değil, onlara hitaben yazılmıştı ama annem (yani beni evlat edinen annem) mektubun bende kalması gerektiğini söyledi. Evlatlık olmam, çocukken bana eziyet çektiren bir konuydu. Bu konuda açıkça sorular sordum, yetimlerle ilgili kitaplar okudum, kendim için alternatif bir hayat hayal ettim. Bunu neden yaptım, bilmiyorum. Ailem bana karşı zalimce ya da küçümsercesine davrandığı

için değil kesinlikle. Onlar harika insanlardı. Sanırım ebeveynlerim bana beni evlat edindiklerini söyledikleri için pişman olmuşlardı, oysa biyolojik olarak onlarla bir akrabalığım olmadığı gün gibi açıktı. İkisi de çok açık tenli, sarışın ve mavi gözlüydü; bense esmerdim, yüzüm ve tenim onlardan birkaç kat daha koyu tondaydı. Üstelik çocukken saçlarım çok sıktı ve parlak siyah renkteydi.

O dönemlerde mektup yazmaya başladım, sonra bunu takıntı haline getirdim. Çoğu zaman mektuplarıma yanıt da alıyordum. Söylediğimde şaşırıyorlar ama çoğu insan kendisine yazılan mektuba cevap yazıyor. İlk mektubumu 1948 yılında Mary Poppins kitabıyla ilgili olarak kitabın yazarı P.L. Travers'a yazmıştım. O kitabı çok sevmiş, defalarca okumuştum. Mary Poppins'in hem kendi hayatını hem de birer çocuk olan Jane ve Michael'ın hayatlarını bu kadar kontrollü, hatta neredeyse askeri disiplin içerisinde yönetmesine bayıldım. Bu bana çok cazip geldi, böylesine sıkı bir denetim çok güvenli görünüyordu. Ama her nasılsa bir o kadar da yaratıcılık, macera, renk ve sürpriz vardı! Mary Poppins onların annesi değildi ve (çocukken bile) sonsuza kadar onlarla kalamayacağını tahmin ediyordu okuyucu. Fakat çocukken Mary Poppins'in benim gerçek annem olduğunu, bir gün bir şemsiyenin sapından tutarak evimin bahçesine inip kızı olduğumu söyleyeceğini hayal ederdim. Benden neden ayrılmak zorunda kaldığını açıklayacak, sonra benim yanıma yerleşecek, beni geri alacak, kusursuz bir merak ve tahmin edilebilirlik içerisinde benimle ilgilenecekti. Kitabın bir kurgu olduğunu ve Mary'nin bunları yapmayacağını tabii ki biliyordum. Ayrıca bunu ne kadar istesem de bir o kadar da istemediğimi biliyordum Colt. Benimle kalıp hayalimdeki anne

olduğu anda büyünün sona ereceğini biliyordum. Dipsiz bir çanta olmazdı. Başka dünyalara açılan kapılar olarak tebeşirle yapılmış çizimlerin içine atlamak işe yaramazdı. Mary Poppins'i düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Neyse, P.L. Travers bana cevap yazdı. Mektup burada, evde bir yerdedir. Demem o ki hem mektuplara hem de öz anne kavramına feci takıntılıydım. Bu yüzden annem evlat edinildiğimde kendisine verilen o mektubu bana verdi.

Şimdi gidip mektubu buldum. Basit bir kâğıda mavi mürekkeple yazılmış kısa bir not. Yazı çok eğik, harfler huş ağacı gibi uzun ve ince. Senin için mektubu buraya aynen kopyalayacağım. Şöyle diyor:

> Alıcı: Bay ve Bayan Stone
>
> İyi günler. Umarım kızım Sybil'e ilgi ve nezaketle bakarsınız. Uslu ve akıllı bir bebektir, size en ufak bir sorun çıkarmaz. Bir tek çok yüksek seslerden rahatsız olur, bir de hayvanlardan epey korkar ama şarkı söylenince çabucak sakinleşir. Büyüdüğünde benim annesi olduğumu öğrenirse ve siz de isterseniz, umarım ona mükemmel bir bebek olduğunu, pespembe bir gün doğumunda şafak vakti doğduğunu söylersiniz. Kızım benim için çok değerliydi. Minnet ve dualarımla ve en içten dileklerimle, L.T.

İşte her şey böyle başladı. Şimdiye kadar mektubu ezberlemiş olmam gerektiğini düşünüyor olabilirsin ama nedense hafızamda kelimesi kelimesine kalan tek kısım pespembe bir gün doğumunda şafak vakti doğmamla ilgili olan yer.

Ne kadar hoş değil mi? Hiç sahip olmadığım bir şeye özlem duymama neden oluyor.

Artık bunu düşünmüyorum, en azından eskisi kadar düşünmüyorum, zira zaman zaman aklıma geliyor yine. Sanırım orada, özümde, benliğimde bir yer edinmiş kendine. Bilinçli olarak düşünmesem bile benimle. En derinde. Mektup yazma alışkanlığı bana böyle miras kaldı. Artık göremez olunca ne yapacağım bilmiyorum. Braille alfabesi veya dikte gibi yeni bir numara öğrenmek için çok yaşlandım. Galiba gölden çıkarılarak güneşin kavurduğu bir iskelenin tahtaları üzerine bırakılan bir balık gibi öylece öleceğim.

Emerson Franke, Genel Yayın Yönetmeni
The Baltimore Sun
300 East Cromwell Street
Baltimore, MD 21230

KİME: The Baltimore Sun Genel Yayın Yönetmeni
KİMDEN: Sybil Stone Van Antwerp, kırk yılı aşkın süredir okuyucunuz ve aboneniz
TARİH: 10 Haziran 2013

Sayın Beyefendi ya da Hanımefendi (İsminiz Emerson olunca hangisi olduğunuzu bilemedim):

YAZIKLAR OLSUN SİZE! Bu sabah (10 Haziran 2013) gazetenizin Yaşam bölümünün 2. sayfasında yayınlanan, Timonium'da bir genç kızın ölümüne dair haberle ilgili olarak size yazıyorum. Bu; korkunç, duygusuzca ve gazeteye hiç konulmaması gereken bir haberdi. Böyle bir haberi yayınlamanın ne manası vardı? Yabancıların aval aval bakması ve kızın zavallı babasının aşağılanması dışında neye yaradı? Adamcağız suçluluk duygusundan neredeyse kendini öldürecekti! Her gün çocuklar ölüyor ve bu müthiş bir adaletsizlik ama siz bundan hiç bahsetmiyorsunuz. Fakat bir adam geri geri giderken yanlışlıkla çocuğunu ezerek ölümüne neden oluyor ve bu, haber değeri taşıyor, öyle mi? Bu haberi yapan o duygusuz çalışanınız kimse onun yüzüne TÜKÜRMEK istiyorum. Büyük bir tiksinti duyuyorum. Sanki o ailenin yaşadığı dehşeti bizlerin izlemesi hakmış gibi haber yapmışsınız. Bırakın aile zavallı çocukları için bir ölüm ilanı yayınlasın,

eğer istiyorlarsa tabii. Ama böyle bir şeyi haber olarak yayınlamaya, bir insanı yem gibi başkalarının önüne atmaya ne demeli? Sizin yüreğiniz taş mı oldu? Belli ki çocuğunuz yok! Haberin dikkatsizlik nedeniyle basıldığını iddia edecekseniz o zaman bu dikkatsizce hazırlanmış haber için sefilliğinize sefillik, utancınıza utanç eklendiğini unutmayın! Aboneliğimi iptal etmeyi düşünüyorum. Bu mektubu yayınlamayacağınızı biliyorum ama umarım okursunuz ve umarım yaptığınız şeyi kısacık bir an için bile olsa düşünmenize vesile olur.

KİME: İngilizce Fakültesi Dekanı
Maryland Üniversitesi, College Park
College Park, MD 20742

10 Ağustos 2013

Sayın Bayan Genet,

İngilizce Fakültesi dekanlığına atanmanızdan ötürü sizi tebrik ederim. Son birkaç selefinizle seyrek de olsa yazışmaktan büyük keyif aldım. On yıldan biraz uzun bir süre önce emekli olduğumda, Dick Wright ile temasa geçerek bir edebiyat dersine misafir olarak girip giremeyeceğimi sormuştum. Beni kampüse davet etme nezaketini göstermişti, ben de EN305 Güney Asya Edebiyatı dersine girmiştim. Salman Rushdie ve Şeytan Ayetleri ile ilk tanışmam bu şekilde oldu ve muazzamdı. Sonraki yıllarda çeşitli derslere girdim (On Yedinci Yüzyıl İngiliz Şiiri, İrlanda Edebiyatı, Güney Asya Edebiyatı, On Sekizinci, On Dokuzuncu ve Yirminci Yüzyıl Amerikan Edebiyatı ve diğerleri). Dick'ten sonra Henry Dougherty göreve geldi, o da beni memnuniyetle karşıladı. Son iki yaz kayıt yaptıramadım ama bir güz dönemini daha kaçırmak istemem. Güz dönemi ders listesi ve programını bana iletebilir misiniz? Diğerlerine göre daha uygun olabileceğini düşündüğünüz dersler varsa belirtmenizi rica ederim. Evim Annapolis'in hemen dışında. Okula arabayla gidip gelmek durumunda olduğumdan akşam derslerine katılamam. Bir de mümkünse şiir derslerine girmemeyi tercih ederim. Şiiri bir tür olarak hayli sıkıcı buluyorum. En

son kayıt yaptırdığımda misafir öğrenci ücreti 250 dolardı. Ücret arttıysa bana bildirmenizi rica ederim. Aksi takdirde bu tutardaki çeki göndereceğim. Yanıtınızı posta yoluyla ya da e-posta adresime (SYBILVANANTWERP@AOL.COM) gönderebilirsiniz.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD
21012

25 Eylül 2013

Sevgili Sybil,

Saat çok geç oldu ama uyku tutmadı. Pencerem açık. Birkaç sene önceki doğum günümde bana hediye ettiğin rüzgâr çanları çalıyor. Bu akşam Daan aradı, ben de sana yazayım mı arayayım mı diye epey gidip geldim. Bana kalsa bunu bana söyleyenin sen olmasını tercih ederdim. Daan'a kolon kanseri teşhisi konmuş. Hastalık çoktan bağırsaklarına ve midesine yayılmış. Tedaviye başlayacaklarmış. Kanserin ne kadar ilerlediğini görmek için bu hafta içinde tespit amaçlı bir ameliyat olacakmış. Sesi hiç değişmemiş, bildiğimiz Daan işte, sakin ve iyimser. Lina'nın çok üzgün olduğunu söyledi. (Buna hiç şüphem yok.) Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama Lina için üzülüyorum. Dün Fiona ve Bruce'a da söylemiş fakat onlardan sana hemen haber vermemelerini istemiş. Seni de kendisi aramayı düşünmüş. Ben araya girip sana haber vereceğimi söyledim. Haberi alınca nasıl hissedersin, bilemedim. Üzgünüm Syb. Fiona ve Bruce'a kızma. Biliyorsun, aranızda kalıyorlar ve her zaman ikiniz için de ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlar.

Lars'a haberi vermeye çalıştım. Daan zaten bir süredir onunla telefonda görüşüyordu. Daan'ın onunla geçmişe dair konuşması çok tatlı. Sanırım artık sahip oldukları tek şey, geçmişleri. Daan şöyle bir şey söylüyor mesela: Annemle Fransa'daki

teyzemizi görmeye gitmek için trene bindiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Sonra bir çocuğa hikâye anlatır gibi eski bir anısıyla devam ediyor. Lars dinliyor gibi görünüyor. Daan'ın sesini tanıdığı kesin. Onun sesini duyunca sakinleşiyor. Daan bir süre Lars'la konuştuktan sonra telefonun hoparlörünü kapattım. Bana kanserden o zaman bahsetti. Görüşmeyi bitirdikten sonra konuyu Lars'a anlatmaya çalıştım. Söylediklerimi anlayıp anlamadığını bilemiyorum ama sonra düşündüm: Lars'ın bunu bilmesine gerek var mı? Bilmese belki daha iyi. Kardeşinin gençliğini görmenin, hatırlamasını teşvik edip etmeyeceğini merak ettim. Gidip düğünümüzde çekilmiş bir fotoğraf çıkardım. O fotoğraflara yıllardır bakmamıştım! Gerçekten ikiz gibiler değil mi? Lars'ın neyi anladığı ya da neyi anlamadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama fotoğrafı uzun süre elinde tutup baktı. Onu öyle görünce çok kötü oldum.

Her neyse, aynı mektupta bundan da bahsetmem biraz abes kaçacak, biliyorum ama seni yemeğe davet etmek için iki kez mektup yazdığını söylediğin Texaslı adam geldi aklıma. Hani cenaze töreninde tanıştığın... Onu sürekli oyalıyorsun. İlk (ve sert) yanıtından sonra sana tekrar yazması ve özür niyetine o çiçekleri göndermesi, adam hakkında biraz fikir veriyor doğrusu (hoş fikirler yani). Yemeğe çıkmanın ne zararı olabilir ki? Senin için endişeleniyorum.

Kazuo Ishiguro'nun Beni Asla Bırakma adlı kitabını okuyorum. Epey karanlık bir kitap. Sen ne okuyorsun? İstersen mektubumu alınca beni ara.

Sevgiler,

Rosalie

(Fiona ve bebek nasıl? Gönderdiğin battaniyeyi beğendi mi? Bebeğe Charles mı diyor, Charlie mi?)

Bayan Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold, MD
21012

2 Ekim 2013

Sayın Bayan Van Antwerp,

Maryland Üniversitesi College Park İngilizce Fakültesi'nde lisans düzeyinde bir edebiyat dersine misafir olarak katılmak için izin talep ettiğiniz (10 Ağustos ve 25 Ağustos tarihli) mektuplarınıza yanıt olarak yazıyorum. Bu hususta size izin veremeyeceğimizi üzülerek bildirmek isterim. Maryland Üniversitesi'ndeki dersler yalnızca üniversitemizde kaydı bulunan öğrencilere açıktır. Üniversitemizde belirli yönetmelik ve düzenlemelerde değişiklikler yapılmıştır. Geçmişte birçok derse misafir olarak katılmanıza olanak tanıyan yönetmelikteki boşluk da bu değişiklikler kapsamında giderilmiştir.

Saygılarımla,
Melissa Genet
İngilizce Fakültesi Dekanı
Lisans ve Lisansüstü
Şiir/Şiir Atölyesi Profesörü
Maryland Üniversitesi, College Park
College Park, MD

25 Aralık 2013

Sayın Bayan Van Antwerp,

Mutlu Noeller. Çocuklarınızın burada olduğunu görüyorum. Hepinizin hoşuna gidebileceğini düşündüğüm kurabiyeleri bu mektupla birlikte size bırakıyorum. Ayrıca bu sabahki Times gazetesinde Almanya'da doğduğum kasabada kurulan Noel pazarlarıyla ilgili bir yazı çıkmış. Onu da bırakıyorum. Ben çocukken Noel zamanı muhteşem bir dönemdi. Artık eski Noeller kalmadı.

Teneke kutuyu iade etmenize gerek yok. Kurabiyeler bitince içine düğme, vida gibi şeyler koyup saklayabilirsiniz. Ben öyle yapıyorum. Bir de saçınızdaki değişikliği fark ettim. Çok zarif olmuş.

Komşunuz,

T. Lübeck

Felix Stone
7 Rue de la Papillon
84220 Gordes
FRANSA

27 Aralık 2013

Sevgili Felix,

Söylesene, vatandaş olarak geçirdiğin ilk Noel şerefine Stewart sana Noel kazı pişirdi mi? Zihnimde Julia Child'ın televizyondan gelen ve kocaman, içi boş bir davulunkine benzeyen sesi yankılanıyor:

AFİYET OLSUN!

Gönderdiğim hediyeler hâlâ gelmedi mi? Tanrı şu Federal Express'i nasıl biliyorsa öyle yapsın. ABD Posta Servisi'nden şaşmamak gerek. Yaşlı bir köpek kadar sadık ve dürüst bir kurum. Federal Express'in tatile özel bir kampanyası vardı, ben de oltaya geldim. Şimdi ceremesini çekiyorum. Hoş; asla menfaat gözetmeyen, bezgin Fransız gümrük teşkilatını da suçlayabilirdim ya, neyse. Eğer hediyeler ulaşmadıysa sürprizi bozuyorum, kusura bakma: Stewart için Nordstrom'dan aldığım iki elbise gömleği, iki tane fitilli kadife pantolon ve üzerinde küçük tavuklar olan bir kravat, senin içinse yedi ay önce kuşlarla öğle yemeğine çıktığımda Annapolis'teki bir sahafta bulduğum, James Joyce'un Ulysses'inin ilk baskısı (kitabı Trudy fark etti) ile yeni bir kutu Smythson mektup kâğıdı, zarflar ve bir dolmakalem göndermiştim. Bu şekilde, mektuplaşmak yerine e-postaya geçmeni engellemeyi planladım.

Çocuklar bu sabah gitti, ben de bütün gün evi toparladım. Çok keyifli zaman geçirdik. Keşke sen de burada olabilseydin. Charles Bebek çok sıska ama uslu. Bruce'un çocukları (benden hediye yerine para istediler) ondan bir dakika ayrı kalamadılar. Fiona biraz zayıf da olsa mutlu görünüyor. Belki insanlar zayıflamıyordur, ben şişmanlıyorumdur. Fiona, Marie ve ben mutfakta şarap içip Noel yemeğini hazırlarken Walt ve Bruce oyuncakları toparlayıp çocuklara göz kulak oldular. Sanırım o gün telefonda sana bunlardan epey bahsetmiştim. Yine de insanın şükretmesine vesile olan anlardan biriydi işte. Her neyse, ailemden geriye kalanların bir arada olduğu, güzel bir Noel'di. Fiona kimseyi iğnelemeden durabildi.

Kindred Project diye bir web sitesi var, biliyor musun? Bu program, DNA TESTİ yoluyla etnik kökenini öğrenmene yardımcı oluyor. Programı, tüm kullanıcıların içinde yer aldığı bir ağda ailesel bağlantılar kurmak için arama yapmak üzere de kullanabiliyorsun. Bruce bana Noel hediyesi olarak bu siteye üyelik yaptırmış. Tuhaf bir andı. Felix, senin de mesela Plüton gibi kendini yapayalnız durmuş, galaksinin işleyişini uzaktan gözlemliyormuş gibi hissettiğin anlar oluyor mu? Bu his hayatım boyunca hiç olmayacak zamanlarda bana musallat oldu ve ben bunu hep evlat edinilmiş olmama bağladım. Sende de böyle oluyor mu? Sanırım annem ve babam benim doğumum hakkında seninkinden daha az şey biliyordu. Öz ailen hakkında bilgi edinmek için büyük çaba harcadığını biliyorum, durumun karmaşıklığı nedeniyle kendini bu çabayı göstermek zorunda hissettin ama ben senin gibi değilim. Halimden memnunum. (Tabii ki insanın neden ve nasıl oluştuğunu bilmediği bir morluğu fark edip şaşırması gibi benim de zaman zaman, tuhaf anlarda aklıma geliyor o soru: Bir insan neden çocuğundan

vazgeçer? Yeni doğmuş bir bebeğin evlatlık verilmesini anlayabilirim. Bebeğin kanlı canlı bir bebek olarak doğmasından önce muhtemelen karar verilmiştir zaten. Ama on dört aylık bir çocuğu ne diye terk edersin? Bir insanı bunu yapmaya iten şey ne olabilir? Bunlar benim de aklımdan geçiyor ama zihnimi pek bulandırmıyorum. Arada bir üzerine bastırdığım küçük bir morluk işte.)

Bruce'un hediyesini açarken herkes sessizce bana bakıyordu. Sanki bir sahnede spot ışığı altındaymışım ve vitrine çıkarılmışım gibi. Resmen yerin dibine geçirdiler beni! Arkamdan konuştuklarını, önceden bu meseleyi ele aldıklarını hayal edebiliyorum. Biliyor musun, bunun için Bruce'a çok kızdım. Bruce aslında bana benzer. Her zaman birbirimizi anladığımızı hissetmişimdir. Hangi akla hizmet böyle bir şey yaptı ki? Herkes gülümsüyordu sanki. On yıldır bana zerre kadar ilgi göstermeyen Fiona (Bu hediyenin Fiona'nın fikri olup olmadığını merak ediyorum. Böyle bir şeyi ancak Fiona tezgâhlar gibime geliyor), sanki uzaylı bir yaşam formuymuşum gibi geçmişime dair bilgi edinmeye çalıştı. Merhaba, ben de Dünyalıyım! Babaları ölüm döşeğinde ya, belki o yüzden, sırf kendi iyilikleri için öğrenmek istiyorlardır. Duygusallıktan mı dersin? Nerede! Yüzde elli Belçikalı seçkin onlar, yüzde elli de NE İDÜĞÜ BELİRSİZLER! BELKİ DE GÖÇEBE SÜPRÜNTÜLERDİR! Bunu itiraf etmekten utanıyorum ama gözyaşlarımı zor tuttum. Adeta teşhir edildim! Ömrümün sonbaharındayım Felix, vadem doldu dolacak. Hayatımı daha da berbat etmek istemiyorum. Kökenimi öğrenmek isteyeceğimi varsaymaları çok küstahçaydı. İstemiyorum. Halimden son derece memnunum ben.

Mektubuma son vermeden önce bir şey daha: Saçlarım tamamen eski haline döndü. Üstelik inanması zor olsa da çok zarif görünüyorlar.

Benden bu kadar. Kızgınım, yalan yok ama yine de her zamanki gibi sevgi dolu, mutlu ve sağlıklı bir yeni yıl diliyorum. En içten duygularımla...

Seni seven kız kardeşin,

Syb

27 Aralık 2013

Sayın Bay Lübeck,
Kurabiyeler için teşekkürler. Yeni yılınız kutlu olsun.
Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Sybil Vanantwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

20 Ocak 2014

KİME: Sybil Vanantwerp, Yargıç Guy D. Donnelly'nin eski kâtibi

Posta kutusunun yanında durmuş, notlarımı okuduğunu hayal ediyorum. Omurgandan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılıyor, yüzünü ateş basıyor ve miden bulanıyor. Ya da mutfağında ayakta duruyorsun, çay demlemek için kaynattığın su kudurmuş, ıslık çalıyor ve sen içindeki o berbat his dikkatini dağıttığından sesi duymuyorsun. Veya koltukta oturuyorsun çünkü mesajım zihninde netleştikçe karnına kramplar giriyor ve ayakta duramıyorsun. Bu düşünceler beni mutlu ediyor ama yeter mi? Asla. Yine kilometrelerce araba sürdüm, dik çatılı mavi evini buldum, balık şekilli posta kutuna ve yanındaki kuş banyosuna baktım. Bir süre dışarıda, arabamda oturdum. Güzel bir evin var. Çitlerinin bir kısmı düşmek üzere ama nehir manzarana bakılırsa bu ev muhtemelen epey para eder. Kış olmasına rağmen bahçen iyi durumda. İyi bir bahçıvan olduğunu söyleyebilirim. Ben de bahçıvanım, anlarım. Tüm bitkiler özenle budanmış. Sen de bu işten anlıyorsun. İlkbaharda, hatta sonra yazın da gelip bakacağım. Umarım her an evinin önünde olabileceğim düşüncesi seni rahatsız eder. Umarım günlerin böylece zehir olur, tüylerin

ürperince endişeyle pencereden dışarı bakarsın. Umarım bir kez bakman yetmez, ikinci kez bakma ihtiyacı hissedersin ve bu küçük korku, kalan ömrünün tadını çıkarmanı engeller. Tıpkı benim hayattan zevk almamı engellediğin gibi.

Saygılarımla,

DM

4 Şubat 2014

Sayın Bay Lübeck,
Bu posta yanlışlıkla benim evime teslim edilmiş.
Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Not: Son zamanlarda Farney Road civarında dikkatinizi çeken, tuhaf, şüpheli bir şey gördünüz mü?

5 Şubat 2014

Sayın Bayan Van Antwerp,

Postamı getirdiğiniz için teşekkürler. Neden sokakta tuhaf bir şey görüp görmediğimi sordunuz? Herhalde siz öyle bir şey gördünüz. Lütfen konu ne olursa olsun benden yardım istemekten çekinmeyin. Konuşmak istediğiniz bir şey olursa kahveye beklerim.

Pek dışarı çıkmadığınızı fark ettim. Yeni arabanızla ilgili bir sorun mu var? Dışarı çıktığım zamanlarda benimle alışverişe, postaneye, YMCA'e gelmek isterseniz memnuniyet duyarım.

Komşunuz,

Theodore Lübeck

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd
Arnold, MD 21012

1 Mart

Sevgili Sybil,

Epey inatçısın ama ben de sabırlı ve ısrarcı bir adamım. Nisanda Doğu Yakası'na tekrar geleceğim. O zaman buluşma şansımız var mı? Bana güvenemiyorsan Donnelly ailesinin kararına güvenebilirsin!

Sana kısaca kendimden bahsedeyim. Wisconsin'de büyüdüm. Babamın işi dolayısıyla ben 15 yaşındayken ailece Texas'a taşındık. Babam işçiydi, ortak bir tanıdıkları aracılığıyla zengin bir çiftlik sahibiyle irtibat kurmuştu. Adamın arazisine ve mülklerine bakacak, varlıklarını çekip çevirecek bir kâhyaya ihtiyacı vardı. Babamı işe aldı. Üniversiteye Dallas'ta gittim, ilk eşim Wendy ile orada tanıştım. Bir çocuğumuz oldu (oğlum Amos), sonra boşandık. Tekrar evlendim fakat itiraf etmeliyim ki biraz apar topar yapılan bir evlilikti. İkinci eşim çocuk istemediği için çocuğumuz olmadı (verilmiş sadakamız varmış), bir süre sonra boşandık. Uzun zaman oldu. O günden beri tek yaşıyorum ve bundan mutluyum.

Son birkaç yıldır, sabahları ya da arabadan restorana yürürken ya da her ne yapıyorsam işte, çiftler arasındaki o bitmeyen sohbeti, öylesine birlikte vakit geçirmeyi özlediğimi fark ettim. Seyahat etmeyi seviyorum ama tek başına pek

eğlenceli olmuyor. Tanımadığım kadınlarla randevuya çıkmayı denedim fakat sohbetinden keyif alınacak birine denk gelmek şaşırtıcı derecede zor. Birkaç yıl önce emekli oldum. Çalışma hayatım boyunca emekli olayım diye yırtındım, sonunda oldum da. Şimdi sıkıntıdan patlıyorum! Hem de öyle böyle değil! Aslına bakarsan, sen aklıma düştükten sonra sıkıntım epey azaldı. Liz Donnelly yıllardır bana senden bahsetti durdu. Sanırım seninle aynı yaştayız. Ben 76 yaşındayım. Şimdi daha detaylı tanışmış olduk.

Her bir hatam için ayrı ayrı özür dilerim. Pişmanlığım o zaman da samimiydi, şimdi de öyle. Artık benimle yemeğe çıkmalısın Sybil.

Mick

Bayan Joan Didion
30 E. 71st St. #5A
New York, NY 10021

5 Mart 2014

Sevgili Joan,

Bu seferki mektubuma sana karşı derin bir mahcubiyetle, süklüm püklüm bir halde başlıyorum çünkü Mavi Geceler'i okumaya bir türlü başlayamadım. Kitabın aylarca masamın üzerinde, bir fincanın içine yerleştirdiğim kalemlerimin yanındaki küçük yığının arasında durdu. Bitirdiğim her kitaptan sonra, seninkinin orada öylece okunmayı beklediğini bile bile bir altındaki kitabı çekip aldım. Elim bir türlü seninkine gitmedi. Kapağı gördükçe içimi bir korku kapladı hep. Sen evladının ölümü hakkında yazarak içindeki duyguları sonuna kadar keşfetme cesaretini bulmuşsun ama ben bulamadım. Dayanabileceğim bir şey değil bu. En nihayetinde kitabı çamaşır dolabındaki bir kutuya yerleştirdim. Belki bir gün okumaya cesaret edebilirim. Lütfen beni affet.

Eski kocam (adı Daan, kendisi Belçikalı) kanserden ölmek üzere. Yaklaşık otuz yıl önce boşandık, çocuklarımız büyüdüğünden düzenli olarak görüşmek için bir nedenimiz kalmadı. Yine de içimdeki surlarda bir gedik var, o da en iyi arkadaşım Rosalie'nin Daan'ın kardeşiyle evli olması ve bu yüzden zaman zaman Daan ile ilgili bazı şeyleri duymam. Kanser meselesini bana söyleyen de Rosalie'ydi. Bu yaşlarda kanserin kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Beni bulmasa

çevremden birini veya bir akranımı bulması çok muhtemel. Yine de Daan'ın kanser olduğunu öğrenmek beni rahatsız etti.

Bu konuda iki çift kelam etmemi umarım mazur görürsün. (Mazur göreceğini biliyorum Joan.) Daan ile güzel bir evliliğimiz vardı. Zeki ve nazik bir adamdır. Onun yumuşak mizacı benimkinin tam zıddı ancak birbirimizi dengeledik ve fikirsel anlamda çok şey paylaştık. Muazzam bir okurdu. Geceleri uzun uzun sohbet ederdik. Avrupa tarihi üzerine kurgu dışı kitaplar okumaya bayılırdı. Hollanda aristokrasisinin çok eski bir koluna mensup bir ailede doğmuş, Belçika'da büyümüş, tarih alanında doktora seviyesine kadar eğitim almış ama devamını getirememiş. Lise öğretmeniydi (tanıştığım insanlar arasında virgülü HER ZAMAN doğru kullanan tek kişiydi, üstelik İngilizce üçüncü dili olmasına rağmen) ve bazen çeviri yapardı ancak o zekâyla çok daha fazlasını yapabileceğini düşünmüşümdür hep. Gill öldüğünde tamamen kendi içime kapandım. Sanırım Daan da öyle yapmıştı, gerçi diğer çocuklarımızı büyütmeye o devam etti, bense bir süreliğine ailemden uzaklaştım. İşten kısa bir süre izin aldım. Birkaç hafta yatak odamdan neredeyse hiç çıkmadım. Sadece herkes gittiğinde çıkıyor, bir hırsız gibi parmak uçlarımda yürüyor, evde kimsenin olmadığından emin olmak için sessizce ortamı dinliyordum. Sonra bahçeye çıkıyor, sırtımı evin duvarına yaslayıp toprağın üzerine oturuyordum. Bunaltıcı derecede sıcak bir yazdı ama orada saatlerce otururdum. Böcekleri, çiçeklerin büyümesini izlerdim. Gerçekten görürdüm büyüdüklerini! Parmaklarımı toprağın üzerinde gezdirirdim. Kara toprak tırnaklarımın altına dolar, parmak izlerimin oyuklarını doldururdu. Kötü kokan, yıkanmamış, terli ve lekeli parmaklarımı bugün bile hatırlıyorum. Bir süre bu şekilde davrandıktan sonra kendime geldim. Bahçede oturmak benim için bir tür kaçış, bir nevi

kefaretti ve ben bunu hak etmiyordum. Bu yüzden bahçeyi bıraktım ve hayatımıza geri döndüm. Yeniden işe başladım, şimdi geri dönüp baktığımda bunun bir hata olduğunu görüyorum ama yapabileceğimi bildiğim tek şey işimdi. O zamandan kalma bir mesele bugün kelimenin tam anlamıyla bana musallat oldu diyebilirim.

O günleri yeniden düşündüğümde utanıyorum ama yine de farklı bir şey yapabileceğimi hayal edemiyorum. Gördüğüm kadarıyla yasın paylaşılmasının iki sonucu oluyor. Ya birbirinize kenetleniyor, böylece acınızı içinize gömmek için birlikte canınızı dişinize takıyorsunuz ya da her şeyi akışına bırakıyorsunuz ve aşılamayacak kadar yüksek bir duvar karşınıza dikiliveriyor. Bizim payımıza ikincisi düştü.

Çocuklar liseye gidene kadar evliliğimizi sürdürdük ama liseden itibaren çocuklar kendi hayatlarını yaşamaya başladılar. Akşamları dışarıda oluyorlardı, ben de adliyeden her gün daha geç bir saatte çıkmaya başladım. İşi bahane ettim. Araştırma yapmak, ne kadar karmaşık olursa olsun her soruna çözüm bulmak, bunları anlamlandırmak, hepsini mantıklı ve kusursuz bir mütalaa haline getirmek iyi geliyordu. Babam öldüğünde mirasından yüklü bir pay almıştık. Bu nedenle işi bıraksam bile olurdu ama işim, evde beni bekleyen şeylerden kaçabildiğim bir sığınak oldu. Eminim Daan başka erkeklerle birlikte olduğumu düşünmüştür. Olmadım ama onu buna ikna etmek için de hiç çaba sarf etmedim. Evliliğimizi sabote ediyordum. Bitmesini istedim. Çok acı vericiydi çünkü Daan'da... diğer iki çocuğumuzda Gill'i görüyordum; bir bütünlerdi. Bruce ve Fiona'dan kopamazdım fakat Daan'dan kopabilirdim ve öyle de yaptım. Ne yaptığımın gayet farkındaydım.

Bir akşam eve geldim. Bruce üniversite eğitimi için başka bir şehirde, Fiona dışarıda, Daan ise mutfaktaydı. Arkadaşlarımızı çağırdığımız akşam yemeklerinde ikram etmek için kilerde sakladığımız iyi şaraplardan bir şişe açmıştı. İçeri girip tezgâhta elinde bir kadeh şarapla oturduğunu ve benim için de bir kadeh doldurmuş olduğunu gördüğümde olacakları anladım. Belçika'ya geri döneceğini söyledi. İtiraz etmedim. Zaten Amerika'yı hiç sevmezdi. Şarap içtik. Sonra seviştik. Gill öldüğünden beri ilk kez isteyerek seviştim. Ve evliliğimiz böylece bitti. Bir süre sonra Daan, Belçika'ya uçtu. Fiona da onunla gitti ve liseyi orada bitirdi. Sanırım Daan'ı hâlâ seviyordum ama ona katlanamıyordum.

İnsan dünyaya bir kere geliyor. Bu hiç adil değil. Öyle değil mi?

Sevgilerimle,

Sybil

Not: Görünüşe göre eski işimden ötürü bana kin duyan biri hesaplaşmak üzere beni bulmuş. Bana not bırakıp duruyor. Takdir edersin ki bu biraz ürkütücü. Önlem alacağım, endişelenme.

30 Mayıs 2014

Sayın Bay Lübeck,

Doğum günümde gönderdiğiniz güller için teşekkür ederim. Doğum günümü nereden bildiğinize dair en ufak bir fikrim yok ama ben sizinkini bilmiyorum, ondan eminim. Artık utanıyorum. Sanırım doğum gününüzü sorma zamanı geldi.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

1 Haziran 2014

Sayın Bayan Van Antwerp,

Geçen çarşamba akşam yemeği için evinize gelen arkadaşınız Millie ile tanışmaktan memnuniyet duydum. Doğum gününüzün 29 Mayıs olduğunu biliyorum çünkü yıllar önce o gün oğlunuz Bruce elinde bir demet ayçiçeği ve bir pasta ile size gelmişti. O tarih benim için de anlam taşıyor, bu yüzden hatırlamakta zorlanmıyorum. Güllerimi paylaşabileceğim pek kimsem yok ama size gül göndermemi istemezseniz söyleyin, bir daha göndermem.

Lütfen notlarınızda veya yolda karşılaştığımızda bana Theodore diye hitap etmekten çekinmeyin. Doğum günümü söylememe gerek yok çünkü bana gül göndermek zorunda hissetmenizi istemem. Ne de olsa bende yeterince gül var.

Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen beni haberdar edin.

Theodore Lübeck

1 Haziran 2014

Portekiz'den kartpostal

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012
ABD

Syb; bir haftalığına oraya geliyorum. 1 Temmuz saat 15.00'te Baltimore'a ineceğim. Fransa'dan geliyorum. Stewart gelmeyecek çünkü ilgilenmesi gereken işleri, görüşmeleri ve katılması gereken bir yemek kursu var. Ben niye mi geliyorum? Çünkü sefilce huysuzluğunla beni korkutuyorsun. Eve çekidüzen vereceğiz, kıyafet alışverişine çıkacağız, sana kur yapan adam hakkında ve ayrıca şu Kindred meselesi hakkında yüz yüze konuşacağız. Bruce'u görmeyi, Trudy ve Millie ile akşam yemeği planlamayı da çok isterim. Lütfen su kenarında, güzel yengeç köftesi yapan bir yer olsun. Mesela Eastport'taki Back Porch Café olabilir.

Öpüyorum.

Felix

KİME: customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 5 Temmuz 2014 17.22
KONU: SORUNLAR (Basam dikkatine)

Merhaba Basam, Telefonda bana çok yardımcı oldun. Hindistan'daki müşteri hizmetleri temsilcileriyle konuşmak genellikle EZİYETTİR. Tüm sorularımı yanıtladın ama şimdi yeni sorularım var.

1. Siz üzerinde çalışmanızı tamamladıktan sonra DNA'ma ne olacak? Bana iade mi edilecek, yoksa imha mı edeceksiniz? Saklamayacağınızı sanıyorum ama güvence istiyorum.
2. Diğer kullanıcıların benimle bağlantı kurmasına izin veren kutucuğu işaretlemezsem, tercihimi dikkate almayıp bilgilerimi paylaşmayacağınızdan nasıl emin olabilirim?
3. Acil bir durumda iletişim kurulacak kişileri kaydediyor musunuz? Eğer süreç esnasında DNA'm da dahil olmak üzere kişisel bilgilerim siber âlemde dolaşımdayken ölürsem, bu bilgileri kardeşime gönderebilir misiniz? Adı FELIX WHITNEY STONE ancak biyolojik olarak akraba olmadığımızı belirtmek isterim. İşinize yarayacaksa size telefon numarasını ve adresini verebilirim.
4. İşlem yaptırmamaya karar verirsem, size ödenen ücreti oğlum Bruce Van Antwerp'e iade eder misiniz lütfen? Kendisi aynı zamanda bu ayrıntılı işkence

sistemini benim için Noel hediyesi olarak satın alan enayi dümbeleği olur.

Yanıtınızı bekliyorum.

Sybil Van Antwerp (Evlatlık soyadı: Stone)

Not: İngilizcen hiç fena değil. Bir yabancı için fazlasıyla iyi konuşuyorsun. Doğu'nun tam olarak neresindesin bilmiyorum ama yabancı dilini geliştirmek için ne yapıyorsan devam et.

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: customerservice@kindredproject.org
TARİH: 7 Temmuz 2014 11.57
KONU: RE: SORUNLAR (Basam dikkatine)

Sayın Bayan Van Antwerp,

Ben Hindistan'da yaşamıyorum ve Hintli değilim. Üç yıldır eşim ve iki çocuğumla birlikte California'da yaşıyorum. Evim yerle bir olunca Suriye'den ABD'ye taşındım. Mühendislik alanında yüksek lisans derecem var ancak şu anda Kindred müşteri hizmetlerinde çalışıyorum çünkü akademik derecem bu ülkede geçerlilik taşımıyor.

Laboratuvar DNA'nızı imha edecektir.

Sanırım Kindred Project'in imzalayacağınız sözleşmenin şartlarına uyacağına ve sizin yapacağınız tercihleri sürdüreceğine güvenmeniz gerekecek.

Kardeşinize programa başlamayı planladığınızı söylemenizi ve hesabınızın şifresini kendisine vermenizi öneririm. Böylece ölmeniz durumunda profilinize erişmekte sorun yaşamaz.

Ücret iadesi için tanınan sürenin dolduğunu üzülerek belirtmek isterim. Bruce'un hizmeti satın alma tarihi olan 23 Aralık 2011'den itibaren altmış (60) gün içinde iade talep etmesi gerekirdi.

Sorularınız için lütfen bizimle irtibat kurmaktan çekinmeyin! Kindredproject.org ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Basam

Mick Watts
478 Chester Place
Houston, TX 77055

21 Temmuz 2014

Sevgili Mick,

En son mektubunda (4 Haziran'daki) verdiğin ültimatom çok cesurcaydı. Yetmiş altı yaşında olduğunu belirtmişsin. Demek ki benden epeyce yaşlısın.

Mart ayındaki mektubunda canının sıkıldığından bahsetmiştin. Tabii sıkılırsın. İnsan beyni tembellik için yaratılmamıştır. Golf oynamak, içki içmek, sabahın geç saatlerine kadar pijamalarla oturmak, günü geçirmenin farklı yollarını bulmak için oraya buraya dadanmak, hayatımızın onlarca yılını değil, sadece tatillerimizi geçirmek için uygundur. Guy ve ben yıllar önce bir davaya bakmıştık. Altmış iki yaşında emekli olmuş saygın bir doktor iki yıl içinde Cleveland'da fuhuşla ilgili bir entrikaya bulaşmış, yakalanmış ve tüm parasını kaybetmişti.

Bununla birlikte, erken emeklilik benim için harika oldu.

Ağustos sonunda buraya geldiğinde seninle akşam yemeğine çıkacağım çünkü öyle görünüyor ki birimiz son nefesini verene kadar davetini yinelemeye devam edeceksin. Ama önerdiğin restoran, yani Capitol House, yalnızca miadı dolmuş cep rehberlerini okuyan turistlerin ve mezuniyet balosundan önce lise öğrencilerinin uğrak yeri olan bir yer. Biftekleri eskiden iyiydi, bugün hâlâ onun ekmeğini yiyorlar.

İşletme olarak da burnu havada bir yerdir. Bu nedenle seninle 31 Ağustos'ta saat tam 18.00'de Harry Browne's Restoran'da buluşalım. Saat 20.00'den sonrasına kalamam çünkü hava kararınca araba kullanmayı hiç sevmem.

Saygılar,

Sybil Van Antwerp

İngilizce Fakültesi
Maryland Üniversitesi, College Park
College Park, MD 20742

KİME: Melissa Genet, İngilizce Fakültesi Dekanı
KİMDEN: Sybil Van Antwerp, Maryland Üniversitesi'nde misafir olarak derse katılmak isteyen kadın

21 Temmuz 2014

Sevgili Melissa,

Maryland Üniversitesi İngilizce Fakültesi'nde misafir olarak derslere katılmam konusundaki düşüncenizi gözden geçirmenizi rica etmek için yazıyorum. Daha önce dokuz kez, üstelik seleflerinizin bana verdiği coşkulu destekten de faydalanarak derslere katılmıştım. Üniversitenizdeki hayata bu şekilde katıldığım günden bu yana her takvim yılında İngilizce Fakültesi'ne cömert bağışlarda bulunduğumu ve misafir öğrenci ücretini hiç şikâyet etmeden ödediğimi de hatırlatmak isterim. Üstelik sınıftaki varlığımın hiçbir önemi olmamasına rağmen. Derslerde (bana söz verilmediği sürece) asla söz almıyorum. Ayrıca profesörler çalışmalarıma not da vermiyor. Yani binadaki bir hademeden ya da fareden pek farkım yok!

Öğrenci işleri dairesine ve oğlumun web sayfanızdan benim için bulduğu bilgilere göre Maryland Üniversitesi aslında üniversiteye kayıtlı olmayan vatandaşların ilgili üniversitenin dekanının izniyle derslere misafir olarak katılmasına

müsaade ediyor. Görünüşe bakılırsa bu mesele kurum politikalarından değil, sizin kaprisinizden kaynaklanıyor. Bu soğuk yazışmaya rağmen bir edebiyat dersine misafir olarak katılmak için sizden tekrar izin istiyorum.

Mantıklı bir kadın olduğunuzu sanıyorum. Cevabınızı sabırsızlıkla bekliyorum.

Bayan Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD
21012

1 Ağustos 2014

Sayın Bayan Van Antwerp,

Size 1 Temmuz'da yazamadığım için özür dilerim. Ablalarımla Alaska'da tatildeydik, hangi gün olduğunu fark etmemişim. Temmuz ayını kaçırdığımı gördüğümde, mektuplarımızın düzenini değiştirmek yerine bir sonraki ayın ilk gününe kadar beklemenin daha iyi olacağını düşündüm. Gözleriniz nasıl? Kardeşinize ya da çocuklarınıza kör olacağınızı söylediniz mi? Kör olduğunuzda tek başınıza nasıl yaşayacaksınız? Braille alfabesini öğrenecek misiniz? Bana ihtiyacınız olursa diye ben şimdiden öğrenmeye başladım. Çok basit. Sanırım büyük ölçüde çözdüm. Annem CD'den kitap dinler. Bunları kütüphaneden edinebilirsiniz, hatta yol kenarındaki Cracker Barrel restoranda takas programı da var. Satın da alabilirsiniz tabii ancak son derece pahalıdırlar.

Haziran ve temmuz aylarında olanları aşağıda paylaşıyorum:

1. Ablalarımla birlikte gemiyle Alaska'ya gittik. Lauren'ın bir erkek arkadaşı var, o da geldi. Adı Steve. Ondan hiç hoşlanmıyorum çünkü sadece futboldan ve pazarlama alanındaki işinden bahsediyor. Babam umursuyormuş gibi yapıyor ama umursamadığını biliyorum

çünkü babam spor seyretmez. Bir sürü hayvan görmek (vahşi doğada somon yiyen bir ayı gördüm) ve dışarıda olmak hoşuma gitti. Yazın havanın serin olmasını sevdim. Manzara çok sadeydi, bu da kendimi gerçekten huzurlu hissettirdi. Gemide uyumaktan hoşlanmadım, üç gece atak geçirdim ve hiç uyumadım.

2. Uydurma bir dünya hakkında, tek satır aralıklı, 12 punto Times New Roman font ve bir inç kenar boşluklarıyla 46 sayfalık bir hikâye yazdım.
3. Annem ruhsal sorunları olan insanların yatırıldığı bir hastanede bir hafta kaldı. Bu süre boyunca onu görmedim. Neden hastaneye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Babam onun çok yorgun olduğunu söyledi ama yorgun görünmüyor. Aslında yorgun görünen babam. Kimsenin yorgun olduğu için akıl hastanesine gitmediğini biliyorum, bu yüzden annemin sorununun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama Lauren beni aradı ve bir sürü soru sorduğumda babamın zorlandığını söyledi, bu yüzden artık bir şey sormadım. Bu olay Haziran ayının başında Alaska'ya gitmemizden önce oldu.
4. İki haftalık yaz kampına gittim. Yatılı bir kamptı. Teması da elektrik ve mühendislikti. Ben bu konuları severim. Kampta gündüzler güzel geçti. Birçok ilginç proje yaptık, öyle aptalca şeyler değil, elektrikten ve gerçek aletlerden faydalandık. Asansörü çalışan bir otel modeli inşa ettik. Geceleriyse çok kötüydü. İyi uyuyamadım. Sanırım kendi evimde olmadığım sürece iyi uyuyamıyorum. Dr. Oliver bunun da sürecin bir parçası olduğunu söyledi ama ne kastettiğini

anlamadım. Benim gibi başka tuhaf çocuklar da vardı ama benimle çok dalga geçtiler. Bir sabah ayakkabılarımı giydim, ıslaklardı. Çiş kokusu alınca ne olduğunu anladım. Ayakkabılarımı banyodaki el kurutma makinesinde kurutmaya çalıştım. Uzun sürdü, bu yüzden kahvaltıyı kaçırdım. Sonra yemekhanede hızlıca biraz mısır gevreği yemeye çalıştım, bu sefer de seanslarımızdan birine geç kaldım, öyle olunca çalışma partneri seçemedim, öyle olunca da atak geçirdim. O zamana kadar orada hiç atak geçirmemiştim ama geçirdim işte. Bu yüzden geri kalan zamanda herkes bana baktı. Tuhaf olduğumu o zamana kadar anlamamışlarsa artık anlamışlardı. Utandım. Bunu aileme söylemem gerektiğini söyleyeceğinizi biliyorum ama söylemeyeceğim. Bu arada, bu paragrafın tamamı bir taş.

Doğum günüm 10 Ağustos biliyorsunuz. 14 yaşıma gireceğim. Parti vermeyeceğim, onun yerine babam o gün izin alacak. Bir de bana bir iPhone hediye edecek, beni Casus Müzesi'ne götürecek ve sonra da akşam yemeğinde cheeseburger yiyeceğiz. 25 Ağustos Pazartesi günü okul yeniden başlıyor. Korkuyorum.

Saygılarımla,

Harry Landy

Kazuo Ishiguro
Peter Straus / RCW Edebiyat Ajansı vasıtasıyla
20 Powis Mews
Londra W11 1JN
BİRLEŞİK KRALLIK

6 Ağustos 2014

Sayın Bay Ishiguro,

Öncelikle edebiyat ajanınız Bayan Rogers'ı beklenmedik bir şekilde kaybettiğiniz için başsağlığı dileklerimi iletmek isterim.

Size yazmamın asıl sebebi, romanınız Beni Asla Bırakma. Güvendiğim bir arkadaşımın bana tavsiye ettiği bu kitabınızı dün gece bitirdim. Bu romanın, önceki romanınız Günden Kalanlar'ı biraz anımsattığını düşünüyorum. Onu da okumuş, o zamanlar size yazdığım mektupta da belirttiğim üzere çok beğenmiştim. Belki hatırlarsınız. O mektubuma yanıt vermiştiniz, bunun için çok teşekkür ederim ancak okuyucularınızdan tonla mektup aldığınızdan eminim, dolayısıyla hatırlayacağınızı sanmıyorum. Konusu açılmışken, Günden Kalanlar'ı bu kitaptan daha çok sevdiğimi belirtmek isterim. Şimdi adı aklıma gelmese de kitaptaki uşakla epey yakınlık kurmuştum. Belki de tekrar okuma zamanı gelmiştir. Elbette iki kitap da tecrit ve yalnızlık gibi insan deneyimine dair bazı genel konuları ele alıyor. Hayatınızda belli ki çok acı çekmişsiniz ve bu bende

merak uyandırıyor. Aynı zamanda her iki kitapta da İngiliz kırsalı, benzer bir yerel unsur olarak karşımıza çıkıyor ki buna da bayıldım. Kitapları okurken kalkıp hemen İngiltere'ye gitmek için tarifsiz bir istek duydum (bunu asla yapmayacağım ancak hiç ziyaret etmemiş olsam da İngiliz kırsalında yaşamanın yapıma çok uygun olacağını hayal ediyorum).

Sadede geleyim. Yeni kitabınız hakkında ne düşündüğümü sizinle paylaşmak için yazıyorum. Hikâye gerçekten de tuhaftı. Hailsham'da neler olup bittiğini anladığımda kitabın yarısını geçmiştim, zira bu hikâye bilimkurgu gibi yazılmamıştı! Ne kadar zekice. Ruth ve Kathy arasındaki arkadaşlığın seyrini çok beğendim. Ayrıca hikâye aktarımında hayli doğrudan bir üslup benimsemenize de hayran kaldım, hatta bunun üzerine biraz düşündüm. Karakterlerinizi içinizde yaşıyor ve hikâyeyi onlar gibi anlatıyorsunuz. Elbette bu, grotesk ve endişe verici bir roman. Sizce bilim bir gün klonlamayı mümkün kılacak kadar ilerleyecek mi? Bilimsel araştırmalar yapan bir uzman değil, yazar olduğunuzu biliyorum ama muhtemelen konuyu araştırmışsınızdır. Her halükârda bu yaşımda bunları hayal etmek çok zor. Umarım o gün gelmeden çok önce ölmüş olurum! (Hatta öleceğime eminim, zira çok zamanım kalmış olamaz.) Romanın gerçekten zekice kurgulandığını düşünüyorum. Hem komik bölümleri vardı hem de beni birkaç kez ağlattı. Siz muazzam bir hikâye anlatıcısısınız ve yazdıklarınız mükemmel. Bunu elbette biliyor olmalısınız. Kazandığınız onca edebiyat ödülü tevekkeli değil. (Fransa Sanat ve Edebiyat Nişanı'na layık görüldüğünüz için sizi ayrıca yürekten kutluyorum. Bravo.)

Genç bir yazar adayı için tavsiyeleriniz varsa paylaşma lütfunda bulunmanızı temenni ederim. Lise çağında bir arkadaşım kurgu metinler yazıyor ve oldukça mutsuz. Onu neşelendirecek bir şeyler paylaşabilmek çok hoş olurdu.

Bir sonraki kitabınızı sabırsızlıkla bekliyor, en içten saygılarımı sunuyorum.

Sybil Van Antwerp

2 Eylül

Sybil,

Cuma akşam yemeği çok eğlenceliydi. Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim. Eğlenmek istemediğini biliyorum ama eğlendin. O halde bunu neden tekrarlamıyoruz? İki hafta daha buralardayım. Benimle tekrar buluşsana.

Mick

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

8 Eylül 2014

Sevgili Rosalie,

THEODORE LÜBECK'İN KEDİSİNİ ARABAMLA EZDİM. AMAN TANRIM! Bu akşam saat 18.30 gibi bahçe kulübü toplantısından geliyordum. Tahmin edebileceğin gibi toplantıda bir sürü tartışma çıktı. Sonra bir şeyler almak için Safeway'e gittim. Yolda ilerlerken akşam güneşi ağaç dalları arasından gözlerimi alıyordu. Bir ara cadde üzerinde arabayı durdurmak zorunda kaldım çünkü bir anne geyik, iki yavrusuyla birlikte yolun orta yerinde duruyordu. Beni ürkütmüşlerdi. Lübeck'in kedisi (beyaz patileri olan, mavimsi gri tüylü bir kedi) ben durunca arabamın altına girmiş olmalı. Embesil kedi! Onu görmedim elbette, nasıl görebilirdim ki? Ulu TANRIM. Geyikler ağaçların arasına dalınca evimin garajına girmek için gaza bastım, aracın altından küt diye bir ses geldi (afalladım). Tekrar durdum, dikiz aynasına baktım. Ne olduğunu anlayamadığım bir kütle yerde seğiriyordu. İnip baktım, ne göreyim: yolda ezilmiş bir KEDİ! Bilirsin, hayvanlara karşı hiçbir şey hissetmem ama Tanrım, o kedi korkunç bir inilti çıkarıyor ve sanki nöbet geçiriyordu. Ben de ağzım bir karış açık, başında duruyordum. DEHŞETE DÜŞMÜŞTÜM. Bu kedi dışarı çıkar, bahçeme girip verandama gelirdi. Onu her seferinde kovardım. Bu kez onu

hayattan kovmuş oldum. Bay Lübeck penceresinden yolda durduğumu görmüş olmalı. Dışarı çıkıp bana baktı, sonra yaklaştı, kediyi gördü ve "Ah canım, ah," diye inlemeye başladı. Özür dileyip olanları anlatmaya çalıştım. Bay Lübeck yanıma geldi, kedinin yanında diz çöktü ve iri eklemli elini kedinin kanlı, pis tüylerinin üzerine koydu. Gidip bir havlu getirmemi istedi. Kendi güzel havlularımdan birini getirecek değildim herhalde, bu yüzden doğruca onun evinin ön kapısından içeri girdim Rosalie! Girdim de hayatımda adamın evine adım atmamıştım (evle ilgili daha fazla bilgi ilerleyen satırlarda). Banyoya gidip raftan bir havlu çektim ve ona getirdim. Pek de kaliteli bir havlu değildi. Leylak renkli, korkunç bir şeydi. Tüm bunları göz önünde bulundurdum seçerken ama oksijenli su ve soğuk suyla kumaşlardaki kan lekelerini çıkarabildiğimi bildiğimden çok da umursamadım. Dışarı çıktığımda kedi ölmüştü, Bay Lübeck dizlerinin üstünde oturuyordu. Üzerinde kaliteli, haki bir pantolon olduğu halde sokağın ortasında yaşlı dizlerinin üzerine çökmüştü ve başının tepesi neredeyse gözümle aynı hizadaydı (Hayli uzun boylu olduğunu sana söylemiş miydim? İri bir adam, sanki sporcu olmak için yaratılmış. Tıpkı Lars gibi. Bir de sık ve beyaz saçları var). Kediyi havluya sardı, kucağında kedi olduğu halde tek hamlede ayağa kalkmayı başardı. Dizlerinin hâlâ bu kadar iyi çalışıyor olması beni çok etkiledi. Kendisine yardım ettiğim için bana teşekkür etti. Teşekkür niye yahu? O yaratığı ben öldürdüm! Sonra kediyle birlikte evine girdi. Bir süre yolda durdum. Arabam evimin birkaç metre ötesinde hâlâ çalışıyordu. Geyikler gözden kaybolmuştu. Rüzgâr ağaçların yapraklarını okşuyordu. Muhteşem bir akşamdı. Yolda ise ezilmiş kedi bağırsaklarının izleri vardı.

Lübeck'in evine gelince... Ev tertemizdi, sallanan koltuğunun yanına koyduğu bir fincan kahvenin dumanı tütüyordu.

Kütüphaneden alınmış birkaç kitap gördüm. Yani bunları bilinçli olarak incelemedim ama insan bazı şeyleri öylece fark ediveriyor işte. Sade ve düzenli bir evdi. Küçük küçük şeyler dikkatimi çekti. Girişteki bir masanın üzerinde, saçları ve kaşları siyah, muhteşem güzellikte bir kadının belki ta 1920'lerden kalma, çerçevelenmiş, eski bir siyah-beyaz fotoğrafı vardı. Annesi miydi acaba? Duvarlarda birkaç tane hoş sanat eseri vardı, mobilyalar ise hayli yıpranmış haldeydi. Koltuğun yanında kendisinin ve merhum eşinin bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafta Bruce'un şu anda olduğu yaşlarda görünüyordu Lübeck. Yine de onun evine girmek, üç-beş parça eşyasını görmek beni üzdü Rosalie, biliyor musun? Tanrım, perişan oldum.

Syb

Not: Yüce Tanrım, darmadağınım. Ben Adam Johnson'dan Yetimlerin Efendisi'nin Oğlu kitabını okuyorum Rosalie. Sen ne okuyorsun?

İkinci Not: Mick Watts beni yine yemeğe çıkarmak istiyor. Geçen hafta elden bir not iletti. Mick hödüğün teki, ona şüphe yok. Berbat yemek yiyor, sigara ve yüksek alkollü içkiler içiyor, roman okumuyor... ama komik biri. Tanrım, hatta çok komik, beni gülmekten öldürüyor. Trudy ve Millie onunla tekrar çıkmam gerektiğini düşünüyorlar ama onlar Daan'ı hiç tanımadılar. Sen ne düşünüyorsun?

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: jameswlandy@gmail.com
TARİH: 22 Ekim 2014 11.11
KONU: HARRY KAÇTI

Sybil, seni aradım ama ulaşamadım. Sesli mesaj kutun dolu. Harry evden kaçtı. Golden Retriever cinsi köpeğini ve sırt çantasını alıp bu sabah on gibi evden ayrılmış. Seninle mi? Cep telefonumdan beni ara.

KİME: jameswlandy@gmail.com
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 22 Ekim 2014 22.59
KONU: O burada

James aceleyle yazıorum Harry seni aramak için telefonu elime aldığım anda kapıdan çıkıp gideceğni söyledi ben de ona tuvalete gidicem diyp gizlice bilgisayarın başna geçtim . Buraya kadar onca yolu yürümüş saat 22.30 gibi geldi neyse ki sağlam ayakkabılar ve sıcak tutacak kıyafetler giynmişş . Çok yorgun ama tetikte görünüyor göz bebekleri büyümüş pek bi şey söylemiyor. Ona bi kase chili ve bir tenekede sakladığım kurabiyelerden verdim duşa girmeye ikna edeceğm çok pis hangi yoldan gfeldiğini bilmiyorm ama o ve Thor bendeler sabah gelip onları alablirsin şimdi biraz uyusnlar Ltfen arama yoksa seninle haberlştiğrmi anlar tekrar kaçar şakası yok Sybi

KİME: jameswlandy@gmail.com
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 24 Ekim 2014 09.14
KONU: Güvenlik kameraları

Merhaba James, Harry'nin büyük kaçış macerasının bir noktasında verandanızda güvenlik kameraları olduğundan bahsetmiştin. Kasabadaki yapı markete gittim ama bu tür bir şey satmıyorlarmış. Verandaya güvenlik kameralarının nasıl veya nerelere yerleştirileceğine dair bilgileri bana gönderir misin?

Umarım sizde ortalık biraz sakinleşmiştir.

Saygılar,

Sybil

15 Aralık 2014

Belçika'dan kartpostal

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012
ABD

Belçika'dan selam anne. Bugün bir kitapçıda 84 Charing Cross Road'un (Helene Hanff) bir çevirisini buldum. Bu kitabı okumuş muydun? Raftan alıp içindeki mektuplardan birkaçını okudum. Ne kadar komik olduklarını unutmuşum. Bana biraz seni hatırlattı. Her neyse, bu kartpostalı oradan aldım. Şimdi oturmuş kahve içiyorum. Kartpostaldaki resim, buraların Noel için süslenmiş halini bire bir yansıtıyor. Evler kremalı zencefilli kurabiye, ışıklar da şeker gibi görünüyor. Gerçekten çok güzel. Biliyorsun, yazmayı pek sevmem. Telefonu elime alıp aramak ya da mesaj atmak çok daha kolay ama senin bundan hoşlanmadığını biliyorum. Babam fena değil, her zamanki gibi keyifli ama zayıf ve sessiz. Ya da yorgun mu desem? Noel tatilinde seni özleyeceğiz. Charles'a kazak göndermen çok hoş bir davranıştı. Yalnız kalma. Trudy ve Millie ne yapıyor? Martın ilk haftası görüşürüz. Charles büyükannesini özlüyor. Walt ve benden sana mutlu Noeller.

Fi

Not: Harry Landy nasıl?

(mektubun 25 Aralık 2014 tarihli devamı; önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Mutlu Noeller. Bu yıl yalnızım. Bruce ve Fiona Belçika'da. Bu iyi bir şey. Orada olmaları onlar için iyi.

Sana en son yazdığımda (ekim ayında) Harry Landy ile ilgili olanları anlatmıştım. İşin gerçeği, 22 Ekim'de yaşananlar aklımdan hiç çıkmıyor. Sık sık Harry'yi düşündüğümü fark ediyorum, hatta önceden düşündüğümden daha fazla. Dürüst olmak gerekirse onun burada yaşadığını hayal ediyorum. O gün onun Washington'dan Arnold'a kadar yürümesi, James ve Marly'nin korkudan ödlerinin patlaması, yaşanması muhtemel olan ama neyse ki yaşanmayan her şey ne kadar korkunç olsa da itiraf etmeliyim ki Harry kapımda belirdiği an kendimi harika hissettim. Ve onun burada olduğu süre boyunca –sadece bir gece– (vaziyetin çok korkunç olduğunu bilsem de) evimdeki varlığı beni müthiş mutlu etti. Beni anlıyor ve söylediklerimi tuhaf bulmuyorsun değil mi?

Bu sabah yağmur başlamadan önce yürüyüşe çıktım. Uyandığımda yağmur yağacağından emindim çünkü havada çok güçlü bir koku vardı. Bu yüzden dışarı çıkarken botlarımı giydim. Öyle soğuk değildi. Gökyüzü koyu griydi ve bulutlar hızla hareket ediyordu. Patika boyunca nehre doğru yürüdüm. Sana o patikayı hiç tarif ettim mi? Birine veya bir yere yazarken orayı tarif edip etmediğimi hiç hatırlamıyorum. Patikadan aşağı tek başıma yürümeyi seviyorum.

Evimin önünden karşıya geçince iki elektrik direği uzunluğunda bir manolya ağacı var. Ağacın yanında, oradan geçerken fark edilmeyecek kadar küçük bir açıklık var, çoğu kez görünmese de orada işte. Oradan girince kendini ağaçların

arasında buluyor insan. Kışın bu iş daha kolay, yazınsa kurbağaların yaptığı bir tünelde yürümeye benziyor ama yine de içeri girebiliyorsun ve birkaç metre ilerleyince patika karşında beliriveriyor. Sokakta yolu kullanan başkaları da var. Bazen arka mahalleden çocuklar oltalarını ve olta kutularını taşımak için bu patikayı kullanıyorlar. Onları öyle görmeye bayılıyorum. Bana her şeyin güzel olduğu geçmişi hatırlatıyor. Hani genç erkekler başları eğik, sırtları dik, yerdeki taşlara tekme savurarak yürürler ya... O geliyor gözümün önüne. Biraz ilerleyince hepsi ince ve uzun ağaçları görüyorsun. Kocaman bir meşe ağacı da var. Belki on beş yıl önce büyük bir fırtına sırasında devrilmiş. Boylu boyunca orada duruyor, ya etrafından dolaşman ya da üzerinden geçmen gerekiyor. Ben artık sadece etrafından dolaşabiliyorum. Meşe; nane şekerleri gibi parlak, açık yeşil yosun ve likenlerle kaplı. Genellikle sincap veya kuş gibi küçük hayvanlar etrafta cirit atıyor. Bir zamanlar dallardan birinin köşesinde bir kızılgerdanın yuvası vardı. Yuva birkaç yıl boyunca oradaydı. Bir sabah baktım, yok. Bir tilkinin işi olsa gerek. Her neyse, yıkılmış meşenin yanından geçmeyi ve cömertçe ev sahipliği yaptığı, beslediği türlü canlıyı görmeyi seviyorum. Bu yaşlı ağaç bana kendimi iyi hissettiriyor. Ağacı geçtikten biraz sonra su seviyesine doğru dik bir iniş var ama bazı kökler ve taşlara tutunmak mümkün. Zaten bastonumu mutlaka yanıma alıyorum. Sana bastonumdan bahsetmeyi unuttum tabii. Birkaç yıl önce patikanın kenarında buldum. Patikanın iki yanı boylu boyunca yosunlarla kaplı. Her yer yemyeşil. Sonra nehrin kenarına varıyorsun. Gri renkli, debisi yüksekçe bir su akıp gidiyor. Nehri görmeyi seviyorum. Genellikle nehir kenarı boyunca aşağıya doğru bir süre yürüyorum. Bazen kenarlardaki çöpleri toplayıp cebime dolduruyorum. Bazen de balıkçılları görüyorum. Bu sabah hava

soğuktu, yağmurun kokusunu içime çektim. Tabii bir de suyun tuzlu ve yoğun kokusuyla çürüyen ağaç gövdelerinin ve sonbahardan kalan yaprakların kokusu var. Tüm bunları çok seviyorum ama bir bakıma melankoliye de sürükleniyorum. Bunu tam olarak açıklamak zor. Aynı anda hem muhteşem hem de melankolik. Gün gelecek, patikayı göremeyeceğim. Göremeyince patikadan aşağıya tek başıma inemeyeceğim ki patikadan aşağıya tek başıma inmek en sevdiğim şey. Yanımda bir refakatçi olması büyüyü bozar diye düşünüyorum ama tabii sen gelebilirsin. İnsan yapımı her şeyden uzaklaşmak için oradan aşağı inmeyi seviyorum. Böylece kendimi vahşi doğada gibi hissediyorum ve birden yeniden düşünebildiğimi fark ediyorum. Her neyse, eve döndüğümde bir fincan çay içip birkaç mektup yazdım. Birazdan vişneli turta yapıp Trudy ve Millie ile çıkacağımız akşam yemeğine götüreceğim. Millie'nin kocası öldü, Trudy ise benden epey önce boşandı. Kart oynayıp Noel plakları dinleyeceğiz. Millie'nin eski bir pikabı var.

KİME: customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 28 Aralık 2014 19.54
KONU: BATTI BALIK YAN GİDER! (Basam dikkatine)

Merhaba Basam,

Umarım hâlâ orada çalışıyorsundur çünkü bir kırma olarak kökenimi öğrenmek için size tükürüğümü göndermeye karar verdim. Numunemi makinelerden geçirdikten ve ihtiyacınız olanı aldıktan sonra mutlaka çöpe atın, olur mu? Benim gibi yaşlı bir kadının DNA'sını alıp –Tanrı korusun– beni klonlamaya çalışacakları düşüncesinden nefret ediyorum. Merak ettim, kitap okumayı sever misin? Kitap okumayan bir insana asla güvenemem. Gerçi doktorum yakında kör olacağımı söylüyor. O gün geldiğinde sanırım bizzat okuyamayan biri olacağım. Kazuo Ishiguro'nun *Beni Asla Bırakma* adlı kitabını okudun mu? Ben okuduğumdan beri etkisinden kurtulamıyorum. Sonuçlarımla ilgili olarak benimle ne zaman iletişime geçersiniz? Ayrıca Suriye'deki evin için çok üzüldüm. Bir de yazışmalarımız başladığında yabancı olmandan ötürü sana küstah bir şekilde "Hintli" dediğim ve kırılmana sebep olduğum için özür dilerim. O sıra çok endişeliydim. Bir de e-posta yazışmalarında genellikle daha yabani oluyor, nezaketi unutuyorum. Şimdi bunları yazarken o anki dikkatsizliğimden ötürü hayli utanıyorum. Umarım beni affedersin. Çocukların kaç yaşında? Benim üç çocuğum vardı, şimdi iki tane kaldılar. Bir tanesi ise benden olabildiğince uzakta bir hayat kurmaya kararlı görünüyor. Her neyse, bu saçma DNA testi işine onlar yüzünden kalkıştım.

Evlatlık olduğumu söylemiş miydim? Ebeveynlerimin kökeni bilinmiyor. Kendi ailem bunca yıl sonra merakını gidermeye karar verdi. Torunlarım bile beni soru yağmuruna tutuyor. Mühendislik dereceni hangi okuldan aldın?

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: customerservice@kindredproject.org
TARİH: 29 Aralık 2014 13.19
KONU: Re: BATTI BALIK YAN GİDER! (Basam dikkatine)

Sayın Bayan Van Antwerp,

Kindred Project'te çalışmaya devam ediyorum ancak şirketin diğer müşteri temsilcilerinin de bulunduğu bir ekiple ortak bir ofiste çalıştığımı ve DNA'nızın bizim bulunduğumuz ofise gelmeyeceğini hatırlatmak isterim. Burada DNA testi yapmıyoruz. Söz konusu testler ülkenin dört bir yanındaki laboratuvarlara yaptırılıyor. Dolayısıyla verdiğiniz numuneyi şahsen teslim almam, işlemem veya imha etmem söz konusu değil. Fakat numunenizin profesyonelce ve özenle işleme alınacağı konusunda size garanti verebilirim. Sonuçları öğrenmeniz altı ila sekiz hafta sürecektir.

Özrünüzü kabul ediyor, kırgınlığa sünger çekiyorum. Etnik kökenim hakkında yanlış yargıda bulunan ilk kişi siz değilsiniz ve ne yazık ki son kişi de siz olmayacaksınız.

Kitap okurum ancak bahsettiğiniz kitabı okumadım. Yine de listeme ekledim, evimin yakınındaki kütüphanede mevcut olup olmadığına bakacağım. Çocuklarım on ve on üç yaşlarında. Biri erkek, biriyse kız. Kör olacağınız için üzgünüm. Çocuklarınızdan birini kaybettiğiniz için de. Şükürler olsun ki ben öyle bir acı yaşamadım ama bir sürü akrabamı, evimi, ülkemi, dinimi kaybettim. Bu yüzden acınızı biraz olsun anlayabileceğimi düşünüyorum. Erkek kardeşim savaşta öldüğünde annem yıkılmıştı. O bakımdan evlat

acısını, yani oğlunu kaybeden bir annenin acısını ise muhtemelen bire bir hissedemem. Diplomamı Mısır'da Kafr El Sheikh diye bir üniversiteden aldım.

Yanıtlayabileceğim başka bir soru olursa iletişime geçmekten lütfen çekinmeyin! Kindredproject.org ile irtibat kurduğunuz için teşekkür ederiz.

Basam

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

5 Ocak 2015

Sybil,

Sağı solu temizlerken mektuplarımızın olduğu kutuları buldum. En eski mektupları bulabilir miyim diye içlerine gömüldüm. Sonra ne fark ettim, biliyor musun? Bana ilk mektubunu yazdığın zamanki koşullarımızı unutmuşum. Sanırım lisedeyken Connecticut'a taşındığımda daha düzenli mektuplaşmaya başladık. İlk mektup, ortaokulu bitirdiğin yaz bir aylığına gittiğin Cedar Ridge Kampı'ndan bana yazdığın mektuptu. Annen ilk kez kansere yakalanmıştı. O mektubun hâlâ bende ve sağlam olduğuna inanamıyorum. O yaz ben kuzenlerime bakıcılık yaparken sen yatılı kamptaydın. Çok kıskanmıştım! Mektupların bazılarını karışık duygularla tekrar tekrar okudum. Bir yandan beni o zamana geri götürdüler ve bu çok güzel bir duyguydu. Tam olarak nostalji diyemem, daha çok rahatlamak gibi bir şeydi. O zamanki halimize duyduğum sempatiydi belki. Öte yandan, şimdi bir yetişkin olarak olayları çocukluğumuzun gözünden görmek, hele Margaret'in hastalığının nasıl neticelendiğini de bilince acı verici ya da rahatsız edici bir şey. Annen öldükten sonra Felix'in konuşmadığını unutmuşum. Birkaç yıl kendini sessizliğe mahkûm etmişti değil mi? Bunu unuttuğuma inanamıyorum. Mektuplardan birkaç tanesini gönderiyorum.

İstersen daha fazlasını da gönderebilirim. Umarım onları okumak senin için zor olmaz.

John Steinbeck'in Köpeğim Charley ile Amerika Yollarında adlı kitabını okuyorum (büyüleyici bir kitap, kırsalda entelektüel bir yolculuk). Sen ne okuyorsun?

Sevgiler,

Rosalie

Rosalie Boyd
679 Holtermann Street
Philadelphia, Pa.

1 Ağustos 1953

Sevgili Rosalie,

Uyuduğumuz kulübe pis ve bunaltıcı olsa da kampta iyi vakit geçiriyorum. Ben ranzanın altında yatıyorum. Üstte yatan Thelma Mariani adlı kız gece boyunca dönüp duruyor, ranzanın sarsıntısı ve gıcırtısından uyanıyorum. Kızların bazıları iyi ama genellikle tek başıma ya da Smith'te üniversite son sınıf öğrencisi olan danışmanlardan Danielle ile takılıyorum. Dokuma ve kano yapmayı seviyorum. Zorunlu birtakım grup etkinlikleri var. Mesela birkaç gece önce bayrak kapmaca oynadık, sonra kulübe arkadaşlarınla gizli nesneleri bulduğun bir hazine avı oyunu oynaman gerekiyor. Bunlar yapmamayı tercih ettiğim şeyler ama katılmak zorunlu. Uzay Üçlemesi'ni (C.S. Lewis) ve Isaac Asimov'un birkaç kitabını getirdim, onları da yakında bitiririm. Burada olmam aptalca. Evde olsaydım Felix konusunda bizimkilere yardım edebilirdim. Dün babamdan bir mektup geldi. Annemin ilk tedavisi yeni bitmiş; saçlarının döküldüğünü, çok güçsüz hissettiği için yataktan kalkamadığını, günde birkaç kez kustuğunu yazmış. Sanırım eve gittiğimde şaşırmayayım diye bunları bana haber verdi. Sen annemi gördün mü? Saçsız nasıl göründüğünü hayal bile edemiyorum. Onu rüyamda gördüm. Yani Doris Day'in kel halini görüyorum rüyamda. Güya (saçsız haliyle) annemmiş. Çok garipti. Felix için gerçekten endişeleniyorum. Onu özledim. Seni de özledim ama 22 Ağustos'ta orada olacağım.

Öpüyorum.

Sybil

Rosalie Boyd
9 Dover Place
Hamden, Conn.

24 Ekim 1955

Sevgili Rosalie,

Mektubun için teşekkürler. Yeni okulunu beğenmene sevindim ama kimya öğretmeninin sıkıntılı biri olmasına üzüldüm. Gençlere eziyet etmek için yeni yöntemler keşfetmekten daha iyi şeyler yapabileceğine eminim. Dans nasıldı? Lee'yi o günden beri gördün mü? Ondan da onun kadar hoşlanıyor musun?

Burada her şey yolunda. Biraz sıkıcı aslında. Mezunlar balosuna gitmedim. Kimse davet etmedi, yalnız gitmem de utanç verici olurdu. NANCY PRUITT'in bile kavalyesi varmış (Belvedere'den bir çocuk). Saçımı kısa kestirdim. Babamın ofisinde arşiv ve dosyalama işlerine bakıyorum. Yeni bir sekreteri var. Her şey ne kadar sıkıcı, görüyor musun? Yazacak başka bir şey olmadığından sana babamın ofisinde olanları anlatıyorum.

Pekâlâ, benden yana en ilginç şey şu: C.S. Lewis'e mektup yazdım, o da bana cevap yazdı! Yeni dünyalar yarattığı bir kitap yazıp yazmayacağını sordum. Bunu şu an için bilmediğini ama her zaman yeni şeyler düşündüğünü söyledi. Bana Narnia Günlükleri serisi için yeni kitaplar yazacağını söyledi, hatta neler olacağına dair birkaç ipucu vermiş! Bir arkadaşının geçen yıl çıkan Yüzüklerin Efendisi adlı serisini okumamı önerdi. İlk kitabı alıp dün gece okumaya başladım. Şimdiye kadar harika gidiyor. Bay Lewis'in öykülerinden çok

daha yoğun. Bana yazdığı mektup muhteşemdi. Çok nazik biri. Romanlarındaki sesini mektup yazarken de duyabiliyorsun. Şu sıra ona yazacağım cevap üzerinde çalışıyorum.

Ne okuyorsun? Özledim seni. Bana yaz.

Sybil

Rosalie Boyd
9 Dover Place
Hamden, Conn.

1 Mart 1958

Sevgili Rosalie,

Annem dün öldü. Babam arayıp annemin aniden kötüleştiğini ve kaçınılmaz olanın yaklaştığını söyleyince otobüse atlayıp pazartesi günü eve gittim. Uykusunda ölmüş. Okula ne zaman dönerim, bilmiyorum. Bu yarıyılı gözden çıkarabilirim. Felix'i bırakabileceğimi sanmıyorum. Annem öldüğünden beri tek kelime konuşmadı ve gözümün önünden ayrılmıyor. Ben okula gittiğimde yatağımda uyumaya başlamıştı, şimdi onu vazgeçiremiyorum.

Cenaze töreni pazar günü kilisede yapılacak. Umarım gelebilirsin. Seni çok ama çok özledim.

Sevgiler,

Sybil

Bayan Sybil vanAntwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

31 Ocak 2015

Sayın Bayan vanAntwerp,

Adım Caroline Dobsen. Broadneck Lisesi'nde üçüncü sınıf öğrencisiyim. Bu yıl AP Programı kapsamında Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi dersi alıyorum. Bir ödevim var. Federal veya eyalet yargı sisteminde çalışmış biriyle röportaj yapmam ve dönem sonunda teslim edilmek üzere 7-8 sayfalık bir makale yazmam gerekiyor. Büyükbabam bize yakın bir yerde yaşadığınızı düşündüğü için bana sizden bahsetti. Ben Arundel-on-the-Bay'de yaşıyorum. Büyükbabam avukattı, sizi 1970'lerde ve 80'lerde baktığı bazı davalardan tanıdığını söyledi. İnternetteki telefon rehberinden numaranıza baktım, kayıtlı numaranız bulunmadığını söylüyordu ama adresiniz vardı. Sizden çok uzakta yaşamıyorum. Bu yüzden sizinle röportaj yapmama ve hakkınızda bir makale yazmama izin verip vermeyeceğinizi sormak istedim. Aslına bakarsanız üniversitede hukuk okumayı düşünebilirim.

Benimle görüşmeyi kabul ederseniz telefon numaram 515-5988 ve e-posta adresim carocarodobby@gmail.com.

Okuldan 3.15'te çıkıyorum, 5'e kadar da basketbol antrenmanım var. Ondan sonra ya da bir hafta sonu buluşabiliriz. Röportaj çok uzun sürmeyecektir. Şimdiden teşekkür ederim.

Saygılarımla,

Caroline Dobsen

16 Şubat 2015
VAN ANTWE, SYBIL
17 FARNEY RD
ARNOLD MD 21012-1358
ABD

Sayın SYBIL VAN ANTWE,

Kindredproject.org üyeliğiniz kapsamında LabCorp tarafından gerçekleştirilen DNA testinizin sonuçlarını ekte bulabilirsiniz. Bu bulgular, DNA havuzumuzda yapılan taramaya göre uluslar bazında genetik yapınız hakkında bir fikir verecektir ancak sonuçlarınız bağımsızdır ve başka herhangi bir bireyin sonuçlarıyla bağlantılı değildir.

Lütfen sorularınızı KINDRED PROJECT Müşteri Hizmetleri Ekibine (customerservice@kindredproject.org) iletiniz.

Felix Stone
7 Rue de la Papillon
84220 Gordes
FRANSA

18 Şubat 2015

Sevgili Felix,

Nasılsın? Stewart nasıl? Geçirdiği omuz ameliyatından sonra biraz toparlayabildi mi? Duyduğuma göre omuz ameliyatlarını takiben iyileşme süreci çok zor geçiyormuş. Buna çok üzüldüm. Halbuki Stewart çok iyi tenis oynuyordu.

Aslında sana bu mektupta yazmak istediğim tek bir şey var. Laboratuvardan DNA testi sonuçlarım geldi. Görünüşe göre yüzde elli Britanyalı (sanırım buna İskoçya ve Galler de dahil değil mi? Peki Kuzey İrlanda?), yüzde yirmi beş Amerikan yerlisiyim. Buna şaşırdım ama gözlerimle saçlarımın koyu renk olmasının açıklaması bu olabilir. Yüzde yirmi beş de Rusya'dan, İberya'dan falan. Pek olası görünmüyor değil mi? Rastgele bir yerler yazıp gönderseler kim bilecek? Her neyse, yazdıkları doğru olsa bile bunun nesi ilginç? Dünya bu kadar küçüldüğüne ve herkes bir o yana bir bu yana gittiğine göre hepimiz her şeyden biraz içeren hazır karışımlar değil miyiz? Ama bu iş öyle değil Felix. İnternet sitesindeki profilime girdim. Küçük, renkli bir dünya haritası üzerinde köklerimi aldığım coğrafyaları işaretlemişler, bir de ikinci sınıf öğrencisinin anlayabileceği basitlikte bir pasta grafiği koymuşlar. Öyle olunca insan biraz düşünmeden edemiyor

ama o kadar da ilginç bir şey yok. Çocukları arayıp sonucu söyledim, öğrendiklerine çok sevindiler. Fiona testi yaptırmaktan memnun olup olmadığımı sordu, ben de ona benim için pek bir şey fark etmediğini söyledim. İşte böyle. Biraz Britanyalı, biraz Amerikan yerlisi, biraz da Rusmuşum. Klasik bir Amerikan meleziyim anlayacağın!

Artık tükürüğümü gönderdiğime ve DNA'm ellerinde olduğuna göre web sayfasını kurcalamaya karar verdim. Bir sürü özellik var. Başka insanlarla bağlantı kurmak istiyorsan işaretleyebileceğin bir kutucuk var mesela. Arkadaşım Basam'dan (kendisi Suriyeli bir mülteci mühendis, aynı zamanda müşteri hizmetleri temsilcisi) bununla ilgili biraz daha bilgi istedim. Öyle bir bağlantı kurmayacağım elbette. Dünyadaki en aptalca şey gibi görünüyor değil mi? Hem dediğim gibi, bunun bir aldatmaca olmadığını, benimle akraba olduğunu söyledikleri kişinin gerçekten akrabam olup olmadığını nasıl bilebilirim? Bütün sistem, aileye muhtaç safdillerin gerçekçi olmayan umutları üzerine kurulmuş olabilir ki muhtemelen de öyledir. Almayayım, sağ olun. Böyle bir iddiaya inanılıp inanılmayacağını kim, nereden bilebilir ki? Zaten konumuzla da ilgisi yok. Biraz ilginç olduğunu kabul edebilirim yine de. Neyse, bu meseleyi burada kapatıyorum.

Konuyu değiştireyim. Sana daha önce söylememiştim. Birkaç hafta önce bir lise öğrencisiyle röportaj için buluştum. Kâtiplik yaptığım dönemleri aktaracağı bir makale yazıyor benim hakkımda. Üzerinde neredeyse beş beden büyük eşofmanlarla, ıslak saçları başının tepesinde derme çatma bir topuz yapılmış vaziyette evime geldiğinde ancak bir yeraltı mahzeni kadar aydınlık göründü gözüme ama doğruya doğru, güzel sorular sordu bana. Çocuk kamu yönetimi ve siyaset hakkında hakikaten bir şeyler biliyordu. Bildiklerimi hatırlayıp üzerlerinden geçmek hoşuma gitti. Kız konuşmamızı

Bob Woodward edasıyla kaydetti. Yaptığı işi ciddiye aldı, bunu takdir ettim. Konu döndü dolaştı, mektup yazma meselesine geldi. Ona kâtip olmanın gelişmiş yazma becerileri gerektirdiğinden bahsettim galiba. O da iyi yazmayı nasıl öğrendiğimi sordu. Ona her şey gibi bunun da pratik yapmaktan ibaret olduğunu söyledim. Kimlerle mektuplaştığımı sordu. Kim olursa dedim! Elbette benim en sevdiğim mektuplar onun ilgisini çekmezdi ama ona daha dikkat çekici olduğunu düşündüğüm birkaç mektubu gösterdim. Mesela Jackie Kennedy'den ve Walt Disney'den gelen mektupları. İnsanların mektuplara gerçekten cevap yazdığını görünce şaşakaldı. Ben de ona şöyle söyledim: İnsan, insandır. Ünlü ya da değil. Şapşalca da olsa zamanda geri dönmek eğlenceliydi. Kızın gitmesinin ardından öğleden sonranın geri kalanında oturdum, uzun zamandır sakladığım bazı yazışmalara göz attım. Yüzlerce, belki binlerce mektup olduğunu, bir çöp yığınında bile olsa her birinin mutlaka bir yerlerde bir karşılığı olduğunu düşündüm.

Haziran ayı programın belli olur olmaz bana haber ver lütfen. Bütün ay boyunca evimde oturmanı beklemiyorum elbette ama az da olsa plan yapabilmek güzel olur. Ayın ikinci hafta sonu şehir merkezinde bir ev turu etkinliği olacak. Yapmaya değer başka bir şey olup olmadığını görmek için ticaret odasının internet sitesine göz atacağım. Yaz aylarında cuma ve cumartesi geceleri bir sürü açık hava şenliği düzenleniyor. Hem kuşların da gözleri yollarda, senin gelmeni bekliyorlar. Ayın birinde Washington'a mı yoksa Baltimore'a mı iniyordun, hatırlatır mısın? Mick Watts'la tekrar çıkacağım. Tek kelime etme. Tek bir kelime bile.

Sevgiler,

Syb

KİME: customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 6 Mart 2015 23.32
KONU: MERHABA (Basam dikkatine)

Merhaba Basam,

Eşinin İngilizce kursu nasıl gidiyor? Restorandaki işinden ayrıldı mı? Patronunun ona yaptığı şey düpedüz taciz! Çalışacak başka bir sürü restoran bulur. Çocuklar nasıl? Zoha'ya gözlük aldınız mı? Sorularım bu kadar.

Oğlum Bruce'un Kuzey Virginia'da bir arkadaşı var. ABD genelinde şubeleri olan bir şehir planlama firmasında çalışıyor. Özgeçmişini inceleyebileceğini söyledi. Firma, senin eğitimini aldığın ulaştırma altyapısı alanında faaliyet gösteriyor. Adamın adı Dale Woodson. Dürüst olmak gerekirse hayli sıkıcı biridir. Zavallı adam kekeme ve bunu gizlemek için ne kadar çaba sarf etse de başaramıyor. Yine de onu uzun zamandır tanırım. Bruce'un (kendisi avukattır, açıkçası o da arkadaşı gibi hayli sıkıcıdır ama aynı zamanda güvenilir ve nazik biridir, benimle de ilgilenir) ilkokuldan beri arkadaşıdır. Dale kendine düzgün bir hayat kurmuş, pratik zekâlı biridir. Durumunu ona açıkladım ancak NASIL ARKADAŞ OLDUĞUMUZU ANLATMADIM. BU NEDENLE LÜTFEN DNA TESTİNDEN BAHİS AÇMA VE BİLİMSEL BİR ARAŞTIRMA KONUSUYMUŞUM GİBİ KONUŞMA.

En iyisi sen bana özgeçmişini gönder. Daha önce konuştuğumuz gibi bir göz atıp düzenler, sonra sana gönderirim. Sen de Bruce'un referansıyla doğrudan Dale ile iletişime geçersin.

DNA konusuna gelirsek kutucuğu işaretleyince ne oluyor? Sanırım bir kere işaretleyince geri alınamıyor.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Sybil Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold, MD
21012 ABD

30 Mayıs 2015

Sevgili Sybil,

Dün doğum günündü. Neredeyse otuz yıldır orada yaşamadığını bilsem de seni hâlâ birlikte yaşadığımız evde hayal ediyorum. Başka bir yer hayal edemediğim için sık sık orayı düşünüyorum ve oradaki hayatımız sanki kısa bir an önce yaşanmış gibi geliyor. Bazen bir sınav gibi, zihnimde o evin içinde dolaşıyorum ve hâlâ her kapıyı açıp içeride ne olduğunu hatırlayabiliyor muyum diye bakıyorum. Tüm evi, evin bütün ayrıntılarını hatırlayana dek sürdürüyorum bunu. Şöminenin üzerinde hangi fotoğraflar var, hatırlıyorum. Dolapları nasıl düzenlediğimizi anımsıyorum. Kahvaltılık gevrekler buzdolabının yanındaki dolapta duruyor mesela. Ocağın üzerindeki rafta kupalar ve kâseler var. Zihnimde mutfaktaki arka kapıdan çıkıp bahçeye doğru giden taşlara basıyorum tek tek.

Çocuklar kanser olduğumu Rosalie'den öğrendiğini söylediler. Ondan öğrendiğin için mutluyum. Rosalie senin için her zaman bir arkadaştan öte oldu, daha ziyade bir kardeş gibiydi. Bunun için hep minnet duydum. Rosalie ve Lars gibi akrabalarımız, dostlarımız olduğu için çok şanslıydık. Sanırım bu nadir bir şey. Çocuklar son birkaç aydır

Belçika'ya gidip geliyorlar, biliyorsun. Gerçek şu ki çok ömrüm kalmadı. Her türlü şeyi denediler. İşe yaramadığını da söylemiyorlar ama kanserin bir yere gittiği yok, hissedebiliyorum. Bruce geri dönüp Mayo Clinic'te tedavi görmemi istiyor. Amerika'ya dönmek gibi bir arzum yok. Kalan günlerimi burada, kendi ülkemde geçirmek istiyorum.

Buna "savaşmak" diyorlar. Kanserle savaşmak. Tedavi görerek savaşmak. Mücadele ederek savaşmak. Ama biliyorsun ki ben savaşan biri değilim. Teslim olmaya çok daha meyilliyim. Göçüp gitmeye hazırım fakat bunu kimseyle paylaşmıyorum. Bazen senin burada olduğunu hayal ediyorum. Sanırım gitmeme izin verir, ses etmezdin. Lina ise direniyor. Anne ve babamın mezar taşlarını görmem için beni mezarlığa götürüyor ve bu beni çok rahatlatıyor. Gençken mezarlığı ziyaret ettiğimi, göğsüm bir çuvalmış ve kopkoyu bir keder göğsümü ıslak kum misali dolduruyormuş gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Ama şimdi orada sadece huzur hissediyorum çünkü yakında annemi, babamı ve Gilbert'ı tekrar göreceğimi biliyorum. Lina'nın durumu pek iyi değil. Ben kanser hastasıyım, onun hastalığıysa sanki başka bir şey; böyle ince ve üzücü bir şey. Felix ziyaretime geldi, duydun mu? Trenle gelmiş. Onu tekrar görmek çok güzeldi. Nasıl biridir bilirsin. Beni çok güldürdü. Bundan büyük hediye mi olur? Kendi kardeşimi bir daha göremeyeceğim için üzgünüm. En son Londra'da karşılaşmıştık. Yıllar önceydi. Hatırlayamıyorum bile.

Sen olağanüstü bir kadınsın. Dağ gibi ulu ve sağlamsın. Akıllısın. Ben ilk zekâna, gözlerindeki o zekâ pırıltısına, seninle tanıştığımda gözlerindeki o bakışa âşık oldum. Her şeye hazırdın. "Ne olacaksa olsun," diyordun âdeta. "Ben hazırım." Seninleyken kendimi müthiş hissediyordum. Fikrin neyse zikrin de oydu. Zorluklarla baş etmede benden

çok daha yetenekliydin. Kariyerin hayranlık uyandırıcıydı. Bütün bunlar bana gurur veriyor. İçimde hâlâ kocaman bir yer kaplıyorsun. Birlikte olduğumuz o yıllarda bana taşlarını emanet ettiğin için onur duydum. Onları hâlâ saklıyorum. Sana yazmamın nedeni bu değilse de bunu bilmeni istiyorum. Taşlarını her zamanki gibi güvende tuttuğumu bil. Söylemeye çalıştığım şey şu: Bir yere varmaya çalışıyorum fakat varmak istediğim şeyin tam olarak ne olduğundan emin değilim.

Gilbert'ın ölmesi her şeyi değiştirdi. Sen, Bruce, Fiona, kardeşim, arkadaşlarımız, işim, evimiz, hayatımız, hepsi kenarda otururken ben ringde Gill'in ölümüyle boğuşuyordum. Kanlar içinde, yarı ölü bir haldeydim. Diğer iki çocuğumuza ebeveynlik yapmak, onlara kendi kederlerinden sıyrılmalarında yardımcı olmaya çalışmak rol yapmaktan farksızdı. Söylenmesi gerekenleri söyleyebiliyordum ama Gill'in ölümüyle ringde baş başa olduğumu düşünüyordum hep. Bruce ve Fiona'ya o dönemle ilgili sorular sordum. İkisinin de terapi almakta olduğunu öğrenince şaşırdım. Sanırım ikimiz de o ilk kritik aylarda onlara kol kanat geremedik, zira umutsuzluk bataklığında boğuluyorduk. Sen ve ben aynı şeye ihtiyaç duyuyorduk; içine girip yeryüzünden kaybolabileceğimiz, perişanlığın kasvetli sunağında yas tutabileceğimiz bir tapınağa. Ama çocuklarımız vardı, bu yüzden yapamadık. Birbirimize tutunabilir miydik? Bunu hep merak ettim. Elimizden geleni yaptık. Yetmedi. Dördümüz hayatta kaldık ama ağır yaralıydık. Bir insanın bunu atlatmasının başka bir yolu var mı? Ah Gilbert. Cennetin var olduğuna her zaman inandım. Umarım yanılmamışımdır. Umarım onu orada görür ve tanırım. Galiba bir yanım bir an önce ölmek istiyor.

İşte böyle. Yavaş yavaş da olsa terk-i diyar eyliyorum. Evden bu yüzden ayrıldım. Gilbert'ın yasını tutarken iyi bir baba ya da iyi bir koca olamıyordum. Elimden gelmiyordu. Ayrıldığımız zaman ikimiz de bu ayrılığı istiyorduk, biliyorum. Her şey berbat bir hal almıştı ama sebebi bendim. Şimdi bile bundan pişmanım. Hatta pişman olduğum az sayıda şeyden biri bu. Lina'yla karşılaşıp ona âşık olduğum için şükrediyorum. Seni terk ettiğimde geride bıraktığım her şeyden çok uzak olması sayesinde âşık olabildim ona. Şimdi dinle: O eski ve karanlık günlerde sana söylediğim şeyleri geri alamam. Keşke yaşın getirdiği bilgeliğe daha önce sahip olabilseydik! Gill'in başına gelenler herhangi bir çocuğun başına gelebilirdi. Seni suçladım fakat hatalı olan sen değildin. Korkunç kazalar her zaman pek çok insanın başına geliyor. Dünyayı dolduran kederin boyutunu tahayyül etmek imkânsız. Oysa biz payımıza düşen kederi güneş kadar büyük sandık değil mi? Hâlâ da öyle hissediyoruz. Gilbert'ın öldüğü günü, senin yerde diz çöküp ağlayışını, benim sana dokunamamamı, seni orada öylece bırakışımı, suçun yokken seni suçlayışımı asla unutmayacağım. Beni affet Sybil!

Şimdi ölüm döşeğindeyken her şey eskisinden daha basit görünüyor. Yaşamaktan bahsediyorum. Paralel evren diye bir şey yok. "Şöyle olsaydı böyle olurdu" demek anlamsız. Bunu anlamak bana pek çok açıdan büyük bir huzur verdi. Bir yandan da canımı acıtmaya devam ediyor. Hayatın böyle kısa olması ne kadar acımasızca! Bu kavrayışla bakınca daha fazla yaşamak isterdim. Ama öyle olmayacak. Tam olarak açıklamak güç olsa da öldüğümü anbean hissediyorum. Kanserle ilgili olağanüstü bir kitap var, okudun mu? Tüm Hastalıkların Şahı. Şah ki ne şah. Yazarı Mukherjee. Muhteşem bir kitap. Sık sık kitabı düşünüyorum. Bu arada bu mektubu

bitirmek için üçüncü paragraftan sonra biraz kestirerek bütün öğleden sonramı harcadım.

Ben gitmeye hazırım ama Fiona'nın iyi olduğunu sanmıyorum. Lütfen ona destek ol. Canım Sybil, seni seviyorum. Ölmekte olan sen olmadığın için çocuklarımız şanslı. Onlara harika bir anne oldun. Öte tarafta yapacağım ilk şey, senin için Gilbert'ı öpmek olacak.

Sesini duymayı isterim. Bu bir talep değil, sadece bir umut. Her halükârda tekrar görüşene dek –ki mutlaka görüşeceğiz– sevgiyle kal Sybil.

Daan

(*mektubun 6 Haziran 2015 tarihli devamı; önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ*)

AMERICAN PHARAOH, TRIPLE CROWN YARIŞLARINI KAZANDI!

Bu at, Secretariat'ın soyundanmış (torununun torununun yavrusu gibi bir şey). Harika değil mi? Kesinlikle fevkalade. Çok sevindim. Tabii ki seni düşünüyorum. Tabii ki.

KİME: sybilvanantwerp@aol.com

KİMDEN: dna@kindredproject.org

TARİH: 17 Haziran 2015 23.52

KONU: AKRABALARINIZLA TANIŞIN. Tebrikler! DNA eşleşmeniz var.

Sevgili Kindred üyesi,

DNA eşleşmeniz tespit edildi. Ayrıntılara erişmek için lütfen buraya tıklayarak Kindred profilinizde oturum açın.

En iyi dileklerimizle,

Kindred Project ekibi

Bayan Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

28 Haziran 2015

Sayın Bayan Van Antwerp,

Temyiz Mahkemesi'nde Yargıç Donnelly'nin başkâtibi olarak yürüttüğünüz kariyeriniz hakkında konuşmak üzere bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Kariyeriniz oldukça etkileyiciymiş. Final notum belli oldu. Bu ödev final notunun %50'sini oluşturuyordu. A aldım! Öğretmenim evinizin okulun dibinde olduğunu bilmiyordu. Gelecek yıl gelip dersinde bir konuşma yapmanızı istiyor. (Bunun için kusura bakmayın, topluluk önünde konuşmaktan nefret ettiğinizi kendisine söyledim.) Sizinle röportaj yapmaktan ve hatta makaleyi yazmaktan ne kadar keyif aldığımı bilmenizi isterim. (Sonunda on bir sayfa oldu! Size bir kopyasını gönderiyorum. Umarım beğenirsiniz ve umarım yanlış bir şey yapmamışımdır.) Babaannem ben dört yaşındayken, anneannem ise yaklaşık iki yıl önce Alzheimer'dan öldü. Bana biraz onu hatırlattınız. Hatta su bardaklarınız onunkilerle aynı. Annem 70'lerde ve 80'lerde o bardakların çok moda olduğunu söylerdi. Artık bu tür şeyler *vintage* sayılıyor ve yeniden moda oldular.

Mektuplarınızı görmek çok hoşuma gitti. Hayatınız boyunca kaç mektup yazmışsınızdır? Yazmaya ne zaman başladınız? Kime mektup yazacağınıza nasıl karar veriyorsunuz?

Bana hiç gerçek bir mektup gelmedi sanırım. İyi bir mektup nasıl yazılır, onu da bilmiyorum. Mektuba nasıl başlanır? Neler yazılır? Zamanınız varsa bana bir mektup yazabilir misiniz diye sormadan edemeyeceğim. Çok meşgulseniz sorun değil ama bana yazarsanız size cevap yazacağıma söz veriyorum.

Saygılarımla,

Caroline Dobsen

KİME: customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 30 Haziran 2015 07.04
KONU: MERHABA (Basam dikkatine)

Basam,

Oralarda mısın? BU MESAJI ŞİMDİ GÖRDÜM. DNA eşleşmem nasıl çıkar? İzin kutucuğunu işaretlememiştim ki!!!!!!!!!!!

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: customerservice@kindredproject.org
TARİH: 30 Haziran 2015 14.34
KONU: Re: MERHABA (Basam dikkatine)

Sayın Bayan Van Antwerp,

Umarım iyisinizdir. Şimdi profilinize giriş yaptım ve kutucuğun işaretli olduğunu gördüm. Böyle bir şey yaptığınızı hatırlıyor musunuz? Başka birine hesabınıza erişim imkânı vermiş olabilir misiniz? Mesela kardeşinize? Bu işaretleme 15 Haziran'da yapılmış.

Sorularınız için lütfen bizimle irtibat kurmaktan çekinmeyin! Kindredproject.org ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Basam

KİME: customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 30 Haziran 2015 18.01
KONU: RE: Re: MERHABA (Basam dikkatine)

HAYIR

KİME: customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 1 Temmuz 2015 06.43
KONU: RE: RE: Re: MERHABA (Basam dikkatine)

Hay aksi! Sanırım ne olduğunu anladım. Kardeşim Fransa'dan ziyarete gelmişti, o ara mesajlara ve mektuplara hiç bakmadım, hatta bilgisayara elimi bile sürmedim. Kardeşim 15 Haziran'da gitti, ben de posta yığınları arasında eski kocamdan gelen ve henüz okumadığım bir mektup buldum. Kendisiyle yıllardır görüşmedik. O ağır hasta, ölmek üzere. Mektup çok rahatsız ediciydi. Bir şişe rom açtım (bu nadiren yaptığım bir şey). Bilgisayarın başına oturdum, bir şeylere bakıyordum. O sıra kutucuğa tıklamış olmalıyım. Ne yapabiliriz? Bu DNA EŞLEŞMESİ UMURUMDA DEĞİL. ONU SİSTEMDEN SİLEBİLİR MİSİN? LÜTFEN YARDIM ET. SYBIL

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: customerservice@kindredproject.org
TARİH: 1 Temmuz 2015 11.03
KONU: RE: RE: RE: Re: MERHABA (Basam dikkatine)

Sayın Bayan Van Antwerp,

Korkarım ki eşleşmeyi silemeyiz. Bunu tam olarak nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama DNA eşleşmesi çıkan bir kişi varsa, bu eşleşme bizim sistemimizin dışında oluyor. Umarım anlatabilmişimdir ve anlamışsınızdır. Ortak DNA'ya sahip olduğunuz kişi şu anda dünyada bir yerde yaşıyor. Ayrıca size eşleşmeyle ilgili bildirim gönderildiğinde diğer üyeye de benzer bir bildirim gidiyor. Müdürüme bu kişi ile sizin aranızdaki teması engelleyip engelleyemeyeceğimizi sorabilirim. Bunu yapmamı ister misiniz?

Sorularınız için lütfen bizimle irtibat kurmaktan çekinmeyin! Kindredproject.org ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Basam

KİME: customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 5 Temmuz 2015 14.41
KONU: RE: RE: RE: RE: Re: MERHABA (Basam dikkatine)

Temas bir kez engellenince sonradan tekrar açılabiliyor mu?

Caroline Dobsen
7864 Windmere Rd.
Annapolis, MD 21403

15 Temmuz 2015

Sevgili Caroline,

Yazdığın makaleden iyi bir not aldığını duyduğuma sevindim. Biraz abartılı olsa da iyi yazmışsın. Bazı tarihleri karıştırmışsın ama bu benden başka kimse için önemli değil. Bir de lisans derecemi aldığım üniversite Pennsylvania'daki Bryn Mawr'dı. Bunların dışında her şey iyiydi. Kısa ve öz aktarım, etkili bir dil kullanımı, iyi bir yazım, ilgi çekici bir yapı. Beni bir kahraman gibi tasvir ettiğini fark etmedim sanma. Çok naziksin fakat ben hiç kahraman olmadım Caroline. Hatalar yaptım, tanımadığım insanların hayatlarında kalıcı etkileri olan kararlar verdim. Bunun yazında yer almaması önemli değil, hem de hiç. Ama senin bunu biliyor olman benim için önemli.

Umarım keyifli bir yaz geçiriyorsundur. Yazın cankurtaranlık yapacağından bahsetmiştin galiba. Çocukların hayatlarının sorumluluğunu üstlenebileceğine göre iyi bir yüzücü olmalısın. Halka açık havuzlardan hangisinde cankurtaranlık yapıyorsun? Bu yaz seyahat etmeyi planlıyor musun? Kardeşin var mıydı, hatırlayamadım.

Büyükanneni Alzheimer'dan kaybetmiş olmana üzüldüm. Kayınbiraderim de aynı dertten mustarip. Çok çok nahoş bir durum. Bu hastalığa tanık olmak korkunç. Hele

onu yaşayan bedenin içinde olmak tarifsizdir diye düşünüyorum. Gel gör ki onların ne yaşadığını kimse bilmiyor ve bu, durumu daha da kötüleştiriyor. Bir evladın, bir torunun böyle bir şeye tanıklık etmek zorunda kalması çok üzücü.

Çizgiler ve dairelerle süslü su bardakları zamanında çok değerliydi. Onları o kadar uzun süredir kullanıyorum ki renklerinin solmamış olması şaşırtıcı ama bulaşık makinesine atmıyorum elbette. Sadece yumuşak bir bezle elde yıkamak en iyisi.

Mektup yazmakla ilgili sorularına gelince... Mesajının beni yüreklendirdiğini söyleyerek söze başlayacağım. Sana bir sır vereyim: Mektuplarım benim için hukukla ilgili yaptığım her şeyden çok daha anlamlı olmuştur hep. Onlar daima benim hayatımın dayanak noktası oldu, hukuklaysa sadece otuz yıl kadar iştigal ettim. Başkâtiplik benim işimdi, mektuplarsa beni ben yapmıştır. Bugüne dek kaç mektup yazdığıma dair en ufak bir fikrim yok. Ne gönderdiklerimi ne aldıklarımı saymışlığım vardır. Toplamda binden fazladır herhalde. Çocukluğumdan beri mektup yazarım. Yazarlara ya da öğretmenlere, nadiren gördüğüm kuzenlerime yazdım. Yerel itfaiye şefine, Harry Truman'a ve onlar gibi nicelerine yazdım. Bir mektup arkadaşım vardı, benimle aynı sokakta oturan bir arkadaşımdı. Liseye geçtiğinde mahallemizden taşındılar. Altmış yıldır aşağı yukarı her ay ya da altı haftada bir mektuplaşıyoruz. İki kardeşle evlendik (ben benimkinden boşandım). Alzheimer hastası olan onun kocası işte. Sanırım her şey o zamanlar başlamış. Şimdiye kadar hiç böyle düşünmemiştim bak. Adı Rosalie Boyd (Şimdi o da Van Antwerp oldu). Aynı zamanda kızımın vaftiz annesidir. Nasıl da büyük ve karman çorman bir ilişki yumağı oldu değil mi?

Dikkatimi çeken herkese mektup yazıyorum. Arkadaşlarıma, meclis üyelerine, editörlere, öğretmenlere, diplomatlara, yazarlara... Yazarlar favorim. Bugünlerde mektup yazmak elbette daha zor çünkü internet sayesinde insanlar e-posta göndermeyi tercih ediyor (daha hızlı, daha basit ve daha telaşsız; malzemeye, kaleme, masa başında geçirilen onca zamana, pula, vb. sahip olman gerekmiyor). Ayrıca posta adresi bulmak da daha zor ama insan gerçekten uğraşınca genellikle adresleri buluyor. Uğraşmaya da değiyor. E-posta hiçbir şekilde mektubun yerini tutamaz. Teknolojinin bu kadar ilerlemesinin bir gün posta hizmetini ortadan kaldıracak olması beni endişelendirmiyor değil ama o gün gelmeden çok önce ölüp gitmiş olmayı umuyorum.

"Nasıl" diye sormuşsun bir de. Yanıtlayayım. Bir sürü mektup kâğıdı ve sevdiğim kalemlerle masama oturuyorum. Masam nehre bakan küçük bir pencerenin önünde. Pencerenin altında yaz aylarında sinekkuşlarını çeken hanımelleri var, hanımellerinin ötesinde de bahçem. Mektup yazarken ev sessiz olmalı. Havamdaysam CD çalardan Çaykovski ya da Stravinski çalarım. Bir bardak su ya da bir fincan çay yanı başımda olur. Genellikle pazartesi, çarşamba ve cuma günleri yaklaşık iki saat mektup yazarım. Bitiremediklerimi cumartesi gününe bırakırım. Bunların dışındaki zamanlarda ruh halim gerektirirse (genellikle şok edici bir güncel olay veya öfkelenmem beni harekete geçirir) o zaman da oturup yazdığım olur. Mektup kâğıtlarımı İngiltere'den sipariş ediyorum. Bugün kullandığım kâğıtları keşfettikten sonra diğerlerini denemeyi bıraktım. Ayda bir kez pul almak için postaneye giderim. Asla mevsimlik pullar almam, sadece klasik yıldızlı ve çizgili olanlardan alırım çünkü uyulması gereken belirli bir yapı, bir DÜZEN var. Mekanizmayı düzenli tutarsan yazışmaların içeriği, yani mektupların malzemesi

herhangi bir şey olabilir. Herkese mektup yazabilir, istediğin her şeyi söyleyebilirsin.

Ben yavaş yavaş yazarım. Bir mektubu yazmam bir saatimi ya da daha fazla zamanımı alabilir. Acele etmem. Her cümle üzerinde düşünürüm. Elimi yormam. Aceleyle mektup yazılmaz. Acele edince istemediğin şeyler yazar ve yorulursun. Tam olarak söylemek istediklerini kâğıda dökmek, bunun için doğru kelimeleri düşünmek sabır gerektirir. Bazen bir taslak yazıp üzerinde düzeltmeler yapar, sonra temize çekip öyle gönderirim. İletişime kıymet verilmesi gerektiğine inanıyorum. Unutma: Kelimeler, özellikle de yazılı olanlar ölümsüzdür. Bazen en kolay yöntem bir hediye, nazik bir davranış ya da bir mektup için teşekkür ederek işe koyulmak, sonra kalemin seni nereye götürüyorsa onu takip etmektir Caroline. Sana sorulan soruları yanıtlarsın, sen kendi sorularını sorarsın ve böylece hiç bitmeyen bir merak ve öğrenme döngüsü başlatmış olursun.

İstersen bana cevap yazabilirsin ancak naçizane önerim senden uzakta olan, sık görüşmediğin ya da telefonda sık sık konuşmadığın ama bunları yapabilmeyi içtenlikle dilediğin birini düşünmen ve ona yazman. Senin için her şeyin en iyisini diliyorum.

Sevgilerimle,

Sybil Van Antwerp

İngilizce Fakültesi
Maryland Üniversitesi, College Park
College Park, MD 20742

KİME: Melissa Genet, İngilizce Fakültesi Dekanı
KİMDEN: Sybil Van Antwerp

5 Ağustos 2015

Size beşinci ve son kez yazıyorum. İngilizce Fakültesi'nde misafir olarak derslere girmeme ilişkin menfi tutumunuzu gözden geçirmeniz yönündeki talebimi yineliyorum. İlk talebimi reddetmenizin üzerinden iki yıl geçti. Hayatımın bir daha geri gelmeyecek iki yılı akıp gitti. Dekan olarak geçirdiğiniz bu iki yılda kafanızı toplayabildiğinize inanmak istiyorum. Çağdaş edebiyat dersine girmek tercihimdir, en erken 1800'ler gibi. Artık sabrım azalıyor.

(mektubun 12 Eylül 2015 tarihli devamı; önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Daan dün gece öldü. Sana haber vermek istedim.

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

12 Eylül 2015

Sevgili Rosalie,

Daan'ın bana mektup yazdığını seninle paylaşmamıştım. Mayıs ayıydı, çok şey anlattığı uzun bir mektup yazmıştı. Mektubu tekrar tekrar okudum. Hem korkunç hem de harika bir mektuptu. Daan hiç kimseye mektup yazmadı ama o mektubu okurken neden yazmadığını merak ettim. Birkaç kez ona cevap yazmak için masama oturdum ancak her seferinde beynim durdu. Daha önce böyle bir şeyin başıma geldiğini hiç hatırlamıyorum. Fiona bu sabah beni arayıp babasının öldüğünü söyledi. Son nefesinde Fiona yanındaydı. Daan'a cevap yazıp gönderemedim. Tepesinde adının yazılı olduğu, kifayetsiz bir laf salatasından ibaret olan iki paragraflık bir mektup taslağı masamın üzerinde öylece duruyor. Şu an o kâğıda bakıyorum. Ah, Rosalie... Muazzam bir hayatım vardı. Şimdi elimde ne kaldı?

Bu sabah nehre doğru yürürken aklıma Saint-Pierre Gölü'ne yaptığımız gezi geldi. Aslında o geziyi bile isteye düşündüm; âdeta bir ceza, hatta ruhuma verdiğim bir kırbaç cezası olarak. Şimdi de mektubumda o geziden bahsetmeye zorluyorum kendimi. Zihnimin o geziye kaymasına nadiren izin veririm Rosalie. Havsalamda bir dünya haritası varsa o haritada Kanada-ABD sınırına bile bakmam. Ama bu

sabah bilinçli bir şekilde o geziden anları hatırlamaya çalıştım. Hatta yolculuk fotoğraflarını aradım ama galiba hepsini atmışım. Hatırlamaya çalıştığım şey, Gilbert ölmeden önce nasıl bir aile olduğumuzdu. Mesela o sabah. Ya da o hafta. Nasıl bir aileydik? Daan o sıra bir öğretim elemanı pozisyonu için Boston College'dan biriyle görüşüyordu. Bunu unutmuştum mesela, düşünürken hatırladım. Yabancı Diller Yüksekokulu'nda bir pozisyondu. Yolculuğa çıkmadan önceki haftalarda aramız hayli gergindi. Daan o işe girmek istiyordu, bense işimi bırakmayı aklımdan bile geçirmek istemiyordum elbette. Yine de o çatışmayı büyük ölçüde evde bırakmayı başarmıştık sanırım çünkü gezi boyunca çok güldüğümü hatırlıyorum. Sen de o geziyi hatırlıyor musun? Karnın burnundaydı. O korkunç, dökümlü, şekilsiz elbiseleri giyiyordun. Ayak bileklerin ürkütücü derecede şişti. Bir akşam elimde bir şişe viskiyle verandanda bittiğimi, ayak bileklerine bakıp bakıp gözlerimizden yaşlar gelene dek güldüğümüzü hatırlıyorum. O kadar güldüğümü hatırladığıma göre her şey güzeldi demek ki. Çocuklar o zamanlar harika yaşlardaydı. Kendimi Gill'in öldüğü günü düşünmeye zorladım. O güne geri döndüm, hatta o gün üzerimde olan kıyafetlerimi giymeye çalıştım (kot pantolonla beyaz bir bluzdan ötesini bir araya getiremedim). Gill suya daldığında iskeledeydim. Kendimi iskelede hayal etmeye, ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım ama beceremedim. Sanki zihnimde bu anının kilitli olduğu bir oda, odanın kapısında da bir nöbetçi var ve o zebani gibi nöbetçi beni asla içeri almıyor. "Bu benim hafızam, çekil!" diye haykırıyorum ama kılı bile kıpırdamıyor, hiç oralı olmuyor. Almıyor beni içeri! Bu, kör olmak gibi bir şey. Nöbetçiden öteye geçemedim. İçeri giremedim. Oysa ne olduğunu biliyorum. Gill göle daldı, başını suyun altındaki kayalara çarptı ve boynu kırıldı. Zihnimde bir görüntü

var. Oğlum iskelenin tahtaları üzerinde yan yatıyor. Bronzlaşmış, ıslak sırtından su damlacıkları yol yol aşağı süzülüyor. Çoktan ölmüş. Onu sudan çıkarmış olmalılar. Kim çıkardı? Ben mi? Yerde yattığını görüyorum. Gill'in sırtında iki ben vardı. Islak sırtını ve o iki beni gördüğüme göre benlere bakmış olmalıyım. Çığlık atıp yardım istedim mi? Onu gölden kim çıkardı? Ben miydim? Hafızam lal. O geziyi düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Hatta yıllar, belki de onlarca yıl. Sen ne hatırlıyorsun? O anları hatırlamak için birdenbire karşı konulmaz bir istek duymaya başladım. Sonraki mektubunda ne hatırladığını bana yaz.

Daan'ın cenazesi üç hafta sonra, ekim ayının ilk cumartesi günü yapılacak. Ben muhtemelen katılamayacağım. Bruce uçak seyahatinde bana eşlik edebileceğini söyledi. O, çocukları ve Marie elbette cenazeye katılacaklar. Az önce Felix'le telefonda konuştum, o da gitmem gerektiğini düşünüyor. "Cenazelere ne yapıp edip mutlaka gidilmeli," diyor. Tabii ki prensip olarak buna katılıyorum. Belki de giderim. Daan'ın memleketini hep görmek istemişimdir.

Syb

Not: Daphne du Maurier'nin Rebecca'sını okuyorum ama bitmek bilmiyor. Sen ne okuyorsun?

Kindredproject.org MESAJLAŞMA PORTALI

KİME: Henrietta Gleason
KİMDEN: Sybil Van Antwerp
TARİH: 21 Eylül 2015

Günaydın,

İki aydan biraz fazla bir süre önce bu web sitesinden bir DNA eşleşmesi bildirimi aldım. Bir yanlışlık olmuş. Bilgilerimi diğer Kindred kullanıcılarıyla iletişim kurmak üzere açık hale getirmek gibi bir niyetim yoktu. Sarhoşken yanlışlıkla o kutucuğu işaretlediğim sonradan ortaya çıktı. Üstelik giderek kör oluyorum. (Alkolik değilim, nadiren içerim. O sıra bir dizi kötü tesadüf üst üste geldi diyelim.) Eşleşme bildirimini göz ardı etmeyi düşünüyordum ama birkaç gün önce açıp okudum. Görünüşe bakılırsa DNA'mız uyuşuyor.

Benim adım Sybil Stone Van Antwerp. Maryland eyaletinin Annapolis kentinde yaşıyorum. (Annapolis, eyaletin başkenti olur.) Çocukluğumun neredeyse tamamını Philadelphia'da geçirdim. İki yetişkin çocuğum, üç torunum var. Amerika'da evlat edinildim.

Belki de bu DNA eşleşmesi işinin aslı astarı yoktur. Dürüst olmak gerekirse geçen yıl boyunca bunun bir aldatmaca olduğunu düşündüm, gel gör ki bugün sizinle irtibat kuruyorum. Sizinle haberleşmek istiyorum sanırım. Böylece bu defteri nihayet kapatabileceğim.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

<HATA> <Kullanıcı VAN ANTWERP, SYBIL>
Re: Henrietta Gleason'a mesaj
KİMDEN: KINDRED PROJECT Müşteri Hizmetleri
TARİH: 21 EYLÜL 2015

İletişime geçmeye çalıştığınız kullanıcının hesabı geçici olarak askıya alınmış veya devre dışı bırakılmıştır. İlgili kullanıcı hesabını yeniden etkinleştirirse/etkinleştirdiğinde mesajınız iletilecektir.

Daha fazla bilgi için lütfen accounts@kindredproject.org adresiyle iletişime geçiniz.

KİME: customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 25 Eylül 2015 10.00
KONU: YARDIMINA İHTİYACIM VAR (Basam dikkatine)

Günaydın Basam. Özgeçmişini hazırlayabildin mi? Daha önce söylediğim gibi senin için özgeçmişine memnuniyetle göz atabilirim. Sadece ana hatlarını göndersen bile yeter. İş değiştirmen ailen için kesinlikle çok daha iyi olacak. Maaşın Kindred'de kazandığından çok daha yüksek olacaktır bir kere. Ayrıca sen böyle bir şey söylemedin ama eşin eğer istiyorsa çalışmayı tamamen bırakabilir.

Profilime girip DNA'mın büyük ölçüde eşleştiği Henrietta Gleason'a gönderdiğim mesaja bakabilir misin? Bir hata mesajı geldi. Benim profilime sık sık girdiğin gibi onun profiline de girip kendisinin e-posta adresini bulabilir misin benim için? Bir telefon numarası veya adres de olur. İletişime geçmeye karar verdim ama kendisine ulaşamıyorum. (Aslına bakarsan onunla iletişimde olmak istediğimden de emin değilim fakat seçeneklerimin olmasını seviyorum.) Kocam birkaç hafta önce öldü. Yani eski kocam. Yaklaşık on gün sonra Belçika'da yapılacak olan cenaze törenine katılacağım. Bundan korkuyorum ama kendim için de üzülüyorum. Sonra aklıma sen geliyorsun ve o zaman her şeyin daha kötü olabileceğini idrak ediyorum. Her neyse, bunları sana bir süre bilgisayardan uzak kalacağımı bildirmek için yazıyorum. Özgeçmişini uygun bir zamanda göndermeyi ihmal etme.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

(mektubun 1 Ekim 2015 tarihli devamı; önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Daan'ın öldüğünü daha önce söylemiştim. Tekrar tekrar yazarsam belki bu gerçeği hazmedebilirim. Cenaze Belçika'da. Uçak biletimi aldım. 3 Ekim'de gidiyorum. Bu benim ilk yurtdışına çıkışım olacak. Kanada'ya yaptığım o lanetli seyahati hiç yapılmamış sayıyorum.

Kendimi küçük bir kasabadaki kilisede, bilmediğim bir dili konuşan insanlarla çevrili olarak ve Daan'ı da kapağı açık bir tabutun içinde hayal ediyorum. Onu son görüşümün üzerinden yirmi beş yıl geçti. Aşağı yukarı o kadar olmuştur sanırım. Gittiği günkü halini hatırlıyorum. İşte orada, havaalanında Fiona'nın yanında yürüyor. Sarı saçları var, o zamanlar uzundu saçları. Her zamanki gibi çok zayıf. Tünelde, Fiona'nın yanında, üzerinde kot pantolonu ve ayağında çok sevdiği deri mokasenleriyle yürüyor. Yün bir blazer ceket var üzerinde, elindeyse seyahat çantası. Fiona giderlerken omzunun üzerinden bana baktı, hatırlıyorum. Kısacık bir an bana el salladı. Dramatik bir durum yoktu, ne de olsa yazın geri gelecekti. Hatırladığım küçük bir ayrıntı var: Fiona yüzünü yürüdükleri yöne doğru çevirdiğinde Daan'a bir şeyler söyledi, ağzının hareket ettiğini görebiliyordum ama tabii ki ne söylediğini anlayamayacağım kadar uzaktaydılar. Benim hakkımda bir şeyler söylemiş olduğunu, mesela orada nasıl durduğumu ya da buna benzer küçük bir şeyi belirtmiş olduğunu, Daan'ın da cevaben Fiona'ya bir şeyler söylemesini çaresizce umuyordum. Daan'ın da Fiona'nın baktığı gibi dönüp bana bakmasını istedim ama bakmadı. Sanırım

olanların farkına o ana kadar varamamıştım. Bunların gerçekten olacağına ihtimal dahi vermemiştim fakat Daan arkasına bile bakmadan gitti. O an bir şok dalgası iliklerime kadar nüfuz etti. Sanki tir tir titriyordum. Kocaman bir tokmakla gonga vurulunca havanın dalga dalga titremesi gibi.

Bunu neden anlatıyordum?

Hah, hatırladım. Onu gördüğüm son gün, profesörlere has o heybetiyle buradan ayrıldığı görüntüsünün yerini yaşlı bir adamın pörsümüş, hastalıktan harap olmuş cesedinin almasını içime sindirebilir miyim, emin değilim. Düşüncelerim sanki bir atlıkarınca. Çok korkuyorum. Ama cenaze törenine katılmamak olmaz. Cenazeye katılmaktan daha öncelikli bir şey gelmiyor aklıma.

Biri beni takip ediyor. Yargıç Donnelly öldükten sonra bu kişi bana mektup yazarak temasa geçti. Oldukça kaba, kin ve intikam hisleriyle dolu bir mektuptu. Rahatsız ediciydi. Epeydir böyle bir mektup almamıştım. Adliyede çalıştığımız yıllarda Guy ve ben (ve diğer meslektaşlarımız) verilen bir karardan hoşnut kalmayıp nefretini kusan insanlardan zaman zaman bu tür pespaye mektuplar alırdı. O zamanlar tam da bu nedenle adresimin kamuya açık kayıtlarda görünmesine izin vermiyordum. Daha sonra gelen not rahatsız edici olsa da beni korkutmadı, düşünmemeye çalıştım. Ancak bir süre sonra, belki bir yıl kadar sonra bu kişi üçüncü kez bana ulaştı. Bu kez evime geldiği belliydi. Geldiğini biliyorum çünkü bu kadın ya da erkek (bir erkeğe benziyor) mektubunda bahçemi ve başka yerde bir benzeri olmayan posta kutumu tarif ediyordu. Bu kişinin kim olduğu hakkında bir fikrim olup olmadığını merak ediyor olabilirsin. Hiçbir fikrim yok. Mektup ve notlarını paraflıyor, o kadar.

Bu şahıs evime tekrar gelmekle tehdit ediyor beni. Amacının daha ziyade beni korkutmak olduğunu, bana herhangi bir şekilde zarar vermek niyetinde olmadığını hissediyorum ve bu düşünce işe yarıyor. Son mesajını okuduğumda korktum, hem de çok korktum Colt. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Korkmaktan nefret ediyorum. Bundan daha kötü bir şey düşünemiyorum. Aklıma gelen daha kötü tek şey, benim yavaş yavaş kör olduğum şu günlerde bu kişinin beni izlediğini düşünmek. Böyle düşünüyorum, sonra fark ediyorum ki tamamen kör olduğumda izlendiğimin de farkına varamayacağım. Muhtemelen kime sorsam bana polisi aramamı tavsiye eder ama aramayacağım. Arada bir devriye aracı göndermekten başka ne yapabilirler ki? Bruce ve Fiona'ya söylesem sadece üzülürler ya da taşınmamı isterler (zaten beni bir huzurevine göndermeye çalışıyorlar). Bir yere gitmeyeceğim. Komşum Theodore Lübeck'i mi uyarsam diye düşündüm. Kameralı bir güvenlik sistemi kurdurdum ancak nasıl çalıştığı konusunda kafam karışık. Bu yüzden sistemi nadiren açıyorum.

Bu kadar gevezelik yeter. Cenazeyle ilgili gelişmelerden seni haberdar edeceğim.

Bayan Joan Didion
30 E. 71st St. #5A
New York, NY 10021

6 Ekim 2015

Sevgili Joan,

Bugün Daan'ın (eski kocam) cenazesi var ve uçak biletim masadaki kitap yığınının üstünde öylece duruyor. Üç gün önce bir son dakika kararıyla havaalanına gitmekten vazgeçtim. Gitmek içimden gelmedi. İleride bu kararımdan pişman olursam da olurum. Zaten hayatımın kışındayım, pişmanlık duymak için çok az zamanım kaldı. Sihirli Düşünceler Senesi'ni tekrar okudum. Yıllar önce bu kitabı ilk okuduğumda içimden bir gün tekrar okuyacağımı geçirdiğimi hatırlıyorum. Daan'la bunca yıldır ayrı olduğumuz düşünüldüğünde durumum seninkinden farklı olsa da şu an hissettiklerimin çoğunu –bunları hissetmeye hakkım var mı, onu da bilmiyorum– kelimelere döktüğünü gördüm. Aslına bakarsan böyle hissetmeye hiç hakkım yok galiba.

Nasılsın, neler yapıyorsun? Yaz bana.

Sybil

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: Fiona.VanAntwerpBeau@cgemarchitects.com
TARİH: 1 Kasım 2015 06.15
KONU: Babamın cenazesi

Anne, Londra'ya döndüm. Walt geçen hafta Charles ile dönmüştü, bense Lina'nın babamın bazı eşyalarını ayıklamasına yardım etmek için kaldım. Cenaze mükemmeldi. Büyükannemle büyükbabamın evlendiği o güzelim eski Katolik kilisesinde yapıldı tören. Uzaktan kuzenlerimle tanıştım falan.

Cenazeye neden gelmediğini anlamakta zorlanıyorum. Bruce uçağa binmekten korktuğunu söyledi. Peki, öyle olsun. Seyahat etmeyi sevmediğini biliyorum. Londra'ya beni ziyarete gelmemenin nedeninin de bu olduğunu söyleyip durdum kendime bunca zamandır ama edep denen, terbiye denen bir şeye inanıyorsan bana söyler misin lütfen: Cenazeye nasıl katılmazsın? İyi tanımadığı birinin, hatta kin güttüğü birinin cenazesine bile katılır insan yeri geldiğinde. Anlıyorum, o artık senin kocan olmayabilir ama benim babamdı, Bruce'un babasıydı, Gilbert'ın babasıydı. Orada, yanımızda olmalıydın. Çoğu zaman sinirlendiğimde biraz durur ve zihnimi bir şeylerle oyalarsam sakinleşirim ama senin cenazeye gelmediğini düşündükçe daha da öfkelendim. Lina, babamın sana bir mektup yazdığını ve cevap beklediğini, seninse ona cevap yazmadığını söyledi. Sen ki evde oturup her gün kim bilir kimlere mektuplar yazarsın. Üstelik babamın ölmek üzere olduğunu gayet iyi biliyordun. Seni anlayamıyorum. Seni hiçbir zaman anlayamadım.

Her neyse, babam sana bazı şeyler bıraktı. Ona baba-annemin bir kolyesini beğendiğini söylemiş olmalısın. Bir onu, bir de bir kitap sanırım. Belki başka şeyler de vardır. Bruce aldı onları. Birkaç hafta içinde sana uğrayacağını söyledi. Gelirken getirir.

Fiona

Bayan Sybil S. Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, Maryland 21012
Amerika Birleşik Devletleri

9 Kasım 2015

Sayın Bayan Van Antwerp,

Adım Angela Bleeker. Belçika'nın Brüksel kentindeki Drost & Drost hukuk firmasında avukatım. Sözlerime eski eşiniz Daan Van Antwerp'in vefatı dolayısıyla size başsağlığı dileyerek başlamak istiyorum. Kendisi ve ailesi uzun yıllardır müvekkilimiz olur. Daan, mali durumunu, hayatının sonuna doğru ise mirasını görüşmek üzere ne zaman bir araya gelsek bana karşı hep saygılı ve nazik davranmıştır.

Bay Van Antwerp vasiyetnamesinde, yaklaşık altı yıl önce amcası vefat edince büyük ölçüde artan malvarlığından hatırı sayılır miktarda bir parayı mirasçılarından biri olarak size bıraktı. Buna inanıp inanmamakta özgürsünüz. Bu parayı sizin belirteceğiniz banka hesabına aktarabilmemiz için yapılması gerekenlerin üzerinden geçmek amacıyla sizinle telefonda konuşmam gerekiyor ancak eski kocanız tarafından bize verilen evrakların hiçbirinde size ait bir telefon numarası göremedik. Bu mektubun ekinde bir form bulunuyor. Formu, güncel iletişim bilgilerinizi de belirterek ilk fırsatta doldurmanızı ve sayfanın üst kısmında yer alan numaraya fakslamanızı rica edeceğiz. Dilerseniz bu mektubun altındaki

numarayı arayabilir, e-posta gönderebilir veya posta yoluyla da yanıt verebilirsiniz.

En kısa zamanda görüşmek dileğiyle.

Avukat Angela Bleeker
Drost & Drost Hukuk, Belçika

Bayan Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

18 Aralık 2015

Sayın Bayan Van Antwerp,

Bulmaca kitabı için teşekkürler. Beş günde bitirdim. Dört aydır size cevap yazmadığım halde her ayın on beşinde bana yazmaya devam etmenize şaşırdım. Neden devam ettiniz? Size yazmayarak mektuplaşmaya devam etmek istemediğimi anlatmaya çalışıyordum ama anlamadınız. Bu size son mektubum.

Son beş ayda yaşananların özetine geçecek olursak:

1. Yeni okulum Maxwell Academy'de onuncu sınıfa başladım. Burada İkinci Sınıf diyorlar. Okuldaki sınıflar oldukça iyi ve bina son derece güzel. Çok daha fazla ev ödevi veriyorlar. Beni en ileri seviye matematik sınıfına yerleştirdiler. Sınıfın en iyisiyim. Ayrıca sadece birkaç erkeğin aldığı özel bir ders de alıyorum. En az aşçımızın yaptığı kadar (hatta ondan da fazla) güzel öğle yemekleri çıkıyor. Okulun sutopu takımı var, ben de takıma katıldım ve oyuncuların %60'ından daha iyiyim. Patrick benim buradaki tek arkadaşımdı (Birinci Sınıfın sonunda geldiğimde tanışmıştık onunla) ama babası Başkan Obama tarafından

büyükelçi olarak görevlendirildiği için Delhi'ye (HİNDİSTAN) taşındı.

2. Saçlarım yağlı oluyor, avuç içlerim de bazen elimin izini bırakacak kadar çok terliyor diye benimle dalga geçen birkaç oğlan var okulda (Bu terleme işi yazın başladı. Doktora gittim, ellerime iğneyle Botox yapmayı denediler ama 7-8 günden fazla işe yaramadı). Kötü koktuğumu söylüyorlar. Geçen yıl geçirdiğim ve size Mart 2015'teki mektubumda anlattığım bir atak nedeniyle bana Çığırtkan diyorlar (Size göndermeden önce her mektubun fotokopisini çektiğimi biliyor muydunuz? Böylece mektuplarımızı düzenli tutabiliyorum, sıralı olunca daha anlamlı oluyorlar. Hem de sizin ya da benim geçmişte yazdığımız şeyleri kontrol etmek için geri dönebiliyorum. Onları üç halkalı klasörlerde saklıyorum. İki klasör dolmuş). Bana Çığırtkan demelerinden nefret ediyorum. Ne zaman yanıma gelseler kendi içimdeki zirveye tırmandığımı hayal etmeye çalışıyorum. Bunu açıklamak zor. Sanki kendimi ters yüz ediyormuşum, içimi dışıma çıkarıyormuşum gibi düşünüyorum. Genelde sessiz kalıyorum ama asıl çılgınca olan, içimden gerçekten çığlık atıyormuşum gibi hissetmem.
3. Susannah'nın benim için Londra'dan sipariş ettiği bir kit ile Lusitania gemisinin modelini inşa ediyorum.
4. Yeni bir hikâye yazıyorum.
5. Annemi yine akıl hastanesine yatırdılar. Bu sefer farklı bir hastane. Sonra çıktı ve Santa Barbara'daki ailesiyle birlikte yaşamaya başladı. Bizim evden ayrıldığında 6 Ekim'di. Noel için eve dönüp dönmeyeceğini

bilmiyorum. Lauren Ablam, Noel'de evde olacak ama Peru'da yeni bir hayır girişiminde çalışmaya başlayan Susannah Ablam gelmeyecek. Lauren, Şükran Günü'nde Steve'le nişanlandı ama ne zaman babamla bu konu hakkında konuşsa ağlıyor, o yüzden mutlu mu üzgün mü bilmiyorum. Nişanlanmasının kesinlikle üzücü olduğunu düşünüyorum ama insanların mutluyken de üzgünken de ağlayabildiğini biliyorum. Düğünü 14 Haziran 2016 tarihinde yapılacak.

6. Thor çok iyi. Her gün okuldan sonra onu uzunca bir yürüyüşe çıkarıyorum. Çok akıllı olduğu için tasma takmama gerek kalmıyor. Ona en son "saklan" komutunu öğrettim, artık bunu söylediğimde gidip bir çalının ya da arabanın arkasına saklanıyor. "Dışarı çık" dediğimde de hemen geri gelip üzerime atlıyor. Bu inanılmaz!
7. Isaac Asimov'un Vakıf serisini ikinci kez okuyorum.

Sanırım bu son mektubum olacak. Uzun zaman önce, tehlikede olmadığım sürece mektuplarda size yazdığım hiçbir şeyi babama söylemeyeceğinize söz vermiştiniz. Anlaşmamızı unutmayın. Size mektup yazmayı hep sevdim çünkü kendimi iyi hissettirdi. Her ayın on beşinde mektup almak da hoşuma gidiyordu. Bazı aylar otuz günden fazla, bir aysa otuz günden kısa olsa da gün sayısı böylece hemen hemen dengeleniyordu ama artık bunu sürdürmek istemiyorum. Belki bu yılı dengede tamamlamak için bana bir kez daha yazabilirsiniz çünkü bu yıl ilk yazan bendim. Mektubunuzu 31 Aralık 2015'e kadar bana ulaştırmaya çalışabilir misiniz? Son birkaç aydır düzeni bozmuş olsam da bu, düzeni yeniden sağlayacaktır. Bana bir mektup daha yazarsanız (a)

görmenizin ne durumda olduğunu, (b) Maryland Üniversitesi'ndeki İngilizce Fakültesi dekanının sizi derse kabul edip etmediğini, (c) bahçecilik kulübüne hâlâ devam edip etmediğinizi ve (d) Texaslı adamla tekrar yemeğe çıkıp çıkmadığınızı öğrenmek isterim.

Saygılarımla,

Harry Landy

KİME: jameswlandy@gmail.com
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 28 Aralık 2015 17.55
KONU: Harry

Merhaba James,

Normalde evinizde neler olup bittiğini Harry ve onun aylık güncellemeleri aracılığıyla takip ediyordum ama son birkaç aydır Harry'nin güncelleme mektubu performansında düşüş oldu. Bunu bir süredir bekliyordum çünkü mektuplaşma alışkanlığımız başladığında o daha ilkokuldaydı. Artık bir liseli oldu, yaşlı bir kadına mektup yazmaya devam etme ihtimali giderek azalıyor. Ben yazmaya devam ettim, tam bırakma zamanının geldiğini düşünürken bu hafta başında Harry'den mektup geldi. Bu seferki mektubunda beni şaşırtan birkaç şey oldu. James, Marly seni kesinkes terk mi etti? Geçen kış yine Sheppard Pratt'e yatırdığınızı biliyordum, sonra çıkmıştı ama Harry onu tekrar yatırdığınızı, taburcu olunca da annesi ve babasıyla yaşamaya gittiğini söyledi. Öyle mi? Kızların bu süreci atlatır James ama Harry kırılgan bir çocuk. Mektuplarının içeriğini ifşa etmeyeceğime dair ona söz verdim fakat onun için endişeleniyorum. Okul değiştirmesinin gerektiğini söylemiştin. Peki yeni okulunda işlerin nasıl gittiğinin farkında mısın? Onu düştüğü kuyudan çıkarmalısın James.

Bu vesileyle en içten dileklerimi iletiyorum. (Geçmiş) Noel'inizi kutluyor ve (şimdiden) mutlu bir yeni yıl diliyorum.

Sybil

Not: Mick Watts ile Washington'a geliyorum. Senfoni dinleyip akşam yemeği yiyeceğiz.

İkinci not: Donald Trump'ın başkanlık kampanyasını şaşkınlıkla izliyorum. Bu gidişle yarışı kazanacak James. Tanrı kraliçeyi korusun. Ben göreceğimi gördüm. Sanırım seçmen kartımı değiştirmenin ve partiye bağlılığımı resmileştirmenin zamanı geldi. O günün geleceğini hiç düşünmemiştin değil mi? Sybil Stone, Demokrat oldu. Hatıratım bu isimle yayınlanmalı.

KİME: customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 6 Ocak 2016 10.05
KONU: YİNE BEN (Basam dikkatine)

Sevgili Basam,

Ne uğraştım yahu! Neler oldu, anlatayım. Sana en son sonbaharda e-posta göndermiş ve Henrietta Gleason'ın adresini sormuştum. Ekim ayında kanserden vefat eden eski kocamın cenazesine katılacaktım ama gitmedim. Uzun hikâye. Bundan kısa bir süre sonra kasırga çıktı, sokağımdaki trafoya yıldırım düşünce voltaj dalgalandı, bütün elektrik evimdeki prizlere hücum edince bilgisayarım yandı. KÂBUS gibiydi! Önce orta seviye bir patlama sesi duyuldu, sonra bilgisayardan dumanlar çıkınca çığlığı koyuverip kendimi dışarıya attım (utanç verici bir durum). Bilgisayarım çöp oldu. Hurdaya bile verilecek durumda değildi, düşün. Tüm e-postalarımın, fotoğraflarımın, yer imlerime eklediğim web sitelerinin, kütüphane hesabımın uçup gittiğini düşünüp kahroldum (Neyse ki bunların çoğunu geri alabildim çünkü aslında sabit diskte değil, internette saklanıyorlarmış. Tanrı diye bir şey varmış hakikaten). Ancak eski tempoma dönmek aylarımı aldı. O ara bir de şu Maryland Üniversitesi İngilizce Fakültesi dekanıyla kıran kırana bir çekişmeye girdim, falan filan.

Bana özgeçmişini gönderdin mi? Hâlâ gelmedi.

Son olarak, kendisiyle irtibat KURMAMAYA karar verdim ama Henrietta Gleason'un adresini bulabildin mi? Uzun zamandır sana yazamadığım için tekrar kusura bakma.

Sevgiler,

Sybil Van Antwerp

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: customerservice@kindredproject.org
TARİH: 6 Ocak 2016 19.07
KONU: Re: YİNE BEN (Basam dikkatine)

Sayın Sybil Van Antwerp,

Kindred Project Müşteri Hizmetleri ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz! Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarız. Henrietta Gleason, Kindredproject.org'un aktif bir üyesi değildir. Hesabını yeniden etkinleştirmesi durumunda kendisinin açık profilinde bulunanlar dışında bu kişiye ait herhangi bir kişisel bilgiyi size sağlayamayız.

Sorularınız için lütfen bizimle irtibat kurmaktan çekinmeyin! Kindredproject.org ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Shelley

KİME: customerservice@kindredproject.org

KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com

TARIH: 8 Ocak 2016 10.07

KONU: Re: RE: YİNE BEN (Basam dikkatine)

Shelley, bu e-postanın Basam'a yönlendirilmesini rica ediyorum. Bugüne dek tüm sorunlarımla o ilgilenmişti. Soyadını bilmiyorum fakat kendisi Suriyeli. Evli, iki çocuk babası. Mısır'da bir üniversiteden etkileyici bir mühendislik derecesi almış. Kurumunuzda bu özelliklere sahip çok fazla kişi olacağını sanmıyorum.

Saygılar,

Bayan Van Antwerp

KİME: sybilvanantwerp@aol.com

KİMDEN: customerservice@kindredproject.org

TARİH: 8 Ocak 2016 21.12

KONU: Re: RE: RE: RE: YİNE BEN (Basam dikkatine)

Merhaba Bayan Van Antwerp,

Basam artık Kindred'de çalışmıyor. Her türlü sorunuzda size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım!

Sorularınız için lütfen bizimle irtibat kurmaktan çekinmeyin! Kindredproject.org ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Shelley

KİME: customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 9 Ocak 2016 06.43
KONU: RE: Re: Re: RE: YİNE BEN (Basam dikkatine)

Merhaba Shelley,

Tanrı aşkına, nereye gitti bu adam? Ona ulaşabileceğim bir telefon numarası, adres veya e-posta adresi var mı?

Bayan Van Antwerp

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: customerservice@kindredproject.org
TARİH: 11 Ocak 2016 16.44
KONU: RE: RE: Re: Re: RE: YİNE BEN (Basam dikkatine)

Merhaba Bayan Van Antwerp,

Maalesef yok.

Sorularınız için lütfen bizimle irtibat kurmaktan çekinmeyin! Kindredproject.org ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Shelley

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

18 Şubat 2016

Sevgili Rosalie,

Kendine şöyle güzel bir brendi koy ve bir yere otur. Sana anlatacaklarım var. Şaka yapmıyorum Rosalie, doldur şu içkiyi. Paul ve Lars'ın bir süre sana ihtiyacı olmayacağından da emin ol.

Ben düştüm. Lütfen panik yapma, iyiyim. Nasıl oldu anlatayım. Beş gün falan önceydi. Saat dört gibi uyandım, sonra uyku tutmadı. Normalde kitap okumak için saat beşte ışığı açarım ama o gün yatakta uzanmaya devam ettim. Nedense kendimi tedirgin hissediyordum. Sanki bir ses uyandırmıştı beni. Neydi, anımsayamadım. Uzandığım yerden bir süre rüzgârı dinledim, sonra dışarı çıkıp bir anormallik olmadığından emin olmaya karar verdim. Ay pasparlaktı. Şubat ayının keskin soğuğu kendini hissettiriyordu. Kazağımı, montumu ve botlarımı giyip dışarı çıktım. Ön bahçede durup upuzun ağaçlara bakmak, tüm uzuvlarının ay ışığı altında sopaya benzer gölgeleri hareket ettirmesi, yaprakların arasında gezinen rüzgârdan başka bir ses olmaması tuhaf geldi. Avcumun içi gibi bildiğim bahçe şimdi bana tümüyle yabancı bir yer gibi geliyordu. Güzeldi işte bir yandan. Daha önce bir şubat ayında sabahın bu saatinde hiç bahçeye çıktım mı diye düşündüm. Her neyse, nehre inen

patikadan gitmeye ve biraz yürümeye karar verdim. Ay ışığı bir dalga gibi aydınlatıyordu her şeyi, çok güzeldi. Patikadan indim, bir süre yürüdüm, sonra nehrin kenarında oturup biraz düşündüm. Derin derin düşündüm, evirip çevirdim zihnimde... Yaşımı. Şimdiye kadarki hayatımın muhasebesini. Kariyerimi, farklı yapardım dediğim şeyleri (ki bir şeyleri farklı yapabileceğimi yıllarca kabul edememiştim, oturup neden öyle olduğunu düşündüm. Korkudan sanırım). Çocukları düşündüm ve elbette Gilbert'ı. Daha da önemlisi, Bruce'la iyi anlaşırken Fiona'yla bir türlü geçinemememin mantıklı bir nedeni var mı diye düşündüm. Oracıkta oturup böyle şeyler üzerine düşündüm epey.

Patikadan yukarı çıkmaya başladığımda hava yeni yeni aydınlanıyordu. Saat altı civarı olsa gerek. O sırada Theodore Lübeck karşıma çıkmasın mı? Patikadan aşağı doğru haldır haldır iniyordu. Ödüm patladı Rosalie! Altıma kaçırıyordum! Az kalsın ruhumu teslim ediyordum. Kafasında şapkası, üzerinde koyu renk montuyla patikayı neredeyse kapatan manolyanın arkasından çıkıverdi birden. İrkilip çığlığı bastım. O sırada ayağım bir şeye takıldı, düşmemek için yana doğru hızla adım atınca bileğim burkuldu. Öyle bir acı hissettim ki dengemi iyice kaybedip düştüm, düşerken de farkında olmadan sağ elimi yere koymuşum (İyi ki sol tarafıma düşmemişim! Tanrı korusun, sol elimin üzerine düştüğümü düşünebiliyor musun? Beni öldürsünler, daha iyi). Bileğim koptu sandım! Ayağını 1994'te kırmıştın değil mi? Ama senin ayağın o tekerleğin altında ezilmişti yanılmıyorsam? (Berbat bir şey bu. Özür dilerim, ne kadar kabayım.) Neyse, demek istediğim, bileğim incecik bir dal gibi kırıldı. Vaziyet iyi değildi, hem el hem ayak bileğim zonkluyordu. Theodore koşarak yanıma geldi, tıpkı kedisini öldürdüğümde yaptığı gibi ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü (utancımdan

geberiyorum hâlâ), yalvarırcasına özür diledi, ayağa kalkmama yardım etmeye çalıştı, onun elini tutarak ayağa kalktım. Beni evime geri getirdi (evim yukarıda, sadece yüz metre kadar bir mesafedeydi) ve bir koltuğa oturttu. 911'i ararken iyice paniğe kapılmıştı. Ben de o sıra kendisine çemkiriyordum. Arabaya binip hastaneye gitmek varken ambulans çağırmak ne kadar aptalca diyordum. Neticede kan kaybından ölmüyordum ama o an elim kolum bağlıydı çünkü bileğimin kırıldığından emindim ve Theodore Lübeck'in arabayla beni acile götürmesi gerektiğini biliyordum. Öyle de oldu. Beni kendi arabama bindirdi, zira kendisi altı yere çok yakın, eski bir Porsche kullanıyor. Binip inmemin zor olacağını söyledi (Bence bu düpedüz kabalıktı. Onun rahatlıkla inip bindiği arabaya ben haydi haydi binerim!). Anahtarlıktan arabamın anahtarını aldı ve beni Annapolis'te acil servise götürdü. Durmadan onu kocam sanmalarından çok rahatsız oldum Rosalie. Neyse, beni muayene ettiler. Ayak bileğimi, el bileğimi iyice incelediler ama bir yandan karnıma bastırıyorlar ve ciğerlerimi dinliyorlar, check-up gibi her yerime bakıyorlar. Daha sabah kahvesi vakti bile gelmemiş, nöbetçi personel vardiyasını bitirmemiş. Theodore Lübeck'ten başkasının olmadığı acil serviste aptal gibi inledim. Theodore su isteyip istemediğimi, çocukları arayıp onlara haber vermenin iyi bir fikir olup olmadığını sordu (Sanki sadece ayak bileğim burkulmamış ve el bileğim kırılmamış da ölüyormuşum gibi bir havadaydı yine). Malumun tıbben ilanı için röntgen ve MR çektiler. Sonra bir cerrah geldi, kemikleri yerine doğru şekilde oturtamazlarsa bileğimden ameliyat olmamın gerekebileceğini söyledi. Bu cerrah, Helen Dittmyer diye bir arkadaşımın oğlu çıktı. Annesi hakkında konuşmak zorunda kaldık filan. Benji (artık benim için Dr. Dittmyer oldu) ayrıca kemiklerimin benim yaşımdaki bir kadın

için gayet güçlü göründüğünü söyledi. Bu sözlerle kendimi harika hissettim ancak durum korkunçtu tabii. Bileğime bir çocuğun resim dersinde yaptığı derme çatma şeylere benzeyen bir atel taktılar. Şimdi evdeyim. Birkaç gün içinde yeniden röntgen çektirmeye gideceğim, ne olacağını o zaman öğreneceğiz. Ameliyattan korkuyorum. Hem de çok. Ameliyat olursam bir ya da iki gece hastanede kalacağımı söylediler. İş oraya varırsa sanırım Bruce'tan gelip bana yardım etmesini isteyeceğim. Bunu kesinlikle yapmamayı tercih ederim tabii. Çocuğun hayatını karartmak istemem.

Neyse... Geri döndüğümüzde saat ikiye geliyordu. Açlıktan ölüyordum. Yakında bir McDonald's gördük, arabaya servis bölümüne girip bir şeyler aldık, sonra benim eve geldik, Theodore arabayı evimin önüne çekti, aldıklarımızı arabanın içinde yedik. Çok komikti. Theodore sağ olsun, ilk andan itibaren bana çok yardımcı oldu. Beni güldürdü. Orada oturmuş, kucağımızdaki kesekâğıtlarının içinden birlikte ilk öğle yemeğimizi yiyorduk. Buna da güldük. Theodore bana nispeten genç yaşta –altmış sekizinde– ölen karısından bahsetti. Bir kızı varmış, California'da yaşıyormuş. Yahudi olduğunu söyledi bana. Bunca yıldır Noel hediyeleri getirdiğini hatırlatınca her iki bayramı da kutladığını söyledi (Dokuz kollu şamdanını yakıyormuş o da). Çok hoş değil mi? İşte bütün hikâye böyle! Vaziyetin saçmalığına rağmen Theodore'la birlikte olmak güzeldi. Bileğimin durumu hakkında sana yine haber vereceğim. Ayak bileğimi de bir bandajla sardılar, geceleri çıkarıyorum. Onun da kendi kendine iyileşmesi gerekecek. Şu anda baston kullanıyorum, beni öyle gözünün önüne getirebiliyor musun? Ama hafta sonundan sonra hayatta kullanmam. Gerekirse dört ayak üzerinde sürünürüm daha iyi.

Mektubunu bekliyorum.

Syb

29 Şubat 2016 (Artık yıl)

Sayın Bayan Van Antwerp,

Baltimore'daki Alman fırınından getirttiğiniz vişneli streusel pasta için teşekkür ederim. Zahmet etmenize gerek yoktu, zaten bana defalarca teşekkür ettiniz. Yine de size annemle ilgili söylediğim o küçük ayrıntıyı hatırlamanız benim için çok önemliydi. Yıllardır annem hakkında bu kadar detaylı düşünmemiştim. Ayrıca pasta kapıma gelene kadar civarda bir Alman fırını olduğunu da bilmiyordum. Pastanın tıpkı anneminki gibi göründüğünü, tadının da en az onunki kadar güzel olduğunu fark edince çok şaşırdım. Rehberden fırının numarasına baktım. Telefona cevap veren kadın, büyükannesinin Almanya'dan Baltimore'a gelince o dükkânı açtığını söyledi. Ailesinin Orta Almanya'daki bir şehirden olduğunu söyledi. Benim ailemse ülkenin dibinde, neredeyse İsviçre'de olan Küssaberg'den. Kadına pastalarının orijinaliyle neredeyse aynı olduğunu, sadece onlarınkinin biraz daha tatlı olduğunu söyledim. Fırını aramama çok memnun olduğunu söyledi. Epey konuştuk. Almanya'ya hiç gitmemiş. Sanırım Baltimore'a gidip o dükkâna uğrayacağım. Böylece birer kahve içebiliriz, o da bana orijinal Alman usulü yapmaya devam etmeye çalıştığı diğer pasta ve hamur işlerinden tattırabilir. Nazik bir kadın. Karım Katharina da böyleydi. Sakin bir insandı, gerçi muzırlık yaptığı da çok olurdu. Dudağının kenarında daima hafif bir gülümseme olur, bu onu çok daha genç gösterirdi. Demanstan dolayı hiçbir şeyi anlamıyormuş gibi boş baktığı zamanlarda bile

gülümsemeyi eksik etmedi. Sanki en büyük armağanım aynı zamanda en büyük lanetimdi.

Sabah onca saat birlikteyken sizinle konuşmak da çok güzeldi. Sizin için o kadar güzel olmayabilir tabii. Bana teşekkür etmeye devam etmekte kararlı görünüyorsunuz. Ben de sizi ürküttüğüm ve sonrasında olanlara sebebiyet verdiğim için özür dilemeye devam etmekte kararlıyım. Alçıyla aranız nasıl? Ameliyata gerek kalmadığı için rahatladım. İki yıl önce omzumdan ameliyat olduğumda aylarca hiç tahmin etmediğim kadar zorlandım. Söylediğiniz bir şeye katılıyorum: Hayatları yeterince meşgulken çocuklarını hayatına dahil etmekten korkuyor insan. Üç çocuğunuz olduğunu söylediniz ama sanırım ben sadece ikisiyle, Bruce ve Fiona ile tanıştım.

Bu akşam işiniz yoksa bana remi* oynamaya gelmek ister misiniz? Hem pastayı da yeriz. Arzu ederseniz bir şişe İskoç viskim de var. Nadiren misafirim gelir ama daha bu sabah evin tozunu alıp paspas yaptım. Gelmeden önce haber vermenize gerek yok. Müsaitseniz saat yedi gibi uğrayabilirsiniz. Değilseniz, yarın sabah nehir kenarında yürüyüşümü yaptıktan sonra size birkaç dilim pasta bırakırım.

Bu şimdiye kadar kaleme aldığım en uzun teşekkür notu. Bu arada, Alman fırınına gidecek olursam benimle gelmek ister misiniz? Arabayla tahminen yarım saatlik bir yol. Bu akşam uğrarsanız konuşabiliriz.

Komşunuz Theodore

* Bir iskambil oyunu. (ç.n.)

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

19 Nisan 2016

Sevgili Sybil,

Geçen hafta telefonda yaptığımız konuşma benden dolayı çok kısa sürdüğü ve oturup mektup yazmam bu kadar uzun zaman aldığı için kusura bakma. O günün ertesinde Paul'ü (yine zatürre yüzünden) acile götürmek zorunda kaldım. Mecburen bir komşumdan Lars'a göz kulak olmasını istedim. Her şey birbirine girdi. Paul şimdi iyi. Ben de gece deliksiz uyudum ve işte nihayet oturup sana yazabiliyorum. Çok şükür, bileğinle ilgili mevzu neredeyse geride kaldı. Birkaç haftaya alçının çıkarılacak olması ve ameliyata gerek kalmaması muhteşem. En iyi senaryonun gerçekleşmesine sevindim. Düştüğün hafta yazdığın mektubu tekrar okuyunca gülmeden edemedim (Şimdi iyi olduğunu biliyorum ya, ondan). Bay Lübeck muhteşem bir adama benzemiyor mu? Ciddi söylüyorum Sybil. Ne düşündüğümü biliyorsun. Bu yüzden uzatmayacağım ve SYBIL demekle yetineceğim. (Konuyla ilgisi yok ama mektubu tekrar okurken bir an için birbirimize gönderdiğimiz tüm mektupları –dolabımda bir sürü kutu var– bir araya getirsek anlatacak onlarca yıllık kocaman bir hikâyemiz olacağını düşündüm. Muhtemelen senle benden başka herkes için sıkıcı olurdu.)

Gözlerinin durumundan dem vurmamı istemediğini biliyorum. Bu yüzden genellikle bahsetmiyorum ama son mektubunda sen mevzuyu açtığın için soracağım. Durum ne? Dr. Jameson'a en son ne zaman gittin? Hazır sağlığından bahis açmışken, baston konusunda şaka yaptığını biliyorum ama iyileşmeni ciddiye al. Çok inatçısın ve inatçılık nadiren güzel olan bir haslet. Orada tek başına olman beni endişelendiriyor.

Konuyu değiştireyim. Mektubunda Fiona ile olan ilişkinin gergin olduğundan çok kısaca bahsetmişsin. Asıl üzerinde durduğun konu ilişkiniz olmasa da bu konu hakkında çok düşündüm. Eminim ki bir kızım (ya da cinsiyetinden bağımsız olarak standart bir çocuğum) olsaydı empati yapmak benim için daha kolay olurdu ama yok. Senin sahip olduklarına asla sahip olamayacağımı bilmene rağmen Lars ve benden Fiona'nın vaftiz ebeveynleri olmamızı istediğinde bana hayatımın en büyük hediyesini vermiş oldun. Aynı zamanda hayat boyu sürecek önemli bir görev teklifiydi bu. Onun vaftiz annesi olmak her zaman çok kıymetli oldu benim için. Fiona ile ilişkim paha biçilmez bir şey. Muhtemelen annesi olmadığımdan, annelerle kızlarının ilişkilerini her zaman (görünüşe göre kaçınılmaz bir biçimde) sekteye uğratan belalı dinamiklerin hiçbirine bulaşmadan benimle arasında güçlü bir bağ hissetti ve hissediyor. Aslında Fiona'nın küçüklüğünden beri hayatının bir parçası olmama izin vererek benimle başka türlü sahip olamayacağım bir şeyi paylaştığının farkında olduğunu düşünmüşümdür hep. Bu hediye için sana sonsuza dek minnettar kalacağım.

Yıllar yılı seninle Fiona arasında arabuluculuk yapmam gerektiğini hissettiğim zamanlar oldu. Tüm ailene olduğu kadar seninle ve onunla olan bireysel ilişkilerime de sımsıkı bağlı ve sadık kaldım. Bu ilişkileri dürüstlük ve doğruluk

içerisinde, ikinize de saygı duyarak yürütmenin bir yolunu buldum genelde. (En azından denedim.) Ancak mektubunu okuduktan sonra sana daha önce söylemediğim bir şeyi söylemem gerektiğini düşünüyorum.

Daan geçen sonbaharda vefat ettikten sonra Fiona, Connecticut'a beni ziyarete geldi. Hayatındaki her şeyin onu zorladığı bir dönem geçiriyordu. Noel'den birkaç hafta önce bir iş toplantısı için Boston'a gelmesi gerekmiş. Bu vesileyle seyahatini birkaç gün uzatıp bana uğradı. Amerika'ya geleceğinden haberim yoktu, çok şaşırdım. Buraya gelmeden bir gün önce arayıp bana uğramak istediğini söyledi. Fiona'nın Amerika'da olduğunu senin bilmediğini ancak Fiona buraya geldiğinde fark ettim. Sana söylemememi istedi. Ben de kabul ettim. (Buna pişmanım.) İki gün boyunca sadece sohbet ettik. Verandada oturup konuştuk da konuştuk. Hatta çoğunlukla Fiona konuştu. Sürekli Daan'ın ölümünden bahsetti. Hâlâ şoktaydı, duyguları içinden taşıyordu. Genel anlamda ölüm kavramı onu rahatsız ediyordu. Ayrıca çocuk sahibi olamamasının getirdiği o koyu ıstırapla yas tutuyordu ki bu konuda onu kesinlikle anlayabiliyorum. Yıllarca hamile kalamamış, sonra birkaç kez hamile kalıp her seferinde düşük yapmış, en sonunda tüp bebek yöntemine başvurmuş. (Bunların hiçbirini bilmiyordum. Bana söylememiş olmana şaşırdım.) Daha pek çok şeyle boğuşuyordu. Bunlardan biri de seninle olan ilişkisiydi. Anlattıklarını paylaşmak bana düşmez. Bilmeni isterim ki sana olan sadakatimi her zaman ön planda tuttum ve o gün de öyle oldu. Ama onunla olan ilişkinden dolayı sen nasıl hayal kırıklığı içindeysen aynı şey Fiona için de geçerli. Dürüstçe ve samimi bir konuşma bunu düzeltebilir diye düşünüyorum. 25 Mayıs tarihli mektubunda Fiona ile bir türlü iyi bir ilişki kuramamanın nedeni hakkında çok düşündüğünü yazmıştın.

Bu yüzden uykularının kaçtığı düşüncesi beni rahatsız etti. Fiona'nın Daan'ın cenazesinden sonra sana ağır bir not yazdığını, cenazeye katılmadığın için sana kızdığını söylediğin aklıma geldi. Şimdi bu meseleyle bir an önce ilgilenmeni öneriyorum ama bir yandan da ikiniz arasındaki tarafsız konumumdan faydalanmak mümkün olduğu halde bir kenarda öylece oturuyormuşum gibi hissediyorum. Neticede Fiona ve sen birbirinizi seviyorsunuz Sybil.

Pekâlâ, sanırım yazacaklarım bu kadar. Sana Fiona'nın ziyaretinden daha önce söz etmediğim için özür dilerim. Bunu içimde tuttuğum altı ay boyunca mengeneye koşulmuş gibi daraldım, inan. Bu mektubu okuduğunda bana kırılacağını tahmin ediyorum. Bu yüzden de özür dilerim. Senden haber bekleyeceğim.

Rosalie

Not: Şu sıra Dan Brown'ın son kitabı Cehennem'i okuyorum. Sen ne okuyorsun?

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: Mansourebas850@hotmail.com
TARİH: 22 Mayıs 2016 17:13
KONU: Kindred'den Basam Mansour ben

Merhaba Bayan Van Antwerp,

Sizinle kişisel e-posta adresimden iletişime geçtiğim için özür dilerim. Yeni yıldan birkaç gün önce Kindred'deki işime son verildi. Şimdi Uber'de şoför olarak çalışıyorum, ayrıca bir Vietnam restoranında paket servis elemanı olarak sipariş dağıtıyorum. Kendi alanımda iş aramaya devam ediyorum.

Ben cahilce bir şey yaptım. Müşteri hizmetleri e-posta adresinden size özgeçmişimi göndermeye çalıştım. Meğer sistemde bilmediğim bir güvenlik duvarı varmış, ekleri tarıyormuş. Bunu tahmin etmemekle aptallık ettim. Amirim e-postalarımı denetlemiş ve uzun yazışma geçmişimizi keşfetmiş. Sizinle olan yazışmalarımı uygunsuz bularak müşteri hesaplarına erişimimi kesti. İki hafta boyunca müşterilerle muhatap olmadığım bir görevde çalıştım, sonra da işime son verildi. Çok kötüydü. Fakat yaptığım şeyin, yani size özgeçmişimi göndermenin etik olmadığını anlıyor ve biliyordum.

Birkaç ay önce size e-posta gönderdim. Cevap alamayınca Kindred hizmetleri dışında benimle iletişimi sürdürmek istemediğinizi düşündüm ki bunu anlayabiliyordum. Size gönderdiğim e-postaya bu sabah tekrar bakma ihtiyacı hissettim. E-posta adresinizi yanlış yazmış olabilirim diye düşündüm. Dediğim gibi, şirket içinde başka bir göreve geçirildikten sonra Kindred'de herhangi bir bilgiye erişemediğim

için e-posta adresinizi hatırladığım şekliyle yazmıştım. Sorun da buymuş! Soyadınızı "van" yerine "von" diye yazmışım.

Eğer bu sefer doğru e-posta adresine yazmışsam umarım bana cevap verirsiniz. Lütfen alışılmadık iletişim tarzım için beni bağışlayın. Son olarak, özgeçmişimi ekliyorum. Yapabileceğiniz herhangi bir yardım varsa bekliyorum.

Sizden haber almak dileğiyle,

Basam Manṣour

Not: DNA'sı sizinle eşleşen kişinin hesabına baktım. İsmini unuttum ama sizinle irtibata geçen bu kadının İskoçya'nın Fort William şehrinde yaşadığını hatırlıyorum. Kindred'de çalışırken size bu bilgiyi göndermenin etik olup olmadığı konusunda endişelerim vardı. Artık orada çalışmadığıma göre imzaladığım sözleşmeden de muafım demektir.

Felix Stone
7 Rue de la Papillon
84220 Gordes
FRANSA

6 Temmuz 2016

Sevgili Felix,

Nasıl bir hafta geçirdiğimi tahmin bile edemezsin. Yazacak o kadar çok şey var ki bana bile fazla geldiğini düşünüp seni aramayı düşündüm ama Arjantin'de doğa yürüyüşünde olduğunu hatırlayınca yazmaya mecbur kaldım. Yine de böylesi çok daha iyi. Ayrıca bugün öğleden sonrayı bahçedeki otları ayıklayarak geçirmeyi planlamıştım, fırtına çıktı. Gün batana kadar yağmur yağacak gibi görünüyor. Dolayısıyla masama oturdum, yazıyorum. Sadece gevezelik edip aceleyle söyleyeceğim kelimeler ağına dilimin dolanmasındansa kâğıda dökeceğim kelimeleri düşünmek için zamanım oluyor böylece.

Sanki cehennemin kapıları açıldı ve ben dimdik bir merdivenden dosdoğru oraya yollandım.

On gün önce Maryland Üniversitesi İngilizce Fakültesi dekanının idari asistanından mektup geldi. BENİ SEKRETERİNE HAVALE ETMİŞ. Adı Ellie olan bu kadın, Melissa'nın benim İngilizce dersine katılmam konusundaki tutumunun değişmediğini yazmış. Son paragrafta bu kadın (Ellie), Dr. Genet'in "son kararını çoktan verdiği" için "meseleyi kendi haline bırakırsam" çok memnun olacağını belirttiğini yazmış. Senin de gayet iyi bildiğin gibi bu meselenin PEŞİNİ HAYATTA BIRAKMAM.

Hemen ertesi gün James Landy beni aradı. Onu çıkaramadıysan hatırlatayım: James, Tom Buggs'ın kâtibiydi, sonra federal mahkemeye geçti ve şimdi kendisi yargıçlık yapıyor. Neredeyse on yıldır oğluyla mektuplaşıyorum. Çocuk sorunlu. Ailesi onun psikolojik sorunları olduğunu düşünüyor ama ben hep yanlış kanıda olduklarına inandım. O çocuk bir matematik dâhisi. Sosyal ortamlarda biraz tuhaf davranıyor fakat ben de öyleyim. Adı Harry. Çok tatlı, zeki, düşünceli bir çocuk. Arada nöbet geçiriyor. Diğer çocuklardan kötü muamele görüyor. (Atletik ve zalim olanlardan. Bilirsin o tipleri, sana da kötü davranıyorlardı.) Harry şimdi on altı yaşında. Mektupları seyrelmeye başlamıştı ama ben ona yazmaya devam ettim. Bir yandan benim gibi yaşlı bir kadına yazmayı bırakması, diğer yandan kendisi için bir tür terapi vazifesi gördüğünden yazmaya devam etmesi gerekiyormuş gibi hissettiğini düşünüyordum. Harry sorunlarını bana özgürce anlatır. Sana söyledim mi hatırlayamadım, birkaç yıl önce bir keresinde evden kaçtı ve kapımda bitti. Yani aramızda bir bağ var, onu demeye çalışıyorum. Her neyse, bir de bunun üstüne annesi aklını kaçırdı. Her zaman tuhaf davranan biriydi. Son birkaç yıldır onu dönem dönem farklı akıl hastanelerine yatırmışlardı. Arapsaçına dönen bir anksiyete sorunundan mustaripti galiba. Sorun büyüdü, büyüdü, büyüdü. Geçen hafta James beni aradı ve Harry ile en son ne zaman yazıştığımı sordu. (En son Noel zamanı mektup göndermişti.) Ben de ona böyle böyle dedim. Bana çocuğun hap içerek intihara kalkıştığını söyledi. Az kalsın ölüyormuş, neyse ki hizmetçi çocuğu bulmuş ve ambulans çağırmış. Harry şimdi hastanede, durumu iyiye gidiyormuş. Taburcu olduktan sonra haftalarca, belki aylarca rehabilitasyon için bir akıl hastanesine götüreceklermiş. Ah, Felix. Hayat insanı bazen ne kadar yoruyor ve bunaltıyor!

Mick Watts beni Houston'daki evine davet etti. Güya ava gidecekmişiz. (Av peşinde koşan bir Sybil hayal edebiliyor musun?) Golf kulübünde "hayatımda tattığım en iyi yengeç köftesini" yedirecekmiş bana. TEXAS'ta! Bunun düpedüz hakaret olduğunu söyledim yüzüne. Her neyse, telefonda konuşurken davetini iletti. Biliyorsun ki Texas denen yerden bünyemdeki her bir atomla nefret ediyorum Felix. Silah taşıyan ve kovboy çizmesi giyen insanlarla dolu, fazlasıyla sıcak ve çorak bir arazi parçası. Ama bir yandan da gitsem mi diye düşünüyorum. Kararsız kaldım. Bayağı bir kadınmışım izlenimi vermeden bunu nasıl ifade edebilirim acaba? Son zamanlarda Theodore Lübeck ile vakit geçiriyoruz. Bazı akşamlar remi oynuyoruz. Birkaç hafta önce Oma's adında bir Alman fırınını denemek için Baltimore'a gittik. Havanın güzel olduğu günlerde birlikte yürüyüşe çıkıyoruz. Theodore'a Mick'ten bahsetmedim. Anlatacak bir şey olduğundan da DEĞİL ama Mick beni davet edince karnıma bir ağrı girdi ve bunun nedeninin, çeyrek asırlık bir kuraklıktan sonra yetmiş yedi yaşında aynı anda iki erkeğin bana kur yapması olduğunu fark ettim!

Şimdi de pastanın çileğine geleyim. Bu sabah bilgisayarımdan e-posta hesabıma girdim. Yakın arkadaşım Basam'dan mesaj gelmişti. Hatırlıyor musun onu? Birkaç yıldır Kindred web sitesinde bana yardımcı oluyordu. Harika bir adam; Suriyeli bir mühendis. Onun iyi bir iş bulmasına yardımcı olmaya çalışacaktım. Geçen sonbaharda voltaj dalgalanması olunca bilgisayarım yanmıştı ya, birkaç ay boyunca onunla iletişim kuramadım. İlkbaharda yeniden internete girince ona e-posta gönderdim. Şirketten başka biri bana cevap yazdı ve Basam'ın artık orada çalışmadığını söyledi. Tuhaftı ama hayat da tuhaf değil mi? Üzerine düşmedim.

Sabah bir de ne göreyim? Basam KİŞİSEL e-posta adresinden bana e-posta göndermiş. Mesaj gözlerini kocaman

açmış, ilgi isteyen küçük bir tavşan gibi öylece okunmayı bekliyor. Basam benimle yaptığı çevrimiçi yazışmalar nedeniyle Kindred'den kovulmuş. (Ona uygun bir iş bulabilmem için bana özgeçmişini göndermeye çalışmıştı.) Neyse, ŞİMDİ SADEDE GELİYORUM: (Üzgünüm, yazacak çok fazla şey olduğunu söylemiştim. O yüzden detayları atlıyorum.)

DNA'm başka birisininkiyle eşleşti. Aslında bunu uzunca bir süredir biliyorum ama bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Epey bir süre hiçbir şey yapmadım. Yani kimse bir şey yapmamı istemedi! Öyle olsun dedim. Ancak sonunda merakım galip geldi. Bu kişiyle (adı Henrietta Gleason) iletişime geçtim fakat hesabının askıya alındığını öğrendim. Basam'dan onu bulmama yardım etmesini istedim. Bu, iletişimimizin olmadığı o uzun süreçten hemen önceydi. Basam bana ancak ulaşabildi. Kindred'den ayrılmadan önce benim için bazı bilgiler edinmiş. DNA'mın %49'unu paylaştığım Henrietta Gleason isimli kadının İskoçya'da yaşadığını söyledi. Şimdi bu konuyla ya da yukarıda bahsettiğim diğer konularla ilgili ne yapacağım ben? Yıllardır radarda yanıp sönen en ufak bir nesne olmadan rotamda sorunsuz gidiyordum. Birden GÜM diye bir ses ve karşınızda KAOS!

Arjantin'den dönünce beni ara.

Syb

Not: Fiona'yla bu hafta telefonda konuştuk. Bir aydır ne mesaj ne e-posta hiçbir temasımız olmamıştı. İlk kez telefonda görüştük. Rahmine bir embriyoyu daha başarıyla yerleştirdiklerini, bir çocuğu daha olacağını söylemek için aramış. Bilim öyle ilerledi ki bebeğin kız olduğunu şimdiden biliyorlar. Adı Frances olacakmış, Frannie diyeceklermiş. Yemin ederim bunu senden başka kimseye söylemeyeceğim: Bu ismi hiç sevmedim.

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: Roy@coastaleyepartners.com
TARİH: 20 Temmuz 2016 08.23
KONU: Randevunuzdan sonra takip mesajı

Sevgili Sybil,

Dün sizi görmek harikaydı. Dediğim gibi göz damlaları görme yetinizi umduğum kadar iyi koruyamıyor ve görme kaybınız düşündüğümüzden daha hızlı gerçekleşiyor. Ne yazık ki bu süreç genelde böyle ilerliyor. Yıllarca aheste aheste ilerleyip sonra aniden hızlanabiliyor. Gördüğünüz noktacıklar artabilir veya aynı kalabilir ama yok olmaları pek olası değil. Dahası, görme yetiniz gidip gelmeye başlayabilir. Bazı günler bir veya iki gözünüzde birden büyük çaplı bir görme kaybı yaşayabilirsiniz, ertesi günse eski haline dönebilir. Biliyorum, bu hiç hoş değil. Yalnız yaşamanızla ve çocuklarınızı durumdan haberdar etmemiş olmanızla ilgili endişelerimi tekrarlamak istiyorum. Kısa bir süre içinde vicdanım rahat bir şekilde araba kullanmaya devam etmenize de müsaade edemeyeceğim noktaya geleceğiz. En son düştüğünüzde bileğiniz kırıldı ve sonuç hiç iyi değildi. Ya gelecekte daha kötüsü olursa? Merdivenlerde veya bir kaldırım kenarında düşerseniz? Yarım gün de olsa size destek verebilecek bir tür refakatçi veya hemşire tutma imkânınız olabilir mi? Korkarım ki böylesi durumlarda insan ne kadar zarar gördüğünü sıcağı sıcağına anlayamıyor. Bahsettiğiniz baş ağrıları da şüphesiz okuyup yazarken gözlerinizin zorlanmasından kaynaklanıyor. Bunlardan asla vazgeçmeyeceğinizi bilecek kadar iyi tanıyorum sizi.

Bence bahsettiğim kuruluşla, Baltimore Görme Engellilere Destek Hizmetleri ile temasa geçmelisiniz. Meselenin tüm aşamalarında yardımcı olabilecek uzmanları ve bolca kaynakları var.

Ayrıca golf sahalarıyla ilgili koleksiyonluk kitap hediyeniz için de teşekkür etmek isterim. Çok düşüncelisiniz, zahmet etmişsiniz. Sayenizde aklıma bir proje geldi. Bakalım o sahaların kaç tanesinde golf oynayabileceğim. Kırk bir yaşındayım. Tahmininiz nedir?

Dr. Jameson

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012
ABD

21 Temmuz 2016

Sybil, telefonu kapattıktan hemen sonra oturdum, olan bitenler hakkında Stew ile konuşuyorum. Senin küçük Bayan Henrietta'yı düşündükçe, kan bağın olan birinin varlığını öğrenip onunla hiç temas kurmamanın utanç verici bir hata ve büyük bir kayıp olacağına daha çok ikna oluyorum. Hem seni ardında bırakan o değildi, öyle değil mi? O zaman o daha doğmamıştı bile. Bir hazine bulmuşsun! Onu öylece ortada bırakamazsın.

Felix

KİME: MDWattsIV@gmail.com
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 19 Ağustos 2016 08.23
KONU: Ziyaret iptali

Selamlar Mick, ne yazık ki vereceğim haberler sende hayal kırıklığı yaratacak. Maalesef sözümden dönmek ve gelecek haftaki Houston seyahatimi iptal etmek zorundayım. Çok sevdiğim bir arkadaşım şu sıra bir kriz içerisinde ve ergenlik çağındaki oğlu bir süreliğine benim evimde kalacak. Birkaç hafta mı yoksa daha fazla mı kalır bilemiyorum ama sana mutlaka haber vereceğim. Çocuğu yıllardır tanıyorum. Babası muteber Yargıç James Landy'dir. Kendisini tanır mısın? Biraz gergin bir adamdır. Ayrıca giderek daha az hazzettiğim modern Cumhuriyetçilerdendir fakat yine de iyi biridir. Neyse, tekrar özür diliyorum. Umarım uçak biletleri için ücret iadesi alabilirsin. Elbette en kısa süre içinde seninle temasa geçeceğim. Ava katılamayacağım için ayrıca üzgünüm.

Sevgilerimle,

Sybil

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

1 Ekim 2016

Sevgili Rosalie,

Harry iki haftadan fazladır burada. Buraya geldiğinde berbat görünüyordu. Bir çocuk onun o günkü halinden daha zayıf olabilir miydi bilmiyorum. Gözlerinin altında kopkoyu halkalar vardı, saçları tereyağı sürülmüş gibi yağlanmıştı, yüzünün her yeri sivilcelerle kaplıydı. James onu kapıya getirdiğinde neredeyse nefesim kesiliyordu. Boylu poslu bir çocuk. Neredeyse Daan kadar uzun ama bir sırık kadar ince. Bunu söylemek fazlasıyla acı verici fakat çocuğun bir anneye ihtiyacı olduğu çok açık. Pörsümüş bir marul yaprağı gibi gevşek duruyordu kapıda. James nefesini tutmuş, içinden fikrimi değiştirmememi umuyor gibi görünüyordu. James'in kariyerinde güller açıyor ama ailesinin burnu boktan kurtulmayınca perişanlığı bitmiyor. Bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete derler ya, tam o misal. Ne karmaşa ama. James'in gözlerinde yaşlar vardı. Her şey için kendini suçluyor. Oysa ben tüm olanlar için onu suçlamıyorum. Yine de insanın biraz kendine bakması gerekiyor.

Çocuk çoğu kez somurtkan, ayrıca sürekli uyuyor. James bunun ilaç tedavisiyle ilgili olduğunu, tedaviye başlamadan önce her gece beş saat aralıksız konuştuğunu söyledi. Okul ödevleri oluyor ama ödevlerini benim zorlamama

gerek kalmadan kendi başına hallediyor. Yemek yeme konusunda tuhaf davranıyor ve benimle pek konuşmuyor. Mektuplarında olduğundan daha konuşkan olacağını tahmin etmiştim ama ya son aylarda içindeki bir şey ölmüş ya da birçok insanın yaptığı gibi en baştan beri mektuplarının kâğıdıyla mürekkebini kendine güven aşılayan bir zırh olarak kullanmış. Zamanının büyük kısmını üst kattaki yatak odasında geçiriyor. Sanırım bulmaca çözüyor ya da kitap okuyor (bulmaca çözmeye ve okumaya bayılıyor; fantastik ve bilimkurgu türlerine ise takıntılı) veya bilgisayarının başında oluyor. World of Warcraft diye bir oyun oynuyor. Büyüler ve savaşlarla ilgili bir oyunmuş. Aynı zamanda kodlama yapıyor. Bunun ne olduğunu bana açıklamaya çalıştı ama boşuna. Bazen yürüyüşe çıkıyor. Bu arada söylemeyi unuttum, Thor ismindeki köpeğini de getirdi. Tüyleri dökülen, devasa bir yaratık. Evi günde iki kez süpürmek zorunda kalıyorum. Haftada iki kez kendi kullandığı arabayla terapiye gidiyor (köpek değil, Harry). Artık intihara meyilli olduğunu sanmıyorum. Bu konuyu konuştuğumuz da oluyor. Hiç değilse iki günde bir ona, "Yani intihara kalkışmayacaksın değil mi?" diye açık açık soruyorum. Her şeyin çok açık ve net olduğundan emin olmak istiyorum. Bunu bir daha denemeyeceğini söylüyor, ben de ona inanıyorum. Tuhaf bir çocuk ama dürüstlüğüne diyecek yok. Pratik zekâlı bir genç. Genellikle akşamları benimle bir ya da iki el oyun oynamaya ikna ediyorum onu. Kartlarla ve diğer oyun araçlarıyla arası çok iyi. Bana mah-jongg öğretiyor. Dimdik kayalara aletsiz tırmanan bir adamla ilgili bir belgesel dizisi izliyoruz. Onu neyin motive edeceğini anlamaya çalışıyorum. Dümdüz bir çocuk. Yine de burada olmasına seviniyorum. Onun burada, güvende olduğunu

bilmek beni mutlu ediyor. Sanırım hayatımın nasıl gittiğine dair sorunu böylece cevaplamış oldum.

Yıllar sonra evde yeniden bir çocuk varken mektup yazmak için zaman bulmak zor. Yine de elimden geleni yapacağım. Hâlâ Yuvarlak Ev'i (Louise Erdrich) okuyorum.

Sybil

KİME: Mansourebas850@hotmail.com
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 11 Kasım 2016 20.21
KONU: İş + evimde bir çocuk

Sevgili Basam,

Senin için yürüttüğüm iş arayışıyla ilgili son durumu paylaşmak istiyorum. Özgeçmişini oğlum Bruce aracılığıyla Dale Woodson'a gönderdim. Bruce, Dale'in Pittsburgh'da çöken bir köprüyle (sabah erken saatlerde çökmüş ve neyse ki sadece üç kişi ölmüş) ilgili olarak müthiş bir yoğunluk içinde olduğunu, Pennsylvania eyalet yönetiminin güvenlik kontrollerini yapan şirkete dava açtığını söyledi. Her neyse, tozu dumana katan (dalga geçmiyorum, öyle yazıverdim) bu enkaza neden olan olayın ardından birkaç hafta içinde ortalık yatıştığında Bruce, Dale ile tekrar görüşecek.

Seni son gelişmelerden de haberdar etmek isterim. Bir süreliğine bir genci evimde ağırlayacağımdan ötürü hayli meşgul olacağımdan bahsetmiştim sana. Ona Kindred'den, DNA testinden, vs. bahsettiğimde konu çok ilgisini çekti. Harry'ye Henrietta Gleason ile olan DNA eşleşmesinden bahsettiğimde yüzü aydınlandı. %49'un yüksek bir eşleşme oranı olduğunu, Henrietta Gleason ile kesinlikle kardeş olduğumuzu söyledi. Şaşakaldım, az kalsın dilimi yutuyordum. Bir akşam ben uyuduktan sonra internete girmiş ve onu bulmuş. Bölgedeki bir internet gazetesinde, toprak bilimi alanında çığır açan araştırmalar yapan, yerel olarak çok meşhur olmuş, Henrietta "Hattie" Nell Gleason ("Hattie"

kısaltmasını kullanıyormuş) isimli bir kadın hakkında yazılan yazıyı görmüş. Harry kadının adresini bulmak için anlamadığım bir izi takip etmiş ve gerçekten de senin hatırladığın gibi İskoçya'nın Fort William şehrinden bir adrese ulaşmış. Şimdi elimdeki bu bilgilere dair bir karar vermem gerekiyor. Sence ne yapmalıyım, ne düşünüyorsun?

Sevgiler,

Sybil Van Antwerp

26 Aralık 2016

Sevgili Theodore,

Dün kapının önüne bıraktığın kestaneler için teşekkür ederim. Senin de (geçmiş) Noel'in kutlu olsun. Hanuka'nın üçüncü gününü de kutlarım. Şekerlere herkes bayıldı. Fiona bu sene gelmedi. Bruce ve ailesi ise dün sadece bir günlüğüne buradaydı. Bugün ortalığı topluyorum. Aralık ayında seninle senfoni konserine katılamadığım için kusuruma bakma. Öyle görünüyor ki Harry yarın ya da ertesi gün dönecek, o zaman onunla ilgilenmeye devam etmem gerekecek.

Harry haftaya geri döndüğünde akşam yemeğine ve Ticket to Ride oynamaya gelmek ister misin?

Sevgiler,

Sybil

(mektubun 2 Ocak 2017 tarihli devamı, önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Takvimler ne zaman yeni yılı gösterse içime dönüp bakarım şöyle bir. Kilere girip stokları kontrol etmek ve envanter çıkarmak gibi bir şey bu yaptığım. Neyim var, neye ihtiyacım var, mevcutların durumu ne, her 1 Ocak'ta kontrol ederim. Dün de bütün gün düşündüm durdum. Tek bir şeye karar verdiysem o da İskoçya'daki şu kadına mektup yazacağım. Tanrı'nın her şeyi bildiğine, yeryüzünde olup biten her şeyin onun kontrolünde olduğuna inanıyorum, biliyorsun. İşte bu yüzden o kadına ulaşmak kaderimde varsa bunu yapacağım. Bazen böyle bir şeye inanmak delilik gibi geliyor. Ama yine de inanıyorum. İnanmak zorundayım.

Son zamanlarda hayatım ne kadar da tuhaflaştı. Harry eylül ortasında geldiğinde birkaç gün, haydi olsun da bir hafta bende kalacağını düşünmüştüm. Aylar geçti ve hâlâ bende kalıyor. Pazar günü tekrar gelecek. Fiona beni kullandıklarından endişeleniyor ama işin aslı öyle değil. Harry için en iyisi bu olduğu sürece bende kalmaya devam etmesi için ısrarcı oldum. Şimdi bir de bağlantı kurmayı umduğum şu İskoç kadın var. Milyarlarca ihtimale gebe olasılıklar denizinde teorik olarak ailemden olan küçücük bir insan damlası. Tüm bunlar bana çok garip geliyor. Bu sabah masamda oturuyorum. Dışarısı eksi on derece. Kar bir durup bir başlıyor. Ben çayımı yudumluyorum ve olan bitenin ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyorum. Aklımda tek bir soru var: Yalnız mıyım ben? Bunu söyleyeceğim aklımdan bile geçmezdi ama şimdi burada oturmuş düşünüyorum da

acaba ben hep yalnız biri miydim? Dünyanın beni kucakladığını, sarıp sarmaladığını hissettiğimi hatırlamıyorum hiç. Fakat böyle hisseden tek insan olmadığımdan da eminim. Yani sanırım. Ne yazacağımı da tam olarak bilemiyorum. Sanki tüm hayatım alabora olmuş, çarşı pazar karışmış gibi hissediyorum. Uzun zamandır ilk kez beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok.

Sayın Henrietta Gleason
Hoply
The Yule Road
Fort William PK98 4FC
İskoçya
Birleşik Krallık

6 Ocak 2017

Sayın Bayan Gleason,

Mektubuma başlarken bunun şimdiye kadar yazdığım yüzlerce mektuptan en tuhafı olduğunu belirtmek isterim. Adım Sybil Stone Van Antwerp. 29 Mayıs 1939'da Amerika Birleşik Devletleri'nde doğdum ve bir yaşıma girdikten çok kısa bir süre sonra Lawrence ve Margaret Stone tarafından evlat edinildim. Dolayısıyla öncelikle bir gün böyle bir mektup yazacağımı asla (ama asla) düşünmediğimi söyleyerek söze girmek istiyorum.

Birkaç yıl önce Noel'de en büyük çocuğum olan oğlum Bruce bana Kindred adlı bir firmaya üyelik ve yine bu firma tarafından yapılacak bir DNA testi hediye etti. Bunu yaparken iki niyeti olduğunu düşünüyorum: Babası (eski kocam) ölmek üzereydi, Bruce ve kız kardeşi Fiona ölümün keskinliğiyle yüzleşiyor ve herkes gibi tutunacak bir dal arıyorlardı. Yaklaşan felaketle birlikte babalarının izinin yeryüzünden giderek silinişini izlemek, bir bakımdan hem bana hem de kişisel soylarına ya da geçmişlerine dair hissiyata daha sıkı sarılmalarına neden oldu. Her halükârda, sadece bu hediyeyi

değil, aynı zamanda çocuklarımın hayatında eksik olan bir şey bulunduğu gerçeğini de kabul etmem biraz zaman aldı. Nihayet tükürük örneğini gönderdim. Beklerken heyecanlandım ve buna şaşırdım. Tanımlayamadığım, beni gerginleştiren bir heyecandı bu. Sonra sonuçlar geldi postayla. Bana ait olduğu belirtilen bir soy bağına ait grafik, içimde uykuda olduğunu bile bilmediğim bir şeyi, derinlerdeki gizli bir şeyi uyandırdı. Kendimi tutamayıp ağladığımı itiraf ediyorum. Tüm bunları sizinle neden paylaştığımı merak ediyor musunuz? Umarım ediyorsunuzdur. Sadede geleyim.

DNA'mla eşleşen DNA'ları görebilmek için işaretlemem gereken o minik kutucuğa tik atmayı hiç düşünmedim. Biyolojik soyumun Britanya Adaları'na, Rusya'ya ve Amerikan yerlilerine kadar uzandığını bilmek benim için zaten çok şey ifade ediyordu. Köklerimi net bir şekilde ortaya koymasa da bu bilgi içimi ısıtmaya yetmişti. Ancak biraz duygusal, hatta çokça gergin olduğum ve alışık olmadığım üzere mantıksız davranışlar sergilediğim bir gece –kulağa çılgınca geliyor, biliyorum ama– yanlışlıkla Kindred web sitesinde DNA'm ile diğer kullanıcıların DNA'ları arasında eşleştirme yapılmasına izin veren kutucuğu işaretledim. Göz açıp kapayıncaya kadar, hatta tam olarak bir hafta içinde, Kindred'den bir e-posta geldi. DNA'sı benimle %49 eşleşen bir kullanıcı bulduklarını belirtiyorlardı. Bu kişinin kim olduğunu sanırım tahmin ediyorsunuzdur. En azından ben o kişinin bizzat siz olduğunuza inanıyorum.

Bazı sebeplerden ötürü (bahsetmeye değmez) başlangıçta sizinle iletişime geçmedim ve birkaç ay bekledim. İletişime geçmek istediğimde ise web sitesinden artık site kullanıcısı olmadığınızı bildiren bir hata mesajı aldım. Sizi korkutmak pahasına da olsa kim olduğunuzu tam olarak öğrenebilmek adına Kindred'de çalışan arkadaşımdan adresinizi bulmasını

istediğimi itiraf ediyorum. (Tüm bunlar birkaç ay içinde gerçekleşti, varlığınızdan ilk haberdar oluşum 2015'in ortalarındaydı.) Daha sonra bu arkadaşımla iletişimim koptu. Bir karar verebilmek için çok düşündüm. Bir süre sonra Fort William yakınlarında yaşadığınızı öğrenebildim. Son bir aydır bir arkadaşımın oğlu, zor günler geçiren bir genç benimle kalıyor. Son derece zeki bir çocuk. Neticede internet çağında büyümüş değil mi efendim? İşte o bir gün adresinizi buluverdi!

DNA'm sizin DNA'nızla %49 oranında eşleşiyor. ABD'de evlat edinildiğim dışında biyolojik ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Çocukluğumun büyük bölümü Philadelphia'da geçti.

Sadece sizi rahat bırakmamı söylemek için bile olsa kısacık yazsanız bahtiyar olacağım. Umarım yazarsınız. Artık içimde bir şey uyandı ve onu tekrar uyutabileceğimi sanmıyorum.

Saygılarımla,

Sybil Stone Van Antwerp

17 Farney Road
Arnold, Maryland
21012
ABD

sybilvanantwerp@aol.com

Sayın Diana Gabaldon
8930 North Muir Circle
Scottsdale, AZ 85262

2 Şubat 2017

Sayın Bayan Gabaldon,

Size Yabancı adlı kitabınızı okuyunca hayatımın sürprizini yaşadığımı bildirmek için yazıyorum. Müsaadenizle açıklayayım: Otuz yılı aşkın süredir tanıdığım ve edebiyat üzerine sık sık sohbet ettiğim iki iyi arkadaşım var. İsimleri Trudy ve Millie. Aslında onlarla edebi zevklerimiz her zaman örtüşmüyor; zira benim tercihim daha ziyade modern kurgu edebiyat ve kurgu dışı eserler, bazen de 1800'lerden, 1900'lerden klasikler. Trudy, Hıristiyanlık tarihine odaklanan kurgu kitaplar ile tarihi kurgu kitapları (özellikle Amerikan Bağımsızlık Savaşı, Amerikan İç Savaşı ve Dünya Savaşlarının yaşandığı dönemleri anlatanları) okuyor. Millie ise en çok klasikleri seviyor ama bazı ana akım kurgu eserleri de okuyor. Bunlar daha çok Oprah ya da Reese Witherspoon ne önerirse ya da perşembe sabahları Costco'ya gittiğinde tezgâhta hangi kitap varsa o oluyor. Çok ayrıntıya giriyorum değil mi? Diyeceğim o ki bizim kuşlara (ismini zikrettiğim arkadaşlarıma böyle diyorum) İskoçya ile ilgili, özellikle de Kuzey İskoçya'da geçen bir şeyler okumak istediğimi söyledim ve bunun üzerine Millie ilk kitabınız Yabancı'yı okuyup okumadığımı sordu. Okumamıştım. O sıra Trudy de al basmış bir suratla lafa karışıp Millie'nin sorusunu tekrar etti: Eee,

kitabı okumuş muydum? İkisi de kitabınızı okumuştu ama birbirlerinin okuduğundan haberleri yoktu. Aslına bakarsanız ikisi de serideki sekiz romanınızın tamamını okumuştu. Sorularına karşılık olarak neden hiçbirinin bana bu seriden bahsetmediğini sordum. Trudy'nin rengi, güneşte ciğer gibi yanmış ten rengine döndü, bir şey diyemedi. Ama Millie (onu tanırsanız bayılırsınız, hiç utanması yoktur, Long Islandlıdır) gözlerimin içine baktı ve "KİTAPTA HABİRE SEKS YAPIYORLAR," dedi. Ertesi gün Trudy kendisindeki karton kapaklı kopyayı verandama bırakıp âdeta kaçtı. Tesadüfe bakın ki ben de tam elimdeki kitabı bitirmek üzereydim (John Williams'tan Stoner'ı üçüncü kez okuyordum). Bundan daha güzel bir zamanlama olamazdı. Kitabınızı hemen okumaya başladım.

İşte böyle. Bütün gün okudum, bahçe kulübü toplantısına gitmedim, gece boyu okudum, sabah uyanınca okudum ve böylece tuğla gibi bir kitabı bir gecede bitirmiş oldum. Işığa güçlükle bakan uykulu bir sıçan gibi arka verandaya çıkıp güne merhaba dedim. "Habire seks yapıyorlar," yorumu az bile kalmış. Açıkçası bundan keyif almadığımı iddia etmeyeceğim ancak yalan yok, şiddet içeren bazı bölümleri atladığımı itiraf ediyorum. Asıl mesele, kitaptaki olayların geçtiği MEKÂNDI. Okuma koltuğumun rahatlığında, ayaklarım sedirin üzerinde, tepemdeki ışık ve yanı başımdaki çayımla beni alıp İskoçya'nın ta içlerine götürdünüz. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Ya tarihi aktarıma, muhteşem karakterlere ve hikâye anlatımına ne demeli? Tek kelimeyle bayıldım. ÜSTELİK kısa süre önce Fort William ile özel bir bağlantım olduğunu öğrenmiş olmam da bölgenin tarihini benim için daha ilgi çekici hale getirdi. Claire karakteriyle kolayca bağ kurdum (Tek farkımız, benim dilimin kemiği

yoktur). Kitabınıza tesadüf etmem çok hoş bir sürpriz oldu. Hem de seride daha okunacak yedi kitap var!

Bu seri altında yeni kitaplar yazacak mısınız? Bu arada siz aslen tarihçi misiniz? Gerek İskoçya tarihi gerekse İskoçya ile İngiltere arasındaki dinamikler hakkında çok şey bildiğiniz besbelli. İnsan bu konuda engin bir bilgiye sahip olunca ister istemez İngilizlerden nefret ediyor değil mi? Kariyerinize yazar olarak mı, yoksa tarihçi olarak mı başladınız? Mektup yazmayı seviyorsanız sizden haber almak isterim. Çoğu insan mektup yazmaktan hoşlanmıyor ama arada bir hoşlananı da çıkıyor.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Sayın George Lucas
LucasFilm Ltd. vasıtasıyla
Letterman Dijital Sanatlar Merkezi
1 Letterman Dr.
Presidio of San Francisco, CA 94129

24 Şubat 2017

Sayın Bay Lucas,

Sıhhatte olduğunuzu diliyorum. Genelde bir ünlüye mektup yazarken söyleyecek çok sözüm olur ancak size yazarken biraz dezavantajlı olduğumu düşünüyorum, zira Yıldız Savaşları filmlerini hiç izlemedim. Amerikan kültürünün vazgeçilmez bir unsuru oldukları için bu filmleri izlememiş olmaktan biraz utanıyorum ama ben nadiren televizyon izlerim ve bilimkurgudan da pek hoşlanmam. Yine de sizi bu denli başarılı kıldığına göre çok çok iyi olduklarından zerre şüphem yok.

Bir şişe içerisinde Pasifik Okyanusu'na bırakmışım gibi hissettiğim bu mektubu umuyorum ki çalışanlarınız size ulaştırır. Ben yaşlı bir kadınım. Gariptir ki lise çağında bir genci birkaç aydır evimde misafir ediyorum. Bu çocuk son derece zeki fakat keder içinde yüzüyor. Kendisi torunum değil ama bizi birlikte görseniz öyle sanırsınız. İntihara teşebbüs ettikten sonra toparlanma döneminde bende kalmaya başladı (Bu hassas bilgiyi gizli tutacağınızı umuyorum) ancak ÇOK zeki bir çocuktur. Stanford'a, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'ne, Harvard'a, hatta daha bir sürü okula kabul

edildi. Matematiğe olan üstün yeteneği sayesinde kabul edildiğini düşünüyorum.

Peki size bu mektubu neden yazıyorum? Harry son birkaç yıldır bir kitap üzerinde çalışıyor. Aslına bakarsanız bir dünya yaratmaya çalışıyor demek de mümkün. O dünyaya ait defterler dolusu bilgi var. Bu bilgileri bir araya getirerek bir hikâye oluşturmaya başladı. Bu hafta, yazdıklarının yaklaşık 140 sayfalık bir kısmını bana verdi. Çok şaşırdım. Hikâye yazdığını biliyordum ama içerikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yazdıkları çok iyi ve son derece yaratıcı. İlk sayfadan itibaren kuvvetli bir merak uyandırıyor. Muazzam diyebilirim. Kendim yaratıcı biri olmadığım için bu anlamda Harry'ye yapabileceğim bir katkı yok ama aklıma siz geldiniz. Birkaç yıl önce verdiğiniz bir röportajı okumuştum. Sevimli birine benziyordunuz. Sıradan bir insan gibi çocuklarınızı nasıl yetiştirdiğinizi anlatıyordunuz. Röportajınız aklımda yer etmiş. Bu yüzden Harry'ye bir mektup yazıp yazamayacağınızı öğrenmek amacıyla bu mektubu kaleme almak istedim. Eserlerinize tapıyor. Yazmaya devam etmesi için ona biraz cesaret verebilirsiniz diye düşündüm. Bunu (tabii ki size intihara kalkıştığını söylediğimden bahsetmeden) yaparsanız çok mutlu olacaktır.

Harry (soyadı Landy) yaza kadar benimle kalacak. Kendi evinin adresine de yazabilirsiniz:

98 Dumbarton St. NW
Washington, DC 20007

Konuyu nazarıdikkate aldığınız için çok teşekkür eder, en içten saygılarımı sunarım.

Sybil Van Antwerp

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: jameswlandy@gmail.com
TARİH: 3 Mart 2017 05.25
KONU: Marly

Sybil,

Dün gece beni yemeğe davet ettiğin için teşekkür ederim. Seninle kalmaya başladığından beri Harry'nin rahatlamış olduğunu görmek çok güzeldi.

Birkaç şeyin üzerinden geçmek istiyorum. Eğer gönderdiğim çekleri bozdurmazsan gelip Harry'yi eve götüreceğim. Onu evine kabul etmen bile büyük bir lütufken bir de üzerine mali yük binmesine asla izin veremem. Her ay tutarını kendim belirleyeceğim bir çek göndermeye devam edeceğim. Parayla ne yapacağın sana kalmış. Paraya "ihtiyacın" olmadığını biliyorum. Belki yeni bir çatı yaptırırsın, mevcut çatının yenilenmeye ihtiyacı var gibi görünüyor. İster yelkenli tekne alırsın, ister İtalya'ya gezmeye gidersin, ister evinin güneş gören odasına kitaplık yaptırırsın. Dedim ya, sana kalmış.

Harry'yi senin yanında bu kadar uzun süre bırakmak niyetinde değildim. Sonsuza kadar böyle devam edemeyeceğini de biliyorum ama artık Marly evde ve ona bakmak tüm zamanımı alıyor. Sürekli tedirgin, sürekli ağlıyor ya da öfke patlaması yaşıyor. Bazen de bütün gün uyuyor. Geceleri evin içinde dolaşıyor. O uyumayınca ben de uyuyamıyorum. Bir anlığına gözüm dalsa ne olabileceğini kestiremiyorum. Bu dayanılmaz bir durum fakat yine de Harry'yi her gördüğümde daha iyi, daha mutlu, daha rahat görünüyor.

Sen de onun varlığından rahatsız olmadığını söylüyorsun ısrarla. Bu yüzden sende kalmaya devam etmesine izin vereceğim sanırım (ki o da öyle istiyor). Okulun kapanmasına çok az kaldı. Okul idaresi, Harry'nin uzaktan hibrit eğitimle bu yılı tamamlayabileceğini söyledi. Sende kalmasında bir sakınca yok, değil mi? Senin için de uygunsa Harry'yi yazın (mayıs ortası) eve getirmeyi planlıyorum.

Ve son olarak şunu söyleyeyim: Bence Theodore Lübeck sana abayı yakmış. Ne ilginç bir adam! Ailesinin Almanya'dan ayrılışıyla ilgili hikâyeyi biliyor musun? Komik bir tip olduğu açık. Hâlâ 1978 yılındaymışız gibi giyinmesi, Avrupalılara özgü o şapkayı takması muhteşem. Zeki biri; senin ağzından çıkan her şeyle samimiyetle ilgileniyor. Sana âşık olduğuna kalıbımı basarım ama Harry'den öğrendiğim kadarıyla Texaslı emekli bir avukatla çıkıyormuşsun.

Son kararını vermeden önce Stanford'u tekrar ziyaret etmesi için Harry'yi California'ya götüreceğim. Doğu Yakası'nda kalmasını umuyordum fakat en çok Stanford'a gitmeyi istiyormuş gibi görünüyor. Birkaç hafta içinde onu alıp şöyle bir dışarı çıkaracağım, sonra da 16 Mart Perşembe günü döneceğim.

Marly'ye gönderdiğin çiçekler için teşekkür ederim. Çok sevindi. Bahçen gerçekten de İngiliz kırsalıyla ilgili bir dergiden fırlamış gibi görünüyor. Yakında görüşürüz.

James

(mektubun 15 Nisan 2017 tarihli devamı, önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Çiçeklerin hepsinin başı kesilmişti. Tüm çiçekler ve tomurcuklar koparılıp yere atılmıştı. Harry köpeği çişe götürmek için erkenden dışarı çıktı, çıkmasıyla koşarak geri gelmesi bir oldu. Dışarı çıktım, her yer yemyeşildi, tek renkli bir ormana dalmış gibiydim, çiçekler bir pinyatadan dökülmüş şekerler gibi yerlere saçılmıştı. Hepsini tek tek toplayıp çöp kutusuna attık. Sapları olmadan onları bardağa bile koymak imkânsız. Ruhum daralmıştı, kendimi uyuşturulmuş gibi hissettim. Sanki kaçınılmaz olana boyun eğmiştim.

Kendince bahçıvanlık da yapan komşum Theodore geldi bir süre sonra. Bahçemde gerçekleştirilen katliamdan dolayı üzgündü. Harry ve Theodore mutfakta bana sorular sorarken isminin baş harfleri "DM" olan o öfkeli kişinin bıraktığı notlar geldi aklıma. Sonuncusunun üzerinden epey zaman geçmişti, bu yüzden artık not bırakmayacak herhalde diye düşünmüştüm. Onlara, mahkemede çalıştığım zamanlardan kalan kuyruk acısıyla bana sataşan biri olduğunu söyledim ama notları gösterecek cesareti kendimde bulamadım. Bu yüzden onları attığımı söyledim (tabii ki atmadım). Theodore polisi arayacağını söyledi, izin vermedim. Çiçekleri saplarından kesmek suç değil. Üstelik daha nisan ayındayız ve çalıların çoğu yeniden çiçek açacak. Onlara göstermeye cesaret edemediğim notlardan başka ne kanıtım var ki?

Evimde misafir ettiğim Harry farklı bir çocuk. Normal bir insanın otosansür uygulamasına neden olan medeni nezaket ve adaptan yoksun olduğu için şanslı. O akşam bana

sorular sormaya devam etti. Harry ile hep açık konuşuyorum. Birbirimize benziyoruz. Ayrıca gizlilik konusunda da birbirimize söz verdik. Ona notları gösterdim. Bir süre sessizce inceledikten sonra sorduğu ilk soru, DM'yi tanıyıp tanımadığım oldu. Muhtemelen tanıdığımı söyledim. Aklımdan çıkmayan bazı vakalar var, özellikle de bir tanesi. Ah Colt... Zamanı geri alabilseydim bazı şeyleri farklı yapardım. Gerçekten her şeyi berbat ettim. Harry bir süre beni izledi, biraz sonra kalkıp bir bardak soğuk su getirdi. Suyu masanın üzerine koydu, sonra telefonun altındaki çekmeceyi açıp bir not kâğıdı ve bir kalem çıkardı ve önüme koydu. Davanın adını ve tarihini yazdım. Bana neye ihtiyacım olduğunu sordu. Enzo Martinelli. Yüzü hâlâ gözlerimin önünde. Bir adresin yeterli olacağını söyledim Harry'ye. Sonra yatmaya gittim. Sabah kalktığımda bir liste verdi bana. Bulduğu adresleri yazmıştı. Artık elimde bir liste var.

Ah Colt...

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: debbakescakes@yahoo.com
TARİH: 28 Nisan 2017 08.10
KONU: Bahçe Kulübü Ofis Görevin

İyi günler Sybil,

Severn River Bahçe Kulübü'nün son üç toplantısına ve geçen haftaki genel toplantıdan önce yapılan yönetim kurulu toplantısına katılmamış olmandan ötürü yönetim kurulu seni şu andan itibaren geçerli olmak üzere kulüp sekreterliği görevinden almaya karar verdi. Başkan olarak kendi görevlerim olmasına rağmen yönetim kuruluna sekreterlik görevini de üstlenmeyi teklif ettim. Bu yüzden bana en güncel üye listesini içeren Excel tablosunu göndermeni rica ediyorum. Senin için yeni bir genel üye yaka kartı sipariş edeceğim. Dolayısıyla üzerinde "Sekreter" yazan, kenarı altın yaldızlı yaka kartını atabilirsin.

Saygılar,

Debbie Banks

KİME: grandmaalicelivingston@yahoo.com
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 28 Nisan 2017 10.49
KONU: Beni devirdiler

Bunun böyle olacağı başından belliydi Alice. Geriye dönüp baktığımda şimdi daha iyi anlıyorum. Debbie Banks dişli bir kadın. YILLARDIR zırhımda bir açıklık arıyordu, öyle değil mi? Görünüşe bakılırsa aradığını bulmuş. Benim için hiç sorun değil. Görevi üstlenebilir. Toplantılara katılmadığım için pişman değilim. Sana söylediğim gibi, sonbahardan beri uzun süreli olarak bende kalan bir misafirim var ve bahçe kulübü toplantısı olan akşamlar günümün en cafcaflı zamanına denk düşüyor. Misafirim akşam yemeğinden önce balık tutmayı seviyor. Açıkçası bahçecilikle ilgili bilgi paylaşmaktan ziyade merhum kocaları, romatizmalı eklemleri ve bağırsaklarının guruldaması hakkında gevezelik etmekten ve keklerle kurabiyeleri götürmekten başka bir şey bilmeyen kadınlarla dolu toplantılarımızdansa onun arkadaşlığından çok daha fazla keyif alıyorum. Umarım dostluğumuza olan sadakatinden ötürü saymanlık görevinden istifa etme ihtiyacı hissetmezsin. Görevinde kal! Zaten Mary de kulüpte. Gelinim kulübe üye olsaydı muhtemelen ben de uslu dururdum. (Yok, muhtemelen durmazdım ama kızım yakınlarda yaşasaydı her fırsatta onunla birlikte olurdum, orası kesin.)

Sybil

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

16 Mayıs 2017

Sevgili Sybil,

Senden mektup ya da telefonla haber almayalı uzun zaman oldu. Son görüşmemiz de çok kısa sürmüştü. Harry'nin sende kalması ve bahçe kulübünün neden olduğu kargaşadan ötürü çok meşgul olduğunu biliyorum. Benim hayatımsa önemsiz ve sıkıcı! Yazışmalarımızı özledim. Her şey yolunda mı?

Paul, haziran ayının ilk haftası belinden ameliyat olacak. Bundan korkuyor olsam da bir yandan da keşke bir an önce olsa bitse de önümüze baksak diyorum. İyileşme süreci uzun ve zor olacak. Fakat uzun vadede, en azından teoride, süregelen sıkıntısını bir nebze hafifletecek. Ameliyatın yaklaşması ve Paul'e bakmanın fiziksel yükü nedeniyle Lars'ı bakımevine yatırma işini daha çok düşünür oldum. Paul'ü kaldırıp indirmekten sağ omzum tutmaz oldu. Doktora gittim. Sırtım ve belimdeki ağrılar için iğne olmam gerektiğini söyledi. Her neyse, gidip Greenmont Village'ı gezdim ve müdürle görüştüm. Çok düzgün ve ilgili biri gibi görünüyor. Neden bu işi daha önce halletmediğimi sordu şaşkınlıkla. Gerçi herkes aynı tepkiyi veriyor. Bu iş bizim değil de başkasının başına gelmiş olsa ben de kesin "Bakımevine yatırın onu," derdim. Fakat insan kendi başına gelince öyle

düşünmüyor. Bu noktaya (Lars ve benim) gelmiş olmamız, bu işin içindekilerin biz olması çok tuhaf. Anılar zihnimde çağlayıp duruyor. Dışarıdan bakınca başkalarına kafasının içi boş ve ruhu çekilmiş gibi görünüyordur belki ama o benim hayat arkadaşım. Onu bakımevine yerleştirmek kadere teslim olmak gibi, sahip olduğumuz her şeyden vazgeçmek gibi geliyor.

Bir yandan da dolabımı ve çekmecelerimi temizliyorum. Bir daha giymeyeceğim şeyleri gözden geçirip ayırıyorum, bir hayır kurumuna vereceğim. Geçen hafta bir gün hemşire geldi. Onun evde olmasına güvenip kendime ödül olarak bir saat direksiyon salladım ve Nordstrom mağazasına gittim. Orada çok nazik bir satıcı kıza denk geldim. Kızın yardımıyla iki tane bol kesim pantolon, bir tane kot pantolon, bir elbise, bir de spor yaparken değil, günlük giymek için yapılmış şu sevimli spor ayakkabılardan bir çift aldım. Keyifliydi.

İskoçya'daki akrabana yazdığın mektuba cevap geldi mi? Mick ile nasıl gidiyor? Sue Miller'ın Aşağıdaki Dünya adlı kitabını okuyorum. Sen ne okuyorsun?

Sevgiler,

Rosalie

29 Mayıs 2017

Sevgili Sybil,

Doğum günün kutlu olsun. Umarım endişelenmek yerine bugünün tadını çıkarıyorsundur. Senin için endişeleniyorum. Keşke bir dedektif tutmama izin versen. Gözlerimi dört açtım, tetikte bekliyorum. Şimdi sözümü tutup sana bu tarihin benim için neden önemli olduğunu, paylaşmak için nadiren geçerli bir sebep bulduğum bu hikâyeyi anlatacağım. Yazmanın konuşmaktan daha kolay olduğunu söylemiştin bana. 29 Mayıs 1941'de yaşananlar beni hem kedere hem de utanca boğuyor. Gerçi yaşım ilerledikçe duygularımın ve yaşadıklarımın bana özgü olmadığını üzülerek öğrendim. Dünyada korkunç şeyler oluyor. Hepimiz seçimler yapıyoruz. Zamanı geri almak imkânsız. Kötünün içinden çıkan iyilik bazen katlanılmaz olabiliyor.

Amerikalıların dediği gibi tehlike alametleri ayan beyan önünde olmasına rağmen babam biz Yahudilerin durumunu inkâr ediyordu. Yemek sofrasında bu konunun konuşulmasını yasakladı. Köyün geri kalanı kasvete bürünmüşken o yüksek sesle kahkahalar atmaya devam etti. Nazi yönetimi altında Yahudi olmanın mahiyetini anlamak ve kabul etmek istemedi. Bir gün babamın birlikte çalıştığı bir adam ortadan kayboldu. Adı Levi Holtz'du. Holtz da bir Yahudiydi. O gün babamla buluşup kasabanın biraz dışında tamirata ihtiyaç duyulan bir binada keşif yapacaklardı fakat adam gelmemiş. Babam onun evini arayınca telefona hizmetçi cevap vermiş. Sabah eve geldiğinde kilere kapatılmış köpekten başka kimsenin evde olmadığını söylemiş. İşte o zaman babam kafasını kumdan çıkarmak zorunda kaldı. Hemen harekete geçti.

Önce bazı telefon görüşmeleri, sonra da Almanya'dan çıkabilmemiz için ayarlamalar yaptı. Mayıs sonunda ayrılacaktık. Babam, ister Yahudi olsun ister Hıristiyan, herkesle dosttu. Etrafına neşe saçardı, yüzünden gülümseme eksik olmazdı, işinin bereketi kaçmasın diye kimseyi kırmazdı. Yeni kurallara itaat ediyordu, Nazilerle dosttu. Göze batmazsa bize daha iyi davranacaklarını düşünüyordu. Pek çok insanın yaşadığı evler ve binalar, yüzlerce kişi için çeşitli eşyalar yapmıştı. Hep insanların duymak istedikleri şeyleri söyler, bu yüzden de çok sevilirdi. Bunu bana da öğretti. Yani gerçekleri değil de insanların duymak istediklerini söylemeyi... Çoğu insan gerçeği duymak istediğini söylese de aslında bunu istemez. Eğer onlara gerçeği söylerseniz ağzınızdan çıkan hakikat, kendi kuyruğunu yutan bir yılan gibi geri dönüp sizi ısırır. Bunu abime ve bana söylediğini hatırlıyorum. Kulağa hoş gelmiyordu çünkü annem bunun tam tersini, gerçeği söylemezsek her şeyimizi kaybedeceğimizi, bir hiç olacağımızı öğretmişti.

Holtz ortadan kaybolunca babam Almanya'yı terk etmemiz için bir yol buldu. 29 Mayıs'ta kaçacaktık. Sabaha karşı, herhalde saat dört gibi, evimize bir araba geldi. İki bavulumuz, birkaç tane de küçük çantamız vardı. Babam sanki tatile çıkıyormuşuz gibi bir havayla ön kapıyı kilitledi. Annemse doğum belgelerimizi, bir de ablasından hatıra kalan, hiç takmadığı madalyonunu çantaya koymuştu. Tatile gitmediğimiz belliydi, yani bu açıdan rol yapmanın âlemi yoktu. Abim, annem, babam ve ben arabaya binip yola çıktık. Güneş gökyüzünde yükselmeye başladığında soğuk bir sabah sisi her yanı kapladı. Arabada sessizce ilerledik. Direksiyonda gencecik bir kadın vardı. O zamanlar otuz bir yaşında olan annemden daha küçüktü. İlk başta onun erkek olduğunu düşündüm çünkü saçları kısacık kesilmişti ve erkek şapkası takıyordu. Bu kadın bizi daha önce hiç

geçmediğim daracık yollardan kasabanın dışına götürdü. Tepelere çıkıp indik, sonra kadın bir gölün yanındaki bir evin önünde durdu. Evin kenarında bir değirmen, önünde ise motoru çalışan başka bir araba vardı. Hepimiz arabadan indik. Diğer arabanın sürücü koltuğundan da bir adam indi. Bir bize bir de bizi getiren genç kadına baktı. Sadece bir yetişkin, bir de çocuk alabileceğini, çanta almayacağını söyledi. Babam kandırılmıştı. Dördümüzün de ülke dışına çıkması için para ödemişti ama birkaç kez el değiştiren para belli ki sadece iki kişinin kaçırılmasına yetmişti. Ben uzun bir hayat yaşadım. Şu anda seksen bir yaşındayım. Geriye dönüp baktığımda hayatımın en kötü anısı bugün bu yaşta olmam, yani altı yaşına geri dönememem. Babam duyduklarına inanamayarak ağlamaya başladı. Adama dördümüzü de alması için yalvardı ama adam bir an önce gitmemiz gerektiğini, sadece bir yetişkinle bir çocuğu alacağını söyledi. Bunun üzerine annem kendini yerlere attı. Adamın paçalarına yapışıp hem abimi hem de beni almasını istedi. Çocukken annemin bir hayvan gibi yerde yatarak yalvardığı, eteğinin belinden bluzunun çıktığı o görüntü her aklıma geldiğinde beni utandırırdı. Uzun yıllar boyunca bu adamın şeytandan da kötü olduğunu düşündüm, ta ki büyüyüp evlenene ve bir kızım olana kadar. Ondan o zaman da nefret ediyordum ama sonunda onu anlayabilmiştim. Kaç kişiyi kaçırıp güvenli yerlere götürdüğünü bilmiyorum. Adını da bilmiyorum, hakkında başka bir ayrıntıyı da. "Sadece bir yetişkin ve bir çocuk. Hemen şimdi gidiyoruz," dedi. Yoksa bizsiz gidecekti. Annem ayağa kalktı, toparlandı, çantadan birkaç şey alıp ceplerine doldurdu ve beni arabaya bindirdi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama kaçmak istediğim için itiraz etmedim. Arabanın ön koltuğunda başka bir kadın, arka koltukta ise saçları bukleli bir kız oturuyordu. Annem babamı

ve benden beş yaş büyük abimi öpüp onlarla vedalaştı, arkamdan arabaya bindi. Tek bir kelime bile etmedi. Saçları darmadağın olmuş, yere kapandığı için beyaz bluzu kirlenmişti. Babamla erkek gibi görünen o genç kadının yanında duran abim çok sessizdi, kıpırdamıyordu. Fakat biz uzaklaşırken babam tökezleyerek arabanın peşinden seyirtti. Annem yol boyunca pencereden dışarı baktı. Arabada saatlerce yolculuk ettik. Birkaç yerde araç değiştirdik. Hiç konuşmadık. Sonunda İsviçre'ye vardık. Babam ve abim Naziler tarafından Dachau'ya götürüldüler ve orada öldüler. İkisinin ismi de Joh'tu. Annemin hayat dolu, içten ve güzel olduğu zamanları hatırlıyorum ama bunların hepsi birer birer solarak yok oldu. Keşke sesimi çıkarıp abimi de güvenli bir şekilde başka bir yere götürmelerini isteyebilseydim ama yapamadım. Küçük bir çocuktum. İnsanların yüreğinin nasıl engin bir yer olduğunu yaşayarak öğreniyordum.

Bazen zor bir şeyi söylemektense yazmanın daha kolay olduğunu söylediğinde haklıydın.

Her sene o günün yıldönümünde yas tutarım. Abimin ve babamın anısına bahçemden bir demet çiçek kesip vazoya koyarım. Onların vazosu hazır olunca senin doğum günün için de güllerimden kesip bir buket yapıyor, böylece bahtiyar oluyorum. Son birkaç yıldır arkadaş olduğumuz için kendimi talihli hissediyorum. Oysa tam da hayatta sürprizlerin tükendiğini düşündüğüm bir noktaya gelmiştim.

Tracey bu pastanın fırında yaptıkları en iyi pasta olduğunu, kahvaltıda ya da tatlı niyetine yenilebileceğini söyledi. Umarım beğenirsin.

Sevgiler,

Theodore

Felix Stone
7 Rue de la Papillon
84220
Gordes
FRANSA

31 Mayıs 2017

Sevgili Felix,

Harry gitti. Daha önce kendi başıma günlerim nasıl geçiyordu, inan hatırlamıyorum. Kitap okuyup mektup mu yazıyordum? Hepsi bu kadar mıydı? Hayatımın eski düzenine dönmesini dört gözle bekler olmuştum ama Harry gittiğinden beri eve sinen sessizlik daha ziyade yalnızlığımı hissettirir oldu bana. Belki eskiden de yalnız hissediyordum da farkında değildim. Yemek masasının üzerinde yarısı tamamlanmış 2.000 parçalık bir yapboz var. Harry olmayınca o kadar da eğlenceli gelmiyor artık. Muhtemelen bir yere kaldırırım yakında.

Neyse... Mick Watts beni tekrar Texas'a davet etti. Artık bahanelerim de tükendiği için kabul ettim. 16 Haziran'da gidiyorum. Bir hafta kalacağım. Uçakla gideceğim ve bundan korkuyorum ama Trudy ve Millie (Mick'le tanışmamış olsalar da ona bayılıyorlar) eşyalarımı toplamama yardım edip beni havaalanına götürecekler. Baltimore'dan Houston'a direkt uçuş var. Mick beni havaalanında karşılayacağını söyledi. Benim gibi bir ihtiyarın yanına gelmesini neden bu kadar çok istiyor, merak ediyorum Felix. Bekâr

adam neticede. Etrafında onun ilgisini ve parasını elde etmek için birbirlerini yiyen (daha genç) kadınların sürüsüne bereket olduğundan eminim.

Bana kasım ayında burada olacağın tarihleri yazar mısın? Ona göre programımı ayarlayayım. Arabayı tabii ki ödünç alabilirsin. Sana daha önce söylemedim ama artık pek kullanmıyorum arabayı. Çoğunlukla kuşlarım ya da komşum Theodore götürüyor beni sağa sola.

Seni seven (yetmiş sekiz yaşındaki) kız kardeşin,

Syb

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

5 Haziran 2017

Merhaba Rosalie. Mektup yazmayı tercih ettim çünkü Paul'ün ameliyatının cuma günü olduğunu biliyorum. Umarım hazırlığını iyi yapmış ve bakım konusunda yardım alabileceğin birilerini ayarlamışsındır. Sorularına gelince... Harry gitti. İskoçya'da yaşayan, DNA'mın eşleştiği kişiden henüz cevap alamadım. Mick Watts ile işler yolunda gidiyor. Virginia Woolf'un Deniz Feneri adlı kitabını okuyorum.

Son olarak, her şeyin yolunda olup olmadığını sormuşsun. Hayır, her şey yolunda değil. Senin, en iyi dostumun, en değer verdiğim insanın, senin de çok iyi bildiğin üzere şanslıysam yılda bir kez ancak gördüğüm öz kızımı evinde ağırlayarak bana ihanet etmeni ve bunu benden saklamanı bir türlü içime sindiremiyorum. Gizli gizli bir araya gelme ihtiyacı duymuş olmanız ne kadar utanç verici! Fiona ile böylesine güçlü bir bağa, böylesine samimi ve sırdaşlığa dayanan bir ilişkiye sahip olmak senin için harika bir şey olmalı! Ben böyle bir keyfi hayal bile edemiyorum ama kulağa ÇOK HOŞ geliyor. Fiona'nın senin evinde rahat rahat oturup, onu bir anne olarak nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı, senin gibi bir anne ikamesine sahip olduğu için ne kadar mutlu olduğunu anlattığını düşünmek çok hoş gerçekten.

Sen olmasaydın Fiona eksik kalırdı Rosalie. Bunu düşündükçe karnıma ağrılar saplanıyor.

Yeri geldi çekiştik, yeri geldi barıştık ama seninle altmış yıldır dürüstlüğe dayalı bir dostluğumuz oldu. Ben dostluğumuza hep değer verdim Rosalie. Gelecek hafta Paul'ün ameliyatı ve sonrası için sana iyi şanslar diliyorum. Umarım her şey yolunda gider.

Sybil

Not: Bilgin olsun diye söylüyorum, arkamdan iş çevirerek gerçekleştirdiğiniz o sürpriz buluşmayı itiraf ettiğin mektuptan önce Fiona'nın çocuk sahibi olamadığından ve birkaç kez düşük yaptığından haberim yoktu. Sayende öğrenmiş oldum. Teşekkür ederim.

Sybil Van Antwerp Stone
17 Farney Road
Arnold
MD 21012
Amerika Birleşik Devletleri

11 Haziran 2017

Selamlar Sybil,

Ocak ayında gönderdiğin mektubu nisan ayı sonunda aldım. Mektup eski adresime gitmiş, sonra dönmüş, dolaşmış ama bir türlü yolunu bulamamış ve nihayet sağı solu bükülmüş, her yeri kırışmış bir halde bana ulaşmayı başarmış. Mektubu birkaç gün boyunca kimseye göstermeyip defalarca okudum. Hatta o kadar çok okudum ki kâğıt yumuşayıp dağılmaya başlayınca hayrete düştüm. Kindred'e üye olduğumda amacım, hakkında çok az bilgiye sahip olduğum Amerikalı babamın soyağacının izini sürmekti. DNA testi yapmaya başladıklarında bu hizmeti bana ücretsiz olarak teklif ettiler. Bunu söylemekten biraz utanıyorum ama ücretsiz olduğu için tekliflerini pek düşünmeden kabul ettim. Böyle söyleyince çok saçma geliyor değil mi? Her neyse, kısa bir süre sonra bazı faturaları gözden geçirip çeşitli evrakımı düzenlemeye çalışırken bulduğum aile geçmişine dair bilgilerin (baba tarafından sülalem hakkında olabildiğince çok bilgi edinmiştim gerçekten) çıktısını aldım ve Kindred hesabımı kapattım. Öyle ki mektubunu okuyana kadar Kindred bir kez olsun aklıma gelmemişti.

Ben bir botanikçiyim, dolayısıyla DNA konusuna aşinayım. Başlangıçta mektubunun şaka olduğunu düşündüm. %49'luk bir eşleşme inanılamayacak derecede yüksek bir orandı. Bir de üzerine senin yoktan var olman eklenince pek inandırıcı gelmedi. Yine de krem rengi kâğıdın üzerinde tertemiz el yazınla yazdıklarına baktım defalarca. Çocuklarının isimlerini bile yazmıştın. Eğip bükmeden söyleyeceğim: Sana inandım. Mektubunu bir bar bir de hırdavat dükkânı işleten erkek kardeşime götürdüm. Tekrar tekrar okuyup bir süre üzerinde düşündük. (Bu bir süre tam olarak birkaç haftaya tekabül etti.) Sonra Glasgow'da üniversitenin bahar döneminde ders vermeye gittim, dönem boyunca mektubun aklımdan hiç çıkmadı. Şimdi eve geri döndüm ve ilk işim sana mektup yazmak oldu.

Ben 1943 yılının ekim ayında doğdum, erkek kardeşim Declan ise benden bir yıl sonra doğdu. İkiz kardeşlerimiz John ve Douglas da 1948'de doğdular. Zahmet olmazsa DNA eşleşme raporunun bir kopyasını bana gönderebilir misin? Lütfen bunu kabalık olarak algılama. Sadece kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Mektubunu aşağıda paylaştığım güncel adresime gönderir misin?

Hattie Gleason
Bodney Cottage
Fassfern
Fort William PH33 7NP
İskoçya

Sana yanıt vermekte geciktiğim için özür dilerim. Bir dahaki mektubumun gelmesi bu kadar uzun sürmeyecek, emin olabilirsin. Ayrıca umarım cevap vermek için bir altı ay da sen bekleyerek beni cezalandırmazsın. Derler ya, burada hop oturup hop kalktığımı bil. Olasılıklar dünyasının kapısını bizim için bizzat sen araladın Sybil.

En iyi dileklerimle,

Hattie

KİME: Mansourebas850@hotmail.com
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 26 Haziran 2017 10.15
KONU: BANA YAZDI

Sevgili Basam, Hattie Gleason, ben hâlâ hayattayken NİHAYET bana yazdı. Yolculuktan döndüğüm gün mektubu evime teslim ettiler. (Bir adamla bir hafta geçirmek için Texas'a gitmiştim.) Hattie, İskoçya'da yaşayan bir botanikçiymiş. Declan, John ve Douglas adında erkek kardeşleri varmış. Benden dört yaş küçükmüş. DNA eşleşmesinin bir kopyasını görmek istiyor. (İster tabii. Belgeyi mektubumla birlikte göndermemem aptallıktı. Belki de bu kadar kişisel bir şeyi göndermekten çekindim, bilemiyorum. Artık göndereceğim belgeyi ona. Belgede belirtilen tüm kişisel bilgiler –adım, doğum günüm– onda zaten var. Aylarca ondan gelecek bir mektubun posta kutuma varmasını beklerken, aldığı haberin onu korkunç bir şoka uğratmış olması gerektiğini düşündüm. Zira benim için öyleydi! Belki böyle bir şoku pek de hoş karşılamamıştı. Karşılamak zorunda da değildi. Belki mektubu yakmıştı ya da dolandırıcı olduğumu düşünerek atmıştı. Tek başına düşünüldüğünde hakikaten dolandırıcı işi gibi görünüyor. Hattie bu konuda "şaka" sözcüğünü kullanmayı tercih etmiş.)

Tertemiz bir el yazım olduğunu söylemiş ki bu doğru. Seninle tüm yazışmalarımızın e-posta aracılığıyla olması ve bu yüzden el yazımı hiç görememen düpedüz talihsizlik. E-postalarımı mektuplarıma kıyasla çok daha çalakalem yazıyorum sanırım. Neyse, bunu başka bir gün düşünürüm.

Çıldırmış gibiyim, mutluyum, gerginim, yerimde duramıyorum. Sanırım artık kardeşim Felix'e konuyu çıtlatmanın zamanı geldi. Geldi mi acaba? Belki kız arkadaşlarıma söylerim. Ama hayır. Bu sefer mektup yazarken bana karışmaya kalkarlar. Komşuma söyleyebilirim belki. Nazik biridir. İyi bir dinleyicidir.

Hayatında neler olup bittiğini bana yaz.

Sybil

Sayın Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

18 Temmuz 2017

Sayın Bayan Van Antwerp,

Bu ay yeni bir film vizyona giriyor. Fragmanını görünce aklıma siz geldiniz. Tek başına münzevi hayatı yaşayan yaşlı bir kadın hakkında. İlginç ve kaba bir kadın ama sonra bir zamanlar ABD başkanlarından birinin (filmde Kennedy gibi gerçek bir eski başkandan mı, yoksa kurgusal bir başkandan mı bahsediliyor, emin değilim) sekreteri olduğu anlaşılıyor. Sonra belki de bir Rus casusu ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünüyor izleyici.

Hattie Gleason size mektup yazdığı için çok heyecanlandım. Dezi Martinelli'ye yazdınız mı? Yazdıysanız size cevap verdi mi? Peki Melissa Genet, İngilizce dersine misafir olarak girmenize izin verdi mi?

Babam, George Lucas'ın bana gönderdiği notu bir çerçeveye koydu. Masamın üzerinde duruyor.

Saygılarımla,

Harry Landy

Sayın Harry Landy
98 Dumbarton St. NW
Washington, DC 20007

1 Ağustos 2017

Sevgili Harry,

Mektubun için teşekkür ederim. Film kulağa epey ilginç geliyor. Yazmamı önerdiğin mektubu yazmadım. Bu mektubun da güncelliğini yitirdiğinin farkındayım. Görünüşe bakılırsa daha önce uyguladığımız mektup yazma programını terk etmişsin. Bu işime geldi çünkü sana bugün yazmam gerekiyordu. Önümüzdeki perşembe günü, yani 10 Ağustos'ta seni alacağım. Birlikte Melissa Genet'i ziyarete gideceğiz. Lütfen babana seni Smithsonian Müzesi'ne, sonra da üniversiteye gidişini kutlamak için öğle yemeğine götüreceğimi söyle. Umarım seni kullandığımı düşünmüyorsundur ama sanırım tam da öyle oluyor. Sabah 09.00'da evinizin önünde olacağım. Lütfen o saatte hazır ol. Düzgün giyinmeni rica ediyorum. Spor şort veya üzerinde resimler olan tişört giyme. Perşembe günü hava 38 derece civarı olacakmış, bu nedenle haki bir şort ve güzel bir polo tişört iyi olur düşünüyorum. Saçlarını mutlaka tara ve dişlerini de fırçala Harry.

10 Ağustos'ta görüşürüz. Babana tek kelime etme.

Bayan Van Antwerp

Not: Görmem kötüleşiyor. Sence el yazım bozulmuş mu?

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

20 Ağustos 2017

Ah Sybil. Sana söyleyecek çok şeyim var. Bunları okuduktan sonra bir süre senden haber alamayacağımı bile bile her birini söylemeyi planlıyorum. Temmuz ve ağustos ayları benim için çok yoğun geçti. (Çirkin) mektubuna cevap vermememin bir nedeni de bu. Gerçek şu ki söylemek istediklerimi düşünmek için zamana da ihtiyacım vardı.

Sorun etmediğini söylemene rağmen Fiona'nın beni ziyaret etmesine hâlâ kızgın olduğun belliydi. Meseleyi hazmetmen için sana zaman tanımaya çalıştım ama belli ki öyle bir çaban olmamış. Fiona'nın bana geldiğini gizlediğim için senden bir kez özür diledim. Samimi bir özürdü bu. Ama tekrar özür dilemeyeceğim. Dahası, bir saniye bile düşünmeden tekrar yapacağım şeyler için özür dilemem.

Daan öldükten sonraki Noel'de Fiona beni görmeye geldiğinde çok üzgündü. Yüzü süzülmüş, gözlerinin feri gitmiş, saçları fırça gibi olmuş, dibi gelmişti. Bambaşka biriydi sanki. Kapıda beni görür görmez kucağıma yığılıverdi. Korkunç bir şey olduğunu düşündüm o an. Walt'un onu aldattığını, zimmetine para geçirdiğini ya da hayatını gerçekten mahvedebilecek bir şey olduğunu düşündüm. O kadar kötü görünüyordu, düşün. Daha önce de söylediğim gibi geleceğinden haberim yoktu. Kapımda bitiverdi. Fiona'yla

düzenli olarak telefonda konuşmuyor ya da bir araya gelmiyoruz. Rapor verirmişçesine bunu sana söyleme ihtiyacı hissettiğim için sinirli ve çok rahatsızım ama geldiğimiz şu noktada bunun gerekli olduğu su götürmez bir gerçek. Fiona arada sırada bana e-posta ya da mesaj gönderir, ben de ona. Tatillerde ve doğum günlerinde doğal olarak ona kartpostal gönderirim. Arada bir telefonda konuşuruz. O gün itibariyle son konuşmamızın üzerinden epeyce zaman geçmişti. Sanırım Daan'ın cenazesinin olduğu dönem mesajlaşmıştık, hepsi o kadar. Bu yüzden onu birden kapımda görünce şoke oldum (sanırım beş yıldan fazla bir süredir onu görmemiştim). Dediğim gibi çok da kötü bir durumdaydı. Daan'ın ölümünün Fiona'yı ne derece sarstığının farkında mısın, bilmiyorum. Hele son mektubundan sonra, bilmediğin bir şey hakkında sana bilgi vermeye çekiniyorum. Yine de Fiona'nın rahatsız edici derecede derin bir kedere saplanmış olduğunu söyleyebilirim. Aslına bakarsan hali, Gilbert öldüğünde senin yaşadığın kederi ve yası hatırlattı bana. Katıksız, vahşi bir keder... Ağzından üzüntü dolu sözcükler dökülmeye başladığında bana anlattıklarının çoğunun seninle olan ilişkisine dair olduğunu fark ettim. Daha doğrusu söyledikleri, seninle bir ilişkisinin olmamasıyla ilgiliydi Sybil.

Bunu söylemek bana düşmese de içimde tutmayacağım. Evet, Fiona, Daan'ın cenazesine katılmadığın için çok incinmişti ama konuştukça hayatı boyunca sana karşı biriktirdiği öfkenin derinlerine indi, tek tek gün yüzüne çıkardı o anıları. Bilmeni isterim ki ben çoğunlukla onu dinledim. Konuştuğumda da çoğu kez seni savundum ama senin adına konuşmadım. Konuşmam da. Elbette arkanda durdum. Sonuçta sen benim en iyi arkadaşımsın. Ancak bazı şeyleri, özellikle Gilbert'ın ölümüyle ilgili şeyleri açıklamanın bana düşmediğini hissettim. Oysa o korkunç gün ve sonrasındaki

kasvetli günler zihnimde hâlâ taptaze duruyor. Birbirinizle dürüstçe konuşmanız gerektiğini, onun duygularını ortaya koyması ve sana cevap vermen için, seni anlamasına yardımcı olman için zaman tanıması gerektiğini düşündüm durdum hep. Fiona'ya bencil demişsin. Bencil tabii! O yaşlarda hangimiz bencil değildik? Gilbert'ı kaybetmenin, eşinden boşanmanın sana neler hissettirdiğini bilmiyor Fiona çünkü ona hiç anlatmadın! Sebebi tam olarak nedir, bilmiyorum Sybil ama Fiona'yı kendinden uzaklaştırdın. Neden Sybil, neden? Benim açık ve net olarak gördüğüm, seninse her nedense görmek istemediğin bir gerçek var: Fiona'ya doğru bir adım atsan aranızı düzeltebilirsiniz. Fiona'nın bana değil, sana ihtiyacı var! Ona bir adım at, onun annesine ihtiyacı var. Sen harika bir insansın, ilginçsin; sevgi ve şefkat dolu bir kadınsın ama her zaman her şeyin en iyisini, en doğrusunu bildiğini sanıyorsun. Şu inadı bir kenara bırak artık! Gözlerini açmana ve Fiona ile ilişkinizi kurtarmaya yarayacaksa seninle, en sevdiğim dostumla aramdaki her şeyi feda etmeye hazırım. Yeter ki kızınla aranı düzeltmeye çalış Sybil. Bozuldu bir kere, düzelmez deme.

Evet, dediğim gibi, bundan sonra senden mektup geleceğini sanmıyorum ama mektubumu bitirirken seni sevdiğimi hatırlatmak istiyorum. Keşke Fiona'nın düşük yaptığını benden duymasaydın. Eminim canın çok yanmıştır ve kabullenmesi zor olmuştur. Bu arada Paul'ün ameliyatı sorunlu geçti. Neredeyse altı hafta cehennem azabı yaşadık ama sanırım zor bir dönemeci geride bırakmayı başardık.

Rosalie

D. Martinelli
138 South Carrington St.
Hasbrouck Heights, NJ 07604

6 Eylül 2017

Dezi'ye,

Bana söylemek istediğin her ne ise çekinme, söyle. Bu adresten ya da e-posta yoluyla bana ulaşabilirsin. Sana söyleyeceklerini söyleme fırsatı sunuyorum. Umarım diyeceğini der ve sonrasında beni rahat bırakırsın.

Saygılar,

Sybil Van Antwerp
sybilvanantwerp@aol.com

Felix Stone
7 Rue de la Papillon
84220 Gordes
FRANSA

3 Ekim 2017

Sevgili Felix,

Kusura bakma, bir süredir sana yazamadım. Aklım başka yerlerdeydi sanırım. Son haftalar biraz yoğun geçti ama senden haber almak her zamanki gibi çok güzeldi. Maryland Üniversitesi İngilizce Fakültesi fiyaskosuyla ilgili son gelişmeleri seninle paylaşmadığıma inanamıyorum. Kesin aklımı yitirdiğimi düşüneceksin.

Lafı gevelemeden dümdüz söyleyeceğim Felix. O gün sanki içime bir şey girdi. Harry'yi aldım ve College Park'taki İngilizce Fakültesi'ne gittim. Perşembe günüydü. Dekanın o sabah orada olacağını biliyordum çünkü bir internet faresi olan Harry okulun sitesinde fakültenin takvimini bulmuştu. Saat 10.30'da bir buçuk saatlik bir toplantı olacağı görünüyordu. Kafama bir şeyi taktım mı nasıl birine dönüştüğümü bilirsin. Bu nedenle Harry'yi arabanın yanında, bir ağacın altında bıraktım ve gidip toplantının yapıldığı odayı buldum.

Ben oradayken toplantı katılımcıları strafordan yapılmış küçük kahve bardakları ellerinde, sohbet ederek odadan çıktılar. Kimse beni fark etmedi. (1.55 boyunda olmanın sıkıntısı bu; her zaman da sıkıntı oldu ama benim ruhumun boyu uzun, bunu en iyi sen bilirsin.) Geçmişte misafir olarak

derslerine girdiğim iki profesörü gördüysem de bakışlarımı kaçırdım. Fakat Melissa'yı göremedim. Nasıl biri olduğunu biliyordum. Harry bana web sitesindeki fotoğrafını ve dekanlığa atandığı zaman yayınlanan basın bültenini göstermişti. Gözlerim onu aradı ama nafile. Vazgeçmedim, beni bilirsin. Kafama koymuştum bir kere. İngilizce bölümü personelinin çoğu çıkmıştı artık. Kaşla göz arasında toplantı odasına girdim ve onu gördüm. Kadın benden daha kısaymış Felix! Gözlerime inanamadım. Siyah kumaş pantolonla on iki yaşında bir çocuğun üstüne olacak ebatta, sarı yünden muhteşem bir hırka giymiş minicik bir kadındı. (İçinde kalın bir kazak olsa gerekti çünkü binanın içi buz gibiydi. Erkekler yazın kadınları çubuklu dondurmaya çevirmeye bayılıyor.) Her neyse, arkada durdum. Bir adamla konuşuyordu, konuşmalarının bitmesini bekledim. (Ellili yaşlarında, koca göbekli, kırmızı suratlı, korkunç bir adamdı; Melissa ise kırk yaşlarında, örgülü uzun saçları olan, bu saç örgülerinin ağırlığını nasıl taşıdığını bilemediğim, minyon ve kesinlikle muhteşem güzellikte, siyah bir kadındı! İnanılmazdı. Adam hem gerçek hem de mecazi anlamda üstten üstten konuşuyordu. Kadının bakışlarındaki ezikliği görebiliyordum. Anla işte, yenik düşmüş birinin bakışlarıydı gözlerindeki.) Beni görmedi, adam gittikten sonra bile beni fark etmedi. Binaya kavga etmeye hazır bir şekilde girmiştim ama şimdi bu ufak tefek kadının üzgün ya da yılgın olduğunu görebiliyordum. Öfkem birden yok oluverdi.

"Affedersiniz," dedim. Sesimi duyunca odada başka birinin olmasına şaşırdı. Tüy şeklinde çok güzel küpeleri vardı. Dediğim gibi çok güzel bir kadınmış ama o an çok bitkin görünüyordu. Solgun bir çiçek gibiydi. Azıcık ruj sürse bambaşka olabilirdi. Kendimi tanıttım. Düelloya hazır olduğumu kanıtlamak istercesine, boyum uzun görünsün diye dimdik

ayakta durdum. Salon bir oditoryum şeklinde tasarlandığından daha yukarıda olma avantajına da sahiptim. Beni hatırlaması biraz zaman alınca iki yıldır derslere misafir öğrenci olarak girme mücadelesi veren kadın olduğumu söyledim. Çok şaşırmış görünüyordu. Bir süre daha öylece bakıştık. Neden bilmiyorum, birden ortamın havası değişti ve içinde bulunduğumuz durum bana çok komik geldi. Neler olduğunu anlamaya fırsat olmadan gülümsediğimi fark ettim. Daha doğrusu gülmemek için kendimi güçlükle tutarken dudaklarımda bir gülümseme peyda olmuştu. Yüzümün halini görünce o da kendini koyuverdi. Şimdi ikimiz de yüksek sesle gülüyorduk. Kısacık boylu, aralarında on metre mesafe ya var ya yok iki kadın ayakta durmuş, gülüşüyorduk. Gerçekten çok komik bir andı. Ona benimle kahve içmek isteyip istemediğini sordum. "Şarabı tercih ederim," dedi. Ben de "Olur, sana eşlik edebilirim," dedim (ne de olsa öğlendi). Sonra Harry'nin arabanın yanında beklemekte olduğunu hatırladım. Melissa'ya dışarıda bir arkadaşımın olduğunu söyledim. "Sakıncası yok, arkadaşının da bize katılmasından memnun olurum," dedi. Ofisine gittik. (Ofis dediğim de dört yanı kâğıtlarla ve kitaplarla dolu, tek bir penceresi olan bir odacık — kadın DEKAN yahu, insaf!) Masasından güneş gözlüğünü aldı, hırkasını çıkarıp bıraktı. İçinde yeşil bir tişört vardı. Kolları incecikti. Çok fit görünen ama fazlasıyla zayıf bir kızcağız. İçimden onu eve götürüp karnını bir güzel doyurmak, sonra da azıcık uyuyup dinlenmesini sağlamak geçti. Yüzündeki mutsuzluğun ve perişanlığın hiç değilse birazı böylece geçebilirdi. Kampüsün yakınında verandalı bir mekâna şarap içmeye gittik. (Harry kola içti.) Sonunda derslere misafir olarak girmemi zerre kadar sorun etmeyeceğini söyledi. Hatta istersem her derse girebilirmişim. Fakültede kendini kabul ettirmeye çalıştığını ama bu

konuda çok zorlandığını söyledi. Daha bu yaşta çok zorluklar yaşamış. Kötü davranıyorlar ona. Bilirsin işte Felix, insanlar düpedüz ırkçı ve cinsiyetçi. Melissa şair olduğu için okulda ciddiye alınmadığını söyledi. Hatta bana tavır almasına neden olan ilk şeyin de bu olduğunu söyledi çünkü ona şiire karşı hiç ilgi duymadığımı yazmıştım. (Gerçekten çoğu şiirden hoşlanmıyorum ama neden savunmaya geçtiğini anlayabiliyorum.) Ona her şeyi kafasına takmamasını tavsiye ettim. Donnelly ile çalıştığım zamanlardan, erkeklerin dünyasında bir yabancı (kadın) olarak etrafıma örmek zorunda kaldığım duvarlardan bahsettim. Tabii ki benim gibi beyaz bir kadın için hariçten gazel okumak kolay. Zamanında benim karşımda yükselen setler, onun bugün aşmaya çalıştığı dağlar kadar yüksek değildi. Sonuçta çok keyifli bir sohbet oldu. İşte böyle. Netice itibariyle bu dönem Brontë Kardeşler'in ele alındığı bir derse katılıyorum. Çarşamba günleri saat 13.00'te. Bu harika! Şu sıra Uğultulu Tepeler'i okuyoruz.

Söyleyeceğim birkaç şey daha var. Birincisi, İskoçya'daki akrabamdan nihayet haber geldi. Mektubu açık bir dille yazılmıştı ama sıcak bir mektup olduğunu söylemek fazla iyi niyetlilik olur. Ona cevap yazdım. Broadneck Lisesi müdürü bana ulaşıp diğer yerel liselerle birlikte düzenleyecekleri bir siyaset bilimi panelinde konuşma yapıp yapamayacağımı sordu. Panel ilkbaharda olacakmış. Muhtemelen bunun mümkün olmayacağını ama yine de düşüneceğimi söyledim. Mick Watts ile Texas'ta bir hafta geçirmek keyifliydi. Ben oradayken iade-i ziyaret önerisinde bulundu ve Annapolis'e gelip bende kalmayı teklif etti. Şu ara bu öneriyi de değerlendiriyorum fakat doğrusunu söylemek gerekirse Mick bana biraz fazla geliyor. O kadar uzun zamandır sessiz ve sakin bir hayat yaşıyorum ki kendim de dahil olmak üzere insanların türlü türlü yüzlerine şaşırmama konusunda idmansız

kalmışım. Mick sürekli yüksek sesle konuşuyor, fikirleri ise kendinden büyük. Homofobik biri olmasını beklerdim ama senle Stewart'tan bahsettiğimde hiç tepki vermedi. Bu da gösteriyor ki insanlar bizi her daim şaşırtabilir.

En içten sevgilerimle,

Sevgi dolu kız kardeşin,

Sybil

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

21 Ekim 2017

Bayan Van Antwerp'e,

İletişim bilgilerimi yazmadığım halde notları benim yazdığımı nasıl anladın bilmiyom. Bunu nasıl becerdiğini uzun uzun düşündüm, az kaldı deliriyodum. Sonra gayet basit olduğunu gördüm. Hatırladın her şeyi. Benden haber bekliyodun. Gerçekten şaşırdım.

Babam Enzo Martinelli 1981 yılında Maryland'in Frederick şehrinde Yargıç Guy Donnelly tarafından hapse gönderildi. Cezaevine girdikten sonra ona gönderdiğin mektuplar bende. Mektupları yıllar önce yirmili yaşlarımın başındayken bir çekmecenin arkasına sıkıştırılmış halde buldum. Anlam veremedim ilk baş. Babam hapisteyken ona yazan bu kadın kimdi? Babam kadına cevap yazdı mı? 2012'de Yargıç Donnelly'nin ölüm ilanında adını gördüm. Seni hatırlamama çok şaşırdım. Hani bazı anıların vardır, acaba rüya mıydı diye düşünürsün. Seni Google'da arattım, yüzünü gördüm ve rüya mı diye düşündüğüm korkunç şey belki de kötü bir rüyanın anısıydı ~~diye anladım~~ dedim. Annem, erkek kardeşimle beni otobüse bindirip adliyeye götürmüştü yargıcın dışarıda ~~olduğunu~~ olacağını bildiği için. Öyle olcağını söyledi annem. Adı Florencia. Yargıç öğle yemeği için dışarda dedi. Nerden biliyodu? Sıcak ve güneşli bi gündü.

Uzun masanı, arkandaki karnaval resmini hatırlıyom. Annemin ağlamasından utanıyodum. O zamana kadar ağladığını görmemiştim. Ondan sonra da uzun yıllar bi daha ağladığını görmedim. Hepimiz İngilizce öğreniyoduk o zaman. Annem zor günler geçirdi. İtalyanca ve İngilizceyi karıştırarak söylediği şeylerden ben utandım. Sana yalvardı. Ağladı. Babamın ~~suçlu~~ yanlış bi şey yaptığını kabul etti! Kullandığı ekmek kamyonunun yanında Pepperidge Farm Unlu Mamuller yazardı. Kıyafetleri her zaman maya kokardı. Bundan gurur duyardım. Biz yattıktan sonra tekrar dışarı çıkardı, işe giderdi. Yaşadığımız küçük dairenin bi köşesinde erkek kardeşimle küçücük bi yatağı hamamböcekleri ve farelerle paylaşıyoduk. Babam ekmek kamyonunu daha çok para ödeyenlerin kendisinden istediği gibi başka mallarla doldurmuş. Tabikide bu sözleşmesine aykırıydı. Tabikide kamyona koyduğu bazı mallar yasalara aykırıydı. Annem bunu biliyodu. Akıllıdır annem. Babamın yalnışını kabul etti ve sana yalvardı. Hiçbi şeyimiz yoktu. Ailem İtalya'dan hiçbi şeysiz gelmişti. Babam ~~istiyodu ki~~ hırslı biriydi. Bize bi hayat vermeye, okul kıyafetlerinin ve kursların parasını ödemeye, bizi üniversiteye göndermeye, güzel kıyafetler giydirmeye, iyi bi okula göndermeye çalıştı. Babamın içi hayallerle doluydu. Kamyonda taşıdığı şey iyi diildi ama kimseye zarar vermedi. Teslim ettiği malları o götürmese başkası götürcekti. Annemin yalvarıp söylediği şey buydu. Babam ~~seçmiyodu~~ büyük patron diildi. Annem sana babam hapse girerse ailemizin yok olcağını söyledi.

Boş boş, ölü gibi, soğuk soğuk baktın. Zalimce. Masanda bikaç çocuğun fotoğrafı vardı. Anlam veremedim. Anne miydin sen? Kötü kalpli bir cadı olduğunu sanıyodum. Hatırlıyodum. Ama belki şimdi sende hatırlıyosun ve bu beni şaşırttı. Ne diyceksen de demişin. Hayatım boyunca senden

nefret ettim. Kafamda kocaman bişeye dönüştün sen. Evine geldim arabayla. Kendime şaştım. Güzel bi ev. Nehir manzaralı. Çok büyük diil ama pahalı olmalı. Emlaktan anlarım. Seni pencereden gördüm. Masabaşında oturuyodun. Uzun zamandır seni izliyodum. Ne kadar kısa bi kadınsın. Balık şeklinde bi posta kutun var. Kapında küçük bi çelenk. Böyle güzel şeyler. Senden buncadır nefret ettim ama sen sadece küçük yaşlı bir kadındın. Kafam karışmıştı. Ne yapcağımı bilemedim. Bende çiçekleri kestim ama içim soğumadı.

Dezi Martinelli

Sybil Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold, MD 21012
ABD

22 Ekim 2017

Sevgili Sybil,

DNA eşleşmemizle ilgili evrakı gönderdiğin için teşekkür ederim. Kızmamanı umarak bir şey söylemek istiyorum. Londra'da genetik uzmanı olan bir arkadaşımı aradım, ona tüm hikâyeyi anlattım. Evrakı gönderdim, dikkatlice inceledi. Kardeşlerimle de bu konuda biraz sohbet ettim. Sanırım testlerin sonucundan tam olarak emin olmak mümkün değil ancak genetik uzmanı arkadaşım Kindred'in çalıştığı laboratuvarların düzgün müesseseler olduğunu, dolayısıyla raporun doğru olmadığını düşündürecek herhangi bir neden bulunmadığını söyledi. Kısacası kendi kendime bunlarla biraz oyalanmış oldum. İş ve hayat da bir yandan devam ediyor tabii. Bizde aile geçmişimizin muhafızı, sana daha önce bahsettiğimi düşündüğüm, bar işleten kardeşim Declan'dır. Fotoğraf ve evrak kutularını o saklar. Bu yüzden mektupların gelince soluğu kutuların başında aldık ve başladık karıştırmaya. Dec hem şüphecidir hem de sahip olduklarını paylaşmaktan pek hoşlanmaz. Bu yüzden haberlere ilk tepkisi, kayıtsız kalmak oldu. Aslında ben doğmadan önce annemin bir kızı olduğunu biliyordum

ama Dec annemin ölü doğum yaptığını sanıyordu. Annem bana hep bebeğin birkaç günlükken öldüğünü söylemişti. Söylediğinden şüphe etmem için hiçbir neden yoktu. Fakat ilk mektubunda yazdığın bir şey dikkatimi çekti. DNA'nda Amerikan yerlisi kökeninin olduğunu söylemiştin. Babam yarı yarıya Crow'du.* Görmezden gelinemeyecek kadar tuhaf bir tesadüftü bu.

Annemle babamın (Adı Charlie Thorne'du. Annesi Crow halkındandı, babası ise Oregon eyaletinden İspanyol kökenli biriydi.) eşyaları arasında eski bir fotoğraf bulduk. Fotoğrafta annem hamile. Karnındakinin ben olduğumu düşünürdüm hep ancak Dec ile bir süre fotoğraflara bakıp düşündük ve fotoğrafın daha eskiye ait olduğuna dair bazı emareler tespit ettik. Kutulardaki mektuplara bakınca (annem birileriyle sürekli mektuplaşırdı) annemin benden önce hamile olduğu anlaşılıyor. Dolayısıyla sanırım o fotoğrafta annemin karnındaki sen olabilirsin. Uzun lafın kısası, diyeceğim o ki eğer bana ulaşarak ima ettiğin şey –yazması şu an ne kadar tuhaf gelse de– kardeş olduğumuzsa (bariz bir şeyi gözden kaçırmadıysam ve işini çok iyi bilen bir sahtekâr değilsen) haklı olduğunu düşünüyorum.

Birkaç aydır bunları zihnimde evirip çeviriyorum. Keşke sana anlatabilecek daha fazla şeyim olsaydı. Ben doğduktan sonra babam bizi terk etti. Zor bir hayatı olmuştu. İçki içiyor, sürekli kumar oynuyordu. Gençlik yıllarında başına gelen bir şey yüzünden bir bacağı kesilmişti. Dürtülmüş bir yılandan daha huysuz olduğu söylenirdi bana hep ama onunla ilgili birinci elden hiçbir anım yok. Her neyse, annem –söylemesi hâlâ zor olsa da– annemiz ve babamız Amerika'dan

* ABD yerlisi bir halk. (ç.n.)

ayrılıp annemizin doğduğu İskoçya'ya dönmüşler. Gleason annemizin soyadı. Thorne yerine onun soyadına döndük ailece. Burada, İskoçya'da Galli bir adamla evlendi ve bu evlilikten Declan, John ve Douglas doğdu. Üvey babam bana öz babammış gibi davrandı. Üniversiteye gittiğim sene annem bana gerçeği söyleyene dek hiçbir şeyden haberim yoktu. Bu ifşaat aslında bir çok şeyi açıklıyordu çünkü ben epey esmerim, kardeşlerimse çilli ve sarışın. Annem 1998'de akciğer kanserinden öldü (sigara içerdi). Bana ilk gençlik yıllarından yirmili yaşlarının sonuna kadar İskoçya dışında geçirdiği hayatı hakkında pek bir şey anlattığını söyleyemem. Kindred web sitesinde birkaç ay kaldım. Babam hakkında bilgi edinmek istiyordum. Montana'da bir yerde yayınlanmış ölüm ilanını buldum. Yerel bir gazetede, kısa ve sıradan bir ilandı. İlandan şunları öğrendim: Tam adı Charles Broderick Thorne'du. David ve Mildred Thorne'un iki çocuğunun büyüğüydü. 1 Eylül 1917'de Portland'ın Oregon şehrinde doğmuştu. Tuhaf bir şekilde, bir sığır sürüsünün kendisini ezmesi nedeniyle ölmüştü. Bu, yıllar boyunca aklımdan çıkmadı. Korkunç derecede ürkütücü bir şey. Biz İskoçya'ya döndükten sonra annemin onunla bir daha görüştüğünü sanmıyorum.

İnsan böyle bir mektubu nasıl bitireceğini bilemiyor. Bir şablon yok neticede. Uzunca bir süredir masamın başında oturuyorum ve yetmiş dört yaşına geldiğim şu günlerde hayatımın geri kalanını deniz kıyısında sükûnet içinde geçireceğimi düşünürken Washington DC'de yaşayan bir kız kardeşim olduğunu öğrendiğimden başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ben de seni tanımak isterim. Nasıl bir hayat sürdün, bana anlatır mısın?

Annemizin sana hamileyken çekildiğini söylediğim fotoğrafı da mektubumla birlikte gönderiyorum. Yazmış mıydım hatırlamıyorum, sanırım yazmadım. Adı Louisa'ydı. Ayrıca Dec, Douggie ve John ile birkaç yıl önceki Noel'de çekilmiş bir fotoğrafımızı da gönderiyorum. Cevabını sabırsızlıkla bekliyorum.

Hattie

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012
ABD

15 Kasım 2017

Syb,

Stewart beni aldattı. Geri dönüyorum. 3 Aralık'a uçak bileti rezervasyonu yaptırdım, Dulles Havalimanı'na ineceğim. Önceki gün bir etkinlikte konuşma yapacağım için 3'ünde gelebiliyorum. Beni havalimanından alabilir misin? Akşamın erken saatlerinde ineceğim. Noel için planın var mı? Noel zamanı hâlâ sende olursam ve üst katı Fiona'ya tahsis etmek istersen ben kendime başka bir yer ayarlayabilirim. Bu sabah Suzanne ve Bob'la konuştum, misafir odaları varmış, bana kapılarının açık olduğunu söylediler. Los Angeles'tan nefret ediyorum ama kuru ve sürprizsiz havası bana iyi geliyor. Zaten bizimkiler de şehir merkezinde değil, tepelerden birinin eteğindeki bir mahallede yaşıyorlar.

Kalbim çok kırıldı. On yedi yıl, bir saniyede ÇAT diye yere düşüp paramparça oldu. Stewart'ın hayatımın her anına nüfuz ettiğini şimdi anlıyorum. İşim, rutinlerim, arkadaşlıklarım, yemek yemek, film izlemek, kitap okumak, yürümek, uyanmak, kahve içmek... İnsan bir anda "Bütün bunlar boşuna mıydı?" diye düşünmeden edemiyor. Ne anlamı kaldı bütün bunların? Ama her güzel şey bitermiş değil mi?

Neyse canım. Yakında görüşürüz.

Felix

Harry Landy
Florence Moore Hall
Stanford Üniversitesi
436 Mayfield Ave.
Stanford, CA 94305

25 Kasım 2017

Sevgili Harry,

Şükran Günün kutlu olsun. Nasılsın canım? Bir süredir senden haber alamadım. Sesinin çıkmamasının sebebi California'da okulunda, arkadaşlarınla iyi vakit geçiriyor olmandır umarım. Öyle mi? Dilerim mutlusundur. Baban öyle olduğunu düşünüyor sanki ancak ikimizin de bildiği üzere baban pembe hayallere kolayca kapılabilen biri. Okul nasıl gidiyor? Üzerinde çalıştığın bilgisayar oyunu ne âlemde? Baban bana Silikon Vadisi'ndeki internet şirketlerinin dikkatini çektiğini söyledi. Ben sana senin tek farkının biz aptallardan daha zeki olman olduğunu söylemedim mi hep? Haklı çıktığımı görmek her zaman hoşuma gitmiştir.

Senden bir şey rica edeceğim. Artık Stanford kütüphanesine de erişimin olduğuna göre internetteki yeteneklerini kullanıp benim için bir iyilik yapar mısın? CHARLES BRODERICK THORNE adında birine dair araştırma yapman mümkün mü? 1 Eylül 1917, Portland, Oregon doğumlu. Bulabileceğin herhangi bir bilgi, eskiye dair herhangi bir şey işime yarayabilir. Adamın sığırlar tarafından ezilerek öldüğünü öğrendim.

Bir şey bulursan lütfen bana üzerine tıklamam gereken mavi renkte uzun karakter dizileri içeren bir e-posta gönderme Harry. Bunu en son yaptığında internette yolumu öyle bir kaybettim ki bilgisayarı kapatmak için açma kapama düğmesine basmak zorunda kaldım, sonra cihazı tekrar açıp en baştan başladım. En iyisi, ne bulursan (mümkün olduğunca büyük boyutta) çıktısını alıp bana postalaman. Sana zahmet vereceğim, farkındayım. Şimdiden teşekkürler.

Bir şey daha... Eylül ayında Dezi Martinelli'ye yazdım.

Sevgilerimle,

Bayan Van Antwerp

Bayan Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD
21012

23 Aralık 2017

Sayın Bayan Van Antwerp,

Bahsettiğiniz kişi olduğunu düşündüğüm Charles Broderick Thorne hakkında Stanford kütüphanesi veri tabanlarında ve elektronik dergilerinde üç belge buldum. 1921 yılında Alabama'nın Birmingham şehrinde doğmuş Charles Broadwater Thorne diye biri de vardı. Onun kayıtları sizin Charles Thorne'unkilerle karışmıştı ama belgeleri tararken ikisini birbirinden ayırt edebildiğimi sanıyorum. Sizin aradığınız kişi Charlie ismini de kullanıyormuş. Yazıları olabildiğince büyütüp çıktılarını aldım.

Bu yaz sizi ziyarete gelmeyi düşünüyorum. Haziran ve temmuzda stajım var ama ağustosun ilk haftası eve döneceğim.

Saygılarımla,

Harry Landy

Not: Babam haklı. Sanırım mutluyum. Ve sanırım annem yeniden hastaneye yattığı için babam çok mutsuz.

Ek 1

CHARLES BRODERICK THORNE

Charles Broderick Thorne

Charles B. Thorne, 8 Temmuz 1959 Pazartesi günü Montana'nın Youngsport şehrinde bir sığır sürüsünün neden olduğu izdiham sonucunda trajik bir şekilde hayatını kaybetti. Charlie Thorne geride üç yıllık eşi Susannah Thorne ile iki oğlu Davie (5) ve Joe'yu (4) bıraktı. 1 Eylül 1917'de Oregon'un Portland kentinde doğan Charlie Thorne'un Washington'ın Spokane şehrinde yaşayan Eugene P. Thorne adında bir erkek kardeşi var. Thorne'un cenaze töreni (kapalı tabutta) 13 Temmuz Pazar günü Bayan Thorne ve çocuklarının ikamet ettiği Dove kasabasındaki Holy Trinity Metodist Şapeli'nde yapılacaktır. Merhumun cenazesini görmek mümkün olmayacaktır.

Ek 2

YOUNGSPORT DIŞINDAKİ İZDİHAM ÜÇ KİŞİYİ ÖLDÜRDÜ

Youngsport Gazetesi, 9 Temmuz 1959 Salı

Dün akşam saat altıyı geçerken Ulysses Fitzgerald'a ait bir sığır sürüsünün ürkmesi izdihama neden oldu. Hayvanların sebebiyet verdiği kargaşanın, ineklerden birinin ayaklarının altındaki çıngıraklı yılandan kaynaklandığı düşünülmekle birlikte Youngsport Şerifi P.B. Tacoma cinayet ihtimalinin de incelendiğini söyledi. Güneydeki Star Kanyonu'na doğru hızla ilerleyen üç yüzden fazla sığır, kanyonun güney kanadında üç ırgatın hayatını kaybetmesine sebep oldu. Ölenlerin Quebec'ten Howard Valour, Montana'nın yakınlardaki bir kasabası olan Dove'dan Charlie Thorne ve civarda Çiroz Pete olarak bilinen Peter Nubbin olduğu belirlendi. Etrafları çevrilerek durdurulan sığırlardan dördü telef oldu. Fitzgerald, ölenlerin acılı ailelerine tazminat ödeyecek.

Ek 3

New York – Liverpool Seferini Yapacak Olan,
White Star Line Firmasına Ait *SS Adriatic* Gemisi
Yolcu Listesi

3. Sınıf

New York'tan ayrılış, New York, 30 Ekim 1943

Harland & Wolfe, Belfast

Thomas, Ian ve Marie

Thomas, Mark ve Sorcha

çocukları Gerard, John, Roisin ve Marie ile birlikte

Thorne, Louisa

çocuğu Henrietta ile birlikte (kocası Charles B. Thorne vefat etti)

Thosburn, Hermit

Tibley, Hamilton

(mektubun 25 Aralık 2017 tarihli devamı, önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Karlar altında bir Noel geçiriyoruz. Yıllardır Noel'de kar yağdığı olmamıştı. Bu sabah uyandığımda un gibi iniyorlardı gökten. Şu an mektubumu yazarken pencerenin dışında incecik bir pudra şekeri yağıyor yeryüzüne. Çok ama çok güzel.

Neticede notları gönderen Enzo'nun oğluymuş. Öyle olduğundan emindim zaten. İçimden bir ses o notları yazanın Dezi olduğunu söylüyordu bana. Aslına bakarsan bunca yıldır onu bekliyordum. Yıllar önce beni görmeye geldiğinde bir gün tekrar karşıma çıkacağını gözlerinden anlamıştım. Bana kızgın. Öyle olmasını anlıyorum. Bir yandan da mektubunda bana attığı fırçayı okurken görmeyi, duymayı istediğim bir şeylerden nasiplenmiş oldum ve rahatladım. Nihayet muhatabı olmaktan çok memnun olduğum bir şeydi bu.

İnsanlar yargıçların çok ahlaklı olduğunu varsayar ancak yargıçlar sadece birer insandır. Guy ve benim üzerinde kafa patlattığımız pek çok dava ve karar vardı. Bir karar verirsin, bunun doğru karar olmasını umar, öyle olmasını yürekten dilersin. Ama sen her şeyi görebilen yüce bir Tanrı değilsin sonuçta! Sen de insansın! Kararının sonuçlarını hemen o an görmen mümkün değil. Fakat bu dava, Enzo'nun davası farklıydı. O kararda yanıldığımızı ilk saniyeden itibaren biliyordum. Daha o an, hatta henüz karar Guy'ın dudaklarından dökülmeden önce biliyordum yanıldığımızı.

Aynaya bakıyorum. Bu nasıl olabilir? Yaşlı bir kadın bakıyor bana aynadan. Hayatım nasıl geçti benim? Kör olacağım. Ya sonra? Düşünüyorum da... o mektuplar. Bütün

o mektuplar. Acaba hepsi boşuna mı yazıldı? Onlarca, yüzlerce sayfa mektup. Ne işe yaradılar? Kör olacağım ve mektuplar artık benim için hiçbir anlam ifade etmeyecek. Görmediği şeyin var olduğunu söyleyemez insan, değil mi? Peki bu mektupların bir anlamda hiç var olmadıkları anlamına mı gelecek? Emin değilim. Dezi bana insan hayatının siyah ve beyaza indirgenemeyecek karmaşık bir yapısı olduğunu söyledi. Öyle tabii! Doğruya doğru.

31 Aralık 2017

Sevgili Theodore,

Kütük pasta için teşekkür ederim. Evliyken Noel'de Daan'a mutfak eşyaları alırdım... Kaliteli bıçaklar, sarımsak ezici, ortası boş kek kalıbı... Aramızda bir espriydi bu: Emekli olduğumuzda o yemek pişirmeye başlayacaktı, bense hayatımı, tüm dikkatimi okumaya ve yazışmalarıma vakfedecektim. Böylece mutlu mesut yaşayıp gidecektik. Tabii ki Daan mutfağa girmeyi pek umursamadı. Anlaşılan yakında benim de pek bir okuma ve yazışma imkânım kalmayacak. Gözlerimle ilgili sorunlarım olduğunu biliyorsun ama beni kör etmek için fırsat kollayan, alıcı kuş gibi açgözlülükle etrafımda dönüp duran bir vaziyetin içinde olduğumu ilk defa söylüyorum sana. Durumumun bir süredir farkındayım. Şu anda olduğu gibi, son zamanlarda uyandığımda bir şeylere odaklanıp görebilmem çok uzun sürüyor. Hatta nadir de olsa bazı günler bir gözüm ya da iki gözüm hiç görmüyor.

Doğrudan başka bir konuya değinmek istiyorum. Mick Watts'ın yakında beni ziyarete geleceğinden bahsettiğimden beri bana soğuk davrandığını hissediyorum. Ne olacaksa olsun, dananın kuyruğu kopsun artık. Yetmiş sekiz yaşındayım ve yeniden evlenmek gibi bir niyetim yok. Hayatımı münasip gördüğüm şekilde sürdüreceğim, buna hiç şüphen olmasın. Zamanımın bir kısmını bir erkekle, bir kısmını başka biriyle geçirmek istersem geçiririm. Hayat benim, karar benim. Eğer bu seni rahatsız ediyorsa yol yakınken geri dön ve kendine başka birini bul. Mick Watts benim arkadaşım. Kendi hayatlarımızda pek çok ortak deneyimimiz olmuş. Komik ve zeki biri. Birlikte iyi vakit geçiriyoruz. Ama

sen böyle rahatsız olacak, dargın davranmaya devam edeceksen ben yokum.

Şayet bu konuda anlaştıysak sana iki bahar önce çiçeklerimin katledilmesiyle ilgili bir şey göstereceğim. Yardıma ihtiyacım var. Pazartesi günü kart oynamaya ve viski içmeye geldiğimde hem Mick meselesini hem de çiçek tarhlarımı konuşabiliriz. 2017'nin gidişinden çok memnun olacağım. Benim için zor bir yıl oldu ama yine de eski güzel günlerin hatırına her seneyi saygıyla ve deneyimlerimizi sahiplenerek uğurlamak gerek.

Sybil

Dezi Martinelli
138 South Carrington St.
Hasbrouck Heights, NJ 07604

8 Ocak 2018

Sevgili Dezi,

21 Ekim 2017 tarihli mektubunu aldım. Sözlerime tek bir şekilde başlayabilirim: Evet, seni ve erkek kardeşin Aldo'yu çok iyi hatırlıyorum. Annenin seni Yargıç Donnelly'nin odasına getirdiği günü ve davanın ayrıntılarını da bire bir hatırlıyorum. Aslında tüm bunlar yıllardır hafızamda tüm tazeliği ve canlılığıyla kaldı. Öfke dolu mektubunu okumak ne kadar rahatsız edici olsa da bir taraftan rahatlatıcıydı. Yaşlandıkça uysallaşıyorum galiba.

Kör oluyorum Dezi. Bunu bana acıman için söylemiyorum. 7-8 yıl önce göz doktorum bana durumumu açıkladığında sanki aniden bir rüyadan, aslında hayatım dediğim o uzun rüyadan uyanıyormuşum gibi hissettim. Şimdi gerçek hayat karşımdaydı ve alarm kurulmuştu. Artık göremediğim gün sonum gelmiş olacak diye düşündüm. Yol kenarında hayatımın sonu tabelasını görmem, belki biraz klişe olacak ama geçmişimi daha önce hiç yapmadığım bir şekilde anımsamama ve düşünmeme neden oldu. Bir sürü andan ve anıdan oluşan o düşünce kalabalığının içinde senin de olduğunu bilmeni isterim. Sen, annen, kardeşin ve baban Enzo... Hepiniz orada, karşımdaydınız.

Babanın dosyası Yargıç Donnelly'ye (ve dolayısıyla bana) gelmeden yaklaşık dört hafta önce oğlum öldü. Sekiz yaşındaydı. Üç çocuğumun ortancasıydı. Eğer sen de evladını kaybetmişsen samimiyetle başsağlığı dileklerimi iletiyor ve bu bahsi burada kapatıyorum. Ama eğer böyle elim bir deneyimin olmadıysa bundan daha büyük bir acı olmadığını söylemem kâfi gelecektir. Hayal edebileceğin en şiddetli acıyı hayal et, sonra onu binle çarp. On binle çarp. O zaman bir fikrin olur belki. Oğlum Gilbert öldükten iki hafta sonra işe geri döndüm. Çok geçmeden de babanın duruşması yapıldı. Mektubunda beni ilk gördüğün o gün boş boş, ölü gibi, soğuk soğuk, zalimce baktığımı yazmışsın. Haklısın. Anne miydim ben? İnan bana ben de kendime aynı soruyu soruyordum o an. Ben kötü kalpli bir cadıydım, doğru. O gün bütün bunları bana söyleseydin, "Evet, öyleyim," derdim. Hem de zevkle.

Sana tüm gerçekleri anlatayım ve itirafta bulunayım. Annen iki mükemmel ve sağlıklı oğluyla ofisime gelip Yargıç Donnelly'nin babana merhamet etmesi için yalvardığında soğuk ve zalimce davrandım. Annenden nefret ettim çünkü sağlıklı iki oğlu vardı. Senin o kocaman, meraklı gözlerin hâlâ gözümün önünde. O gün bana Gilbert'ı anımsatmıştın. Başının arkasında bir tutam saç dikelmişti. Kardeşinin çorapları ayak bileklerinde toplanmıştı. Sizi, "Oğullarım Dezi ve Aldo," diyerek tanıttı annen. Sanki kalbime bir bıçak sapladı o an. İnce, uzun bir çocuktun. Dikkatle dinleyip gözlemlediğinin farkındaydım. Annen kocası için merhamet diledi. İtiraf ediyorum ki tam olarak şöyle düşündüm: Benim ailem paramparça olduysa onunki neden bir arada kalsın? Hayat bana zerre merhamet etmemişti, başkalarına neden merhamet edilsindi? Yaşadığım ıstırap beni acımasız, zalim biri yapmıştı. Donnelly öğle yemeğinden dönünce adliyedeki

sekreterin kendisine sanığın eşiyle görüştüğümü aktardığını söyledi. Annenin neden geldiğini merak etmiş, sormak için bana uğramıştı. Onu başımdan savdım. Halbuki bir anne olarak, bir insan olarak annen adına merhamet dilemeliydim ondan. Yapmadım. Zira Yargıç Donnelly benim sözümü dinlerdi ama ben annen için sesimi çıkarmadım. Donnelly babana ağır bir ceza verecekti, biliyordum. Nihayet hükmünü açıkladığında sessiz kaldım, hatta o anki sessizliğimden zevk aldım. Bunun için üzgünüm.

Enzo hüküm giydikten sonra sanki lanetlendim. Babanın ifadesi, sizin ziyaretiniz, hepsi beni rahatsız ediyor, aklımdan çıkmıyordu. O dönemde aklım başımda değildi. Uyuyamıyordum, kederden her gün ölüyordum. Ailene takılıp kalmıştım. Galiba bir nevi suçluluk duygusu içindeydim. Bir süre sonra hapishanedeki babana kısa bir mektup yazdım, mektupla birlikte birkaç dolar da para yolladım. Mektupta ona sırrımı açmadım. Sadece iyi olduğunu umduğumu belirten kısa bir nottu ama baban cevap yazarak beni şaşırttı. İçtenlikle yazılmış, güzel bir mektuptu. Çok gençti baban, otuzunda bile değildi daha ama nazik bir insandı. Bana kızgın olmadığını yazmıştı. Yüce gönüllü bir adamdı, bilgece bir mektup yazmıştı. Çok etkilenmiştim. Birkaç kez mektuplaştık. Sen bu mektupları zaten görmüşsün. Cezaevi kantininde kullanır düşüncesiyle ben her mektubuma birkaç dolar eklerken o her mektubunda beni şaşırtmayı başardı. Ona karşı mesafemi hep korudum, o ise bana Bergamo'daki hayatından, annene daha çocukken nasıl âşık olduğundan, oğulları olduğu için duyduğu gurur ve mutluluktan bahsediyordu. Yakalandığı gün de dahil olmak üzere tek derdinin sen ve kardeşin için, geleceğiniz için bir şeyler yapmak olduğunu söyledi. Annen Florencia'ya sebze bahçesi olan bir ev alma

hayalinden bahsetti. Hapisten çıktığında İtalya'ya gidip sizi geri getirmeyi planladığını anlattı.

Babana yazdığım son mektup cezaevi tarafından iade edildi. Tahliye olmuştu. Hayatının bu hale gelmesinde parmağım olduğu için ondan hiç özür dilemedim ama üzgün olduğumu sanırım anlamıştı. Nerede şimdi baban? Özür dilemek için ona tekrar mektup yazmak istiyorum.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Hattie Gleason
Bodney Cottage
Fassfern
Fort William PH33 7NP
İskoçya

2 Şubat 2018

Sevgili Hattie,

Mektubun ve gönderdiğin fotoğraflar için teşekkür ederim. Babanla hamile annenin fotoğrafına bakarak saatler geçirmiş olmama ve büyük olasılıkla aile olduğumuz konusunda seninle hemfikir olmama rağmen bu bilginin bilincimde yer edinmesini bir türlü sağlayamıyorum. En tuhafı da seninle ve fotoğraftaki hamile kadının yanında duran adamla, yani babamla olan benzerliğimi görmek. Dahası, annemizin sahip olduğu o hacimli, güzelim kızıl-sarı saçlar, kızımın saçlarıyla tıpatıp aynı. Hep bu genlerinin nereden geldiğini merak etmişimdir. Olağanüstü bir şey bu. Kardeşim (evlatlık) yeni yıl tatilinde buradaydı, ona tüm olanları anlattım. Fotoğrafları gösterir göstermez seninle kardeş olduğumuzdan emin olduğunu söyledi. Mektubumla birlikte bir fotoğrafımı gönderiyorum. Seninle yüzlerimiz çok benziyor.

Görünüşe bakılırsa bunca yeniliği koyacak yerim yok. Kusuruma bakma. Ne demek istediğimi anladığını düşünüyorum. Sanki elim kolum poşetlerle dolu, marketten eve gelmişim ama aldıklarımı yerlerine yerleştirmek istediğimde bütün dolapların, buzdolabının, kilerin, tezgâhın üstünün

zaten dolu olduğunu görüyorum. Başka bir anne, başka bir baba ha? İyi de benim zaten annemle babam vardı. Başka kardeşler mi? Benim zaten bir kardeşim var. Senin varlığını kabul etmek bile onlara ihanet etmek gibi geliyor! İçimde boş yer yok. Yürek otelim ağzına kadar dolu. İkimizinki de öyle aslında. Hep içimde çok küçük bir yer kapladığını düşündüğüm şey, tüm hayatım boyunca hissettiğim o his, yani bir şeylerin eksik olduğu hissi, annemin beni neden terk ettiğine dair o merak şimdi bir galaksi kadar uçsuz bucaksız görünüyor. Gel gör ki o galaksiyi keşfedecek araçlara sahip değilim. Kendimi nasıl açacağımı, içimdeki selin akıp gitmesine nasıl izin vereceğimi bilmiyorum.

Sade bir hayat yaşadım. Beni evlat edinen ailem harikaydı. Annem henüz yirmi dört yaşındayken rahim ağzı kanseri olmuş. Ameliyat edip neyi var neyi yoksa almışlar, dolayısıyla çocuk sahibi olamamış. Önce beni evlat edinmişler, sonra da İrlanda'nın County Clare bölgesinden kardeşimi. Bizi çok güzel yetiştirdiler, özel okula ve üniversiteye gönderdiler. Ben on sekiz yaşındayken kanser anneme yeniden musallat oldu ve bu kez amacına ulaştı. Babam bankacıydı, bize çok iyi babalık etti. Ailem tipik bir orta sınıf, muhafazakâr Amerikan ailesiydi. Çok geçmeden babam yeniden evlendi. Kimse üvey anne istemez ama benim üvey annem iyiydi. Bir de zaten ben evden ayrılmıştım. Felix'in eşcinsel olduğunu öğrendiklerinde (bu henüz kabul edilebilir bir şey değilken, daha on yedi yaşındayken eşcinsel olduğunu açıkladı) babam ve ikinci karısı bir an bile tereddüt etmeden onu desteklediler. Üvey annem bu yüzden saygımı kazandı. Böyle hikâyeleri pek sık duymuyor insan değil mi? Senin ve annenin hayatıyla karşılaştırıldığında daha kolay bir hayatım olduğu için şükretmeliyim galiba. Evlendim, üç çocuğum oldu. Biri küçükken öldü, iki çocuğum kaldı. Onlara da iyi bir anne olamadım.

Kızım benimle pek görüşmez. Birkaç kez çocuk düşürmüş, bana söylemedi, sonradan başkasından öğrendim. Torunlarım da var. Kocamla boşandık. O da kanserden vefat etti. Hangi taşı kaldırsam altından kanser çıkıyor.

Hukuk alanında kariyer yaptım. Guy Donnelly adlı bir yargıcın başkâtibiydim. Bir kefesinde karısını diğer kefesinde ise vicdanını taşıyan bir teraziydim yargıç için. Perde arkasındaki sessiz danışmanıydım. Sanırım benimle ilgili en ilginç şey de bu. Umarım bunu onur payesi gibi taşıdığımı düşünmezsin (çünkü taşımıyorum). İyisiyle kötüsüyle o dönem hayatımın çok önemli bir çağıydı. İş hayatım benim açımdan harika geçti ancak ailem açısından çok zordu. Kocamla neden ayrıldığımızı böyle dolambaçlı bir şekilde açıklamış oldum sanırım. Bu da bahanelerden biri.

Hayatım son zamanlarda şaşırtıcı bir yöne evrildi. Geçen hafta evimde bir adamı ağırladım. Benimle evlenmek istiyor. Öyle yüzük çıkarıp dizlerinin üzerine çökmüşlüğü falan yok ama ikinci kez akşam yemeğine çıktığımızdan beri evlenmemiz gerektiğini söylüyor. Buna inanabiliyor musun? Her neyse, şu anda evlenmek gibi bir niyetim yok fakat durum biraz karışık. Bir arkadaşım daha var. Aslında kendisi komşum oluyor ve bu da işleri daha çok karmaşıklaştırıyor. Bunları da anlatıp duruyorum, oysa beni tanımıyorsun bile.

Belki sen de kendinden biraz daha bahsetmek istersin. Doğrusu ben de annen hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim. Ha, bir de internet araştırmaları konusunda uzman olan bir arkadaşım Charlie Thorne ile ilgili üç belge buldu. Birer nüshasını mektubumla gönderiyorum. Görünüşe bakılırsa Davie ve Joe adında iki üvey kardeşimiz daha var.

En içten dileklerimle,

Sybil

Sybil Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold, MD 21012

9 Nisan 2018

Sevgili Sybil,

Mektubunu aldığıma çok sevindim. Şiir kitabı için de teşekkür ederim. Eavan Boland'ı biraz bilirim ama çok okumamıştım. Kitaptaki ilk şiir olan "Karantina" tek kelimeyle hayranlık uyandırıcı.

El yazındaki değişikliği fark ettim. Görme yeteneğini biraz daha kaybettiğini öğrendiğim için de üzüldüm. Göremek uzun yıllardır çok korktuğum bir şey olagelmiştir. Büyük bir kayıp bu. Yine de komşunun yazı masasına mengeneli bir büyüteç yerleştirmesi harika. Kullanması biraz zahmetli bir mekanizma ama işe yarar diye düşünüyorum. Böyle iyi bir komşun olduğu için şanslısın. Hâlâ yazıp yazmadığımı sormuşsun. Yazıyorum ama daha az.

Mick'in seninle evlenmek istemesi ve acayip bir şekilde İskoçya'da bir kız kardeşin olduğunu öğrenmiş olman hayatını çok heyecanlı bir hale büründürmüş olmalı. Texaslı adam konusunda ne yapacaksın? Neler olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Sevgilerimle,

Joan

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

29 Nisan 2018

Sayın Bayan Van Antwerp,

Mektubunuzu okudum. Duygu doluydu. Bunu söylediğime inanamıyom ama oğlunuz Gilbert'ın ölümüne üzüldüm. Benim de büyük kızım melek oldu. 1992 yılında doğduktan bir gün sonra aramızdan ayrıldı.

Geçen yılın baharında oğlum aşırı dozda eroin aldı. İyi rehabilitasyon programları çok pahalı. Evimize bir ipotek daha koydurduk. Oğlum hayatta ama eskisi gibi diil. Sürekli endişe içindeyiz. O yüzden sanırım üzüntünüzü anlayabiliyom.

Bu arada size açık anlatamamışım galiba. Babam öldü. Ben on beş yaşındayken. Korkunç bi şekilde. Hapisten çıkınca İtalya'ya gelmek için borç para almış. Geldiğinde çok kavgacı biri olmuştu. İçki içiyodu, bu yüzden hasta olmuştu. Annemin Amerika'ya geri dönmesini, tekrar birlikte olmayı denemelerini istedi ama annem ona kızgındı, kabul etmedi. Hayat anneme kötü davranmıştı. Bi de babamın suçu yüzünden o ayıplanmıştı. Dört kızı olan bi ailenin ikinci kızıydı. Büyükbabam zengin bi adam diildi. Annemin bi aptalla evlendiğini düşünüyodu. Herkez annemin Amerika'ya gittiğini ve babam olmadan geri döndüğünü biliyodu. Herkez bi şekilde her şeyi biliyordu. Bergamo'nun dışında büyükannemin evinde kalıyoduk biz. Büyükbabam ölmüştü. Babam

oraya geldi, kapıyı çaldı. Annem onu eve almadı çünkü perişan bi haldeydi ve sarhoştu. O gece bi bara gitmiş. Bikaç saat sonra bardan çıktığını ve sokakta bi arabanın ona çarptığını söylediler. Beş gün sonra ordaki hastanede öldü. Babam iyi bi adamdı ama sonuç bu oldu. Sanırım bu kadar öfkeli olmamın nedeni bu.

Annem halen İtalya'da yaşıyo ama ben on dokuz yaşındayken Amerika'ya geldim. Hoboken'de Nelli's adında bi İtalyan sandviç ve ızgara restoranım var. Buralara uğradıysanız duymuş olabilirsiniz. Kullandığım yağ ve sirke karışımı ülkenin kuzeydoğusundaki ve Ohio'ya kadar batısındaki çoğu markette satılıyo.

Saygılarımla,

Dezi Martinelli

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: Mansourebas850@hotmail.com
TARİH: 5 Mayıs 2018 01.14
KONU: Yeni bir iş

Sayın Bayan Van Antwerp,

Nasılsınız? Gözleriniz nasıl? Biyolojik kız kardeşinizle yazışmayı sürdürüyor musunuz?

En son yılın başlarında birbirimize e-posta göndermiştik. Uzun süre size yazmadığım için kusura bakmayın. Son aylarda büyük sıkıntılar yaşadık. Zoha, şubat ayında okulda nöbet geçirdi. Ben işteydim, Kalee ise yaşlı bir adama baktığı evdeydi ve araba bende olduğu için oradan ayrılamadı. Çalıştığım ofisten çıktım ve hemen San Francisco'daki hastaneye gittim. Zoha'yı uyutup entübe etmişlerdi. Nöbet sırasında düşünce kafasını çarpmış. Bu yüzden güzelim saçlarının bir kısmını tıraş edip başındaki yarığa korkunç bir dikiş atmışlardı.

O zamanki işi kabul etmemin nedeni, sağlık sigortasıydı. Çok kapsamlı değil ama hiç yoktan iyidir. ABD'de sağlık sistemi çok karmaşık (Kindred'de sigorta mükemmeldi). Zoha üç hafta boyunca hastanede kaldı. Neden nöbet geçirdiğini anlamak için testler yapıldı ama sebebi bulamadılar. Sonra taburcu ettiler fakat doktorlar Zoha'nın her an yeni bir nöbet geçirebileceğini, bunun ne zaman olacağını ya da nedenini bilmenin imkânsız olduğunu söylüyorlar. Bir de hastane masrafları çok yüksek.

Bu süre zarfında Emir okulda sorunlar yaşadı. Sınavlardan düşük notlar aldı, öğretmenleri bizi arayıp durumu bildirdi. Birkaç çocukla arkadaşlık ediyordu, bunlar yaramaz çocuklardı. Bir akşam Kalee ve ben daha işteyken parktaki küçük bir ağacı ateşe vermişler. Emir'i polis yakalamış. Polis memuru nazik biriydi. Olayla ilgili tutanak tutmadı. Ama takdir edersiniz ki korkunç bir durumdu. Emir böyle şeyler yapamaz. Kendisi, annesi ve benim için ve burada tanıdığımız diğer Suriyeli aileler için çok utanç verici bir durum. Onu iyi bir azarladım, üç ay boyunca da sosyal haklarını elinden aldım (ancak işteyken bunu uygulamak zor). Çocukları geride bıraktığımız hayattan korumak, onlara Amerika'da güzel bir hayat vermek için buraya getirdik. Geride ne bıraktığımızı öğrenmelerini istemiyorum, manzara korkunçtu. Her zaman onları korumaya çalışıyorum, her kararımız onları korumak için ama yine de bir şekilde bir şeyleri yanlış yapıyoruz.

Bunların hepsi çok kötü haberlerdi. Yine de sizinle paylaşmak istediğim umut verici bir gelişme var. Dale Woodson benimle ikinci kez görüştü. Üstelik bu sefer üç meslektaşıyla birlikte. Sanırım bana iş teklif edecek. Bildiğim şeyler hakkında onlarla konuşmak bana çok iyi geldi. Bir e-postanızda "İnsan dünyada kendine bir yer edinince eşsiz bir müzik dinliyormuş gibi hisseder," demiştiniz. Dale Woodson ile oturmuş, otoyol altyapısı hakkında konuşurken bu sözünüzü düşündüm. Çok sıkıcı biri sayılırım ama benim için otoyol altyapısı bir senfoni gibi.

Hayatıma yeni bir rota çizdiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum Bayan Van Antwerp.

En içten teşekkürlerim ve saygılarımla,

Basam Mansour

Felix Stone
Suzanne ve Bob Archer eliyle
104 Merry Acres Pl.
Verdugo Hills, CA 91042

14 Mayıs 2018

Sevgili Felix,

Los Angeles'ta ne var ne yok? İşin nasıl gidiyor? Orada biraz olsun iş çevresi oluşturabiliyor musun? Yaklaşık beş aydır Los Angeles'ta olduğuna göre oraya temelli yerleşmeyi mi düşünüyorsun, merak ettim. Stewart'la konuştun mu canım? Seni aramaya devam ediyor mu? En azından adama bir şans verip söyleyeceklerini dinlemeyi düşünmez misin? Buna değmez mi? Her ne kadar seni çok özlesem ve uzakta bir yere gitmendense yakınlarımda olmanı tercih etsem de senin için doğru yerin Fransa olduğu çok açık. Sen oraya aitsin.

Sıra kendisinde olmasına rağmen bir süredir Hattie'den mektup gelmedi. Fakat bunun için onu suçlayamam değil mi? İçinde bulunduğumuz durum çok tuhaf. İşi de yoğun sanırım. Ayrıca dışarıdan bakanlar da tüm bunların tatsız şeyler olduğunu düşünüyordur eminim.

Bir yandan Hattie'den haber beklerken öbür yandan hem İskoçya hakkında hem de Kızılderili (bunu görmemiş say, artık onlara Amerikan yerlisi diyoruz) kabilesi olan Crow topluluğu hakkında elime ne geçerse okuyorum. Yerliler demişken, St. John's College'da kuzeybatıdaki yerli kabilelerin yerlerinden edilmesiyle ilgili bir konferans vardı. Konferansa

Theodore Lübeck ile birlikte gittim. Theodore ile arkadaşlık etmekten hoşlanıyorum ama o gün üstüne bir de şoföre ihtiyacım vardı. Gözlerim beni çok zorluyor Felix. Bu yüzden konferans akşam olduğu için araba kullanmamamın daha iyi olacağını düşündüm. Annapolis'te park yeri bulmak da zor olabiliyor. Gençler sokaklarda dikkatsizce dolaşıyor.

Bir de (en kötüsünü sona sakladım) ciddi bir mevzu baş gösterdi. Mick Watts bir kez daha Washington DC'ye geldi ve bu sefer başka hiçbir mazeret sunmadı. Sırf beni Baltimore'da yemeğe götürmek için kalkıp uçakla ta buralara gelmiş. Çok keyifli vakit geçirdik. Yemeğin sonunda Mick cebinden bir yüzük çıkarıp bana resmen evlenme teklif etti. Sana daha önce de söylemiştim, benimle evlenmek istediğinden birkaç kez bahsetmişti Mick. Ama daha ziyade o an içinden gelerek, hazırlıksız söylemişti her seferinde ve ben de her seferinde bu bahsi geçiştirmiştim. Fakat bu kez farklıydı. Takım elbise giymişti, yüzük getirmişti, pencerelerin ötesinde limanın ışıkları parlıyordu, güzel bir yemek yemiştik, bembeyaz bir masa örtüsü seriliydi masada ve güzel bir şişe cabernet şarap içiyorduk. Ciddi ciddi evlenme teklif etti bana. Texas'a, yanına taşınmamı istiyor.

Ne cevap verdiğimi merak ettiğine eminim. Seni bekletmeden söyleyeyim. Mick'e teklifini düşünmem gerektiğini söyledim. Sanki yirmili yaşlarımdaymışım, hayata yeni başlıyormuşum, yürüdüğüm yolun taşları olacak seçimleri yapıyormuşum gibi söylemedim ama. Ben yolumu zaten çizdim Felix. Her şeyi bir kenara bırakıp yeni bir maceraya atıldığımı hayal etmekte zorlanıyorum. Bunun için enerjim olduğunu sanmıyorum ama yine de Mick'le çok eğleniyoruz. Evim dediğin yerde seninle yaşayan birinin daha olduğunu hayal etmek insanı rahatlatıyor değil mi? Bana kol kanat gerecek birinden bahsediyorum galiba. Mick ile çok gülüyoruz.

Onunlayken emekli olmadan önceki günlerime geri dönüyorum sanki. O zehir gibi, maharetli, söz düellolarını ve siyaset tartışmayı seven Sybil oluyorum.

Her konudaki düşüncelerine her zaman değer vermişimdir ancak bu konuyla ilgili olarak senden iyice düşünmeden yorumda bulunmamanı rica ediyorum. Kafam o kadar karışık ki söyleyeceğin şeylerin silemeyeceğim izler bırakmasından korkuyorum.

Mektubunu sabırsızlıkla bekliyorum. Birkaç günlüğüne de olsa Doğu Yakası'na gelmek istersen kapım daima açık elbette. Son birkaç aydır pek mektup yazmıyorum. Masama kurulduğum zamanlar oluyor ama yazacak enerjiyi kendimde bulamıyorum. Endişelenmene gerek yok. Lise kariyer günleri kapsamında yapılacak panele katılmaya karar verdim. Önümüzdeki haftaymış.

Benden bu kadar. Sana en içten dileklerimi gönderiyorum.

Seni seven kız kardeşin,

Sybil

Bayan Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold, MD 21012

31 Temmuz 2018

Sayın Bayan Van Antwerp,

Gönderdiğiniz kitap için teşekkür ederim. John McGahern'i okumamıştım. Aslında standart olanlar (Joyce, Yeats, Beckett) dışında pek İrlanda edebiyatı okuduğumu söyleyemem. Kadınlar Arasında'yı bitirdikten sonra Güneşe Bakanlar'ı okudum ve çok beğendim. İrlanda'dan okumaya devam edeyim dedim, bu yüzden William Trevor'dan Öyküler'i aldım. Yavaş yavaş ilerliyorum, iyice sindirmek için haftada bir hikâye okuyorum.

Güz dönemi ders programını ekte iletiyorum. Lütfen katılmak istediğiniz dersleri gönlünüzce seçin. Bir kerecik olsun şiir seminerime katılmayı düşünür müsünüz? Aynı gün seminerin devamında Modern Amerikan Edebiyatı dersi var. Bu dönem UCLA'dan gelen bir profesör veriyor dersi. Müfredatında Roth da var. Sever misiniz? Roth'u ya seversin ya da nefret edersin diyorlar hep. Bunun doğru olduğuna kanaat getirdim. Henüz hangi tarafta olduğumu size söylemeyeceğim. Her neyse, çarşamba günleri gelip 11.00'den 13.00'e kadar şiir sohbetimizi dinleyebilir, öğle yemeği arasından sonra 13.45'ten 16.00'ya kadar Modern Amerikan Edebiyatı dersine katılabilirsiniz.

Yaz tatilimin nasıl geçtiğini sormuşsunuz. Haziran ayının büyük bir kısmı can sıkıcıydı. Yeni sömestr için planlama yapmak ve acil durumlarla ilgilenmek dışında pek bir şey yapamadım. Zira kayınvalidem vefat etti ve bir tüp bebek denememiz daha başarısız oldu. Temmuz başındaki anma töreninden sonra kocamla biraz seyahat ettik. Önce Lizbon'a gittik, iki hafta lüks bir otelde kalıp çok güzel vakit geçirdik. Ardından Hırvatistan ve Yunanistan'a geçtik. Seyahat etmek için doğmuşum. O ara bir sürü şiir yazdım, harikaydı. Bu sayede kendimle barıştım. Siz de seyahat etmeyi sever misiniz?

Öyleyse anlaştık. Yeni eğitim yılına dediğiniz gibi cesurca, müdanasız, başım dik ve penisi olan hiç kimsenin saçmalıklarını kabul etmeden gireceğim. Tecrübe konuşuyor dedirtecek kadar deneyimli olduğunuza inanıyorum.

Sevgiler,

Melissa Genet
Maryland Üniversitesi, College Park
College Park, MD

KİME: Roy@coastaleyepartners.com
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 19 Ağustos 2018 19.33
KONU: Görme sorunu

Sayın Dr. Jameson,
Son bir haftadır görmekte çok daha zorlanır oldum birden.

Saygılarımla,
Sybil Van Antwerp

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: Roy@coastaleyepartners.com
TARİH: 20 Ağustos 2018 15.48
KONU: RE: Görme sorunu

Sevgili Sybil,

Mesaj göndermeniz iyi oldu. Gelecek hafta için size randevu vermek istiyorum. Asistanım uygun bir gün ve saat ayarlamak üzere sizi arayacak. Sizi buraya getirebilecek biri var mı?

Roy

KİME: Roy@coastaleyepartners.com
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 21 Ağustos 2018 07.03
KONU: RE: Re: Görme sorunu

Sayın Dr. Jameson,

Lütfen e-posta yoluyla randevu vermeyin. Asistanınız beni ararsa memnun olurum. Randevuya komşum getirecek beni. Çok teşekkürler.

Sybil

23 Ağustos 2018

Sevgili Sybil,

Notunu aldım. (Annapolis Alışveriş Merkezi'nde sinemaya gitmiştim.) Tabii ki seni 4 Eylül sabah 09.40'taki randevuna götürürüm. Senin için endişeleniyorum. Ziyarete gelmemen sorun değil ama seni bahçede ya da yürüyüşte de göremiyorum. Evine ziyarete gelen de pek yok sanırım. Kapının önünde hiç başka araba görmüyorum. Randevundan sonra öğle yemeği yiyelim mi? Enzo'nun oğluyla ilgili olanları anlatırsın hem.

Ekrandaki yazıları nasıl büyüteceğini gösterdiğim için bana teşekkür etmene gerek yok. Bana da kızım göstermişti. Büyüteç düzeneğinin faydalı olmasına da sevindim. Rica ederim.

Kızımdan bahsetmişken, onunla Almanya'ya gitmeye karar verdim. Beklemek aptallık olur. Annesiyle benim memleketimizi ve atalarımın mezarlarını görmek istiyor. Belli ki bu onun için bir anlam ifade ediyor. Bu nedenle ona eşlik edeceğim. Birkaç hafta içinde gideceğim. Bir ay kadar buralarda olmam. Sonbaharlar artık çok sıcak geçiyor. Ben yokken güllerimi sular mısın? Kabul edersen sulama takvimini sana bırakırım. Postaneye talimat verip postalarımı bekletmelerini isteyeceğim.

Mick'in teklifini kabul edip etmediğini söylemedin. Senin adına sevindim. Onunla çok mutlu görünüyorsun.

Arkadaşın Theodore

Fiona Van Antwerp-Beaumont
2 Hamilton Terrace
Londra SE 28 8JF
Birleşik Krallık

17 Eylül 2018

Sevgili Fiona,

Korkunç telefon görüşmemizin üzerinden birkaç gün geçti. Söylediğin şeyleri zihnimde evirip çeviriyor, karşılıklı sarf ettiğimiz kırıcı sözleri düşünüyorum. O anın sıcaklığıyla ne yaptığımın bilincinde değildim. İstemediğim şeyler söylediğimden eminim. Belki de seni aramalıyım ama (artık bildiğin gibi, yakında kör olacağım için yazamayacak olsam da) kalem ve kâğıtla aram daha iyi. Hem bugün bir parça daha iyi görüyorum. Nereden başlasam bilemiyorum ama ne söylemem gerektiğini biliyorum.

Hayatını yaşama şeklini beğenmeyip eleştirdiğimi, sizin (senin, Walt'un ve çocukların) hayatı ben nasıl yaşadıysam tam tersi şekilde yaşamaya çalıştığınızı söyledin. Bunu duymak acı vericiydi. Seçtiğin kariyeri onaylamadığımı söylemeneyse çok şaşırdım. Lisans eğitimini tamamlamadan önce yıllarca tıp okumak istediğini söyledin, ben de öyle yapacağını tahmin ediyordum ve birden mimarlığa yönelmene alışmam bu nedenle biraz zaman aldı fakat inşa ettiğin kariyerinle gurur duyuyorum, hem de hiç utanmadan. Daha da acısı, yaptığın düşüklerin bahsini açtığımda ve bunu Rosalie Teyzenden öğrendiğimi söylediğimde, bana bundan bahsetmediğini

çünkü bana sırlarını açacak kadar güvenemediğini, çok mesafeli olduğumu söyledin. Buna cevaben bana hiç ihtiyacın yokmuş gibi göründüğünü söyledim, sen de bana ihtiyaç duymamayı sana benim öğrettiğimi söyledin. Bu sözleri bir gün Frannie'den duysan ne hissederdin, herhalde tahmin edebilirsin. Çok ama çok üzülürdün.

Benim mizacım savaşmaktan, mücadeleden yanadır, biliyorsun. İlk başta bir baktım, haklılığımı ispat edecek bir temel oluşturuyorum zihnimde, suçlamalarına karşı argümanlar geliştiriyorum, yanıldığına dair elimdeki tüm kanıtları bir araya getiriyorum. Neden sonra durdum, bekledim. Duyduklarımı anlamlandırmaya, hazmetmeye çalıştım. Nefsi müdafaamın gelgitlerinin durulmasına izin verdim. Yine de sana kendimle ilgili bir hikâye anlatmak istiyorum.

Ben çocukken büyükannen ve büyükbaban beni karşılarına alıp evlatlık olduğumu açıkladılar. Birinci sınıftaydım. Büyükbaban işten eve yeni gelmişti. Âdetimiz değildi ama o gün misafir odasında oturduk. Bana her şeyi anlattılar. Sonra oluşan havayı dağıtmak için akşam yemeği yerine beni dondurma yemeye götürdüler. Bu, çok doğal olarak beni rahatsız etti. Çocukken tuhaftım (ciddi ve ağırbaşlıydım, arkadaşım yoktu, diğer çocuklar beni çoğu kez görmezden gelirlerdi) ve bir şeylere kafayı takma eğilimindeydim. Buna da kafayı taktım. Gayet iyi bildiğin üzere her şeyi siyah ve beyaz olarak görmek benim doğamda var. Kuralları severim. Önceden ilan edilmiş, oldukça net kanunlar, kurallar ve sistemlerle işleyen bir dünyada yaşamaktan keyif alıyorum. Sanırım evlat edinilmiş olmak bana çocukken sisteme uymadığımı hissettirdi. Kimseye tek kelime etmedim.

Bu ifşaatın beni çok rahatsız ettiğini gören annemle babam birkaç yıl sonra bana öz annemin beni kendilerine teslim

etmeden önce yazdığı bir mektubu verdi. Bu sefer de açık pembe bir zarfın içindeki bu kâğıt parçasını takıntı haline getirdim. Onu yatağımın altındaki küçük bir ahşap kutuda saklıyordum. Aylarca her gece uyumadan önce okudum o mektubu. Annemin el yazısını inceledim. Belki gözden kaçırdığım bir şey vardır diye satır aralarını okumaya çalıştım. Harflerin başka bir anlamı var mı diye baktım. Istırap çekiyordum. Öz anneme kavuşmak için yanıp tutuşuyordum ama bunu kimseye söyleyemiyordum. Adı Louisa'ydı. Bunu ancak kardeşin Bruce'un yıllar önce Noel'de bana yaptırdığı Kindred üyeliği sayesinde öğrenebildim. Öz annemin mektubunu sana gönderiyorum. Lütfen muhafaza et.

Mektup yazmaya başlamamın nedeni, öz annemin (çocukken onu "gerçek" annem diye adlandırırdım) mektup yazmayı sevdiğini düşünmemdi. Bu fikre sıkı sıkıya sarıldım. Gerçekten de karşılıklı yazışmalar sayesinde açıklaması güç bir teselli buldum. Çekinmeden herkese mektup yazabiliyordum. Ne yazmak istediğimi düşünmek, taslaklar yazmak, yazdıklarımı temize çekmek ve tam olarak istediğim hale getirmek için üşenmeden zaman ayırabiliyordum. Yazmak benim için sohbet etmekten bile kolaydı. Acı verecek derecede güvensiz ve tuhaf hissediyordum kendimi. Geçen akşam telefonda bundan bahsedip belki de sadece mektuplar aracılığıyla anlamlı ilişkiler kurabildiğimi söyledin. Bu sözlerini epey düşündüm. Küçükken mektup yazmak bana hayatı kolaylaştıran bir pencere açıyordu ve bu hiç değişmedi. Fakat en yakınlarımla ilişkilerimi yazışarak yürütmenin, çocukluğumdan beri kendimle başkaları arasına bir mesafe koymama neden olup olmadığına kafa yordum. Mektupların beni çevremden izole edip bir müstahkem mevki oluşturduğu doğru. Başkâtip olarak perde arkasında hukukla iştigal etmenin beni insanlarla doğrudan ilişki kurmaktan izole

ettiği gibi. Bütün bunlar o zaman için uygundu ama artık bu yaşımda yakınımda biri olsun istiyorum. Yakınlık istiyorum. Bu duyguyu sadece babanla tanıştığımda yaşamıştım.

Sevgili babanla tanışmak hayatımın en büyük sürprizi̇ydi çünkü BÖYLE BİR ŞEYE sahip olacağımı hayal bile edemezdim. Birinin benimle olması için bana katlanabilmesi gerek diye düşünüyordum, babansa benim harika biri olduğum görüşündeydi! Oysa ben onun benim olduğumu düşündüğünden de harika olduğuna inanıyordum. Bana hiç tuhaf biriymişim gibi hissettirmedi kendimi. Bir aile kurma fırsatı koydu önüme. Böylece kendime layık gördüğüm kaderi değiştirebildim. Bana kendimi başkalarına nasıl açacağımı öğretti. Bunu hiç yapmamıştım. Bende âdeta şifalı bir etkisi oldu. Benim harika biri olduğumu düşünüyordu. Bu yüzden onu daima seveceğim.

Sen doğduğunda paniğe kapıldım. Neticede gözüme yabancı nesneler gibi görünseler de senden önce iki oğlanla durumu idare edebildiğimi düşünüyordum. Sonra sen çıkageldin. Bir kız çocuğu... Kızım olmasından korkuyordum. Ya kızımı anlayamazsam diye endişeleniyordum. Dünyaya uyum sağlamanın bir yolunu bulamamıştım hiç. Sana nasıl annelik edeceğimi öğrenemezsem ne olacaktı? Korkuyordum, bütün mesele buydu. Hep bir şeyi kaybetmekten ya da mahvetmekten korktum. Neticede hem kaybetmeyi hem de mahvetmeyi becerdim.

Gilbert öldüğünde daha dört yaşındaydın. Onun ölümü beni yıktı. ~~Olmadı~~ Hep dürüst olmuştum, kurallara uymuştum, dünyada kendime nihayet başımı sokacak bir yer bulmuştum ama olmadı. Hayatta en korktuğun şeyin başına gelmesinin, sana kâbusu yaşatan o dehşetin gerçek olmasının nasıl bir his olduğunu bilir misin Fiona? Umarım hiç

öğrenmezsin. Ben ne olduğunu bile anlayamadım. Kurduğum hayat meğer yeterince güçlü değilmiş. Doğanın kanunları karşı koyamayacağım kadar acımasızmış. ~~En kötü~~ Buna dayanamadım. Etrafıma çelikten duvarlar ördüm, acımı içime gömdüm ve seni kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Seni de kaybedersem ne yapardım? Bruce'u kaybedersem halim ne olurdu? Sizden uzaklaştırdım kendimi. En başta böyle hissetmeseydim, korktuklarım başıma GELDİĞİNDE –gelirse değil bak, geldiğinde diyorum– bu denli darbe yemezdim. Sanırım hiç toparlanamadım. Nasıl toparlanılır, nasıl iyileşilir bilmiyorum ben.

Fiona, hayatımda hiç dile getirmediğim bir şeyi söyleyeceğim sana şimdi. Evlat edinilmem, Gilbert'ın ölümü, evliliğimin sona ermesi... Bunların hepsinden dolayı kendimi suçladım. Bir sahtekârdım sanki, rol yapıyordum. Birilerinin kızıymış, birilerinin eşiymiş, birilerinin annesiymiş gibi davranıyordum. Gerçekten öyle olmak istiyordum, resmiyette öyleydim de ama buna hiçbir zaman inanmadım. Öyle olunca da her şey ters gitti. Abinin ölümü beni mahvetti. Bir daha asla eskisi gibi olamadım. Görünüşe bakılırsa baban beni sevmeye devam edebilmiş ama ben bunu beceremedim. Acı (dünyadaki en büyük acı) nasıl bir şeydir? Acı çeken insanın hissettiği şeyin aslında bir adı var mı? Ben hep içimde bir çığlık büyüttüğümü hissetmişimdir. Zamanla biraz daha az duyulur olan ama asla yok olmayan bir çığlık. İster evde dolaşayım, ister bahçe işi yapayım, ister markette gezineyim, ister masamda oturayım, kafamın içinde hiç susmayan, saldırı alarmı misali çınlayıp duran sirenlerin çığlığı var.

Bir anne olarak hayatıma dönüp baktığımda içimi bir başarısızlık duygusu kaplıyor ama sonra siz geliyorsunuz aklıma. Senin de abinin de dolu dolu, güzel bir hayatı var. Fiona, sana mesafeli davrandığım ve bana ihtiyaç duymamayı

öğrettiğim için özür dilerim. Rosalie'yi ziyaret etmeni hazmedemediğim ve bundan dolayı seni cezalandırdığım için özür dilerim. Sana kör olacağımı söylemediğim için özür dilerim. Daha iyi bir anne olamadığım için özür dilerim. Beni sadece annen olarak gördüğünü biliyorum ama benim de içimde küçük bir kız çocuğu olduğunu hiç unutma.

Yıllar önce Guy'la birlikte hapse gönderdiğimiz bir adamın çocuğuyla son haftalarda temas halindeyim. Yaptığımız muhakeme hatası bir yuvanın yıkılmasına, bir ailenin dağılmasına sebep oldu. Adamın öldüğünü yeni öğrendim. Yıllar önce ölmüş oysa. Son birkaç aydır kafamı bunlar meşgul ediyor. Aklımı yitirdiğimi düşünüyor olmalısın. Kahrolmuş ve tükenmiş durumdayım. Bu mektup karmaşık düşüncelerden oluşan kocaman bir yumak haline geldi. Saatlerdir gözlerimi kısarak yazıyorum. Umarım yazdıklarım senin için bir anlam ifade eder.

Kısa bir ara verip dışarı çıktım, komşum Bay Lübeck ile biraz sohbet ettim. Bay Watts'ın evlilik teklifine kısa süre içinde yanıt vermem gerekecek. Onu sonsuza kadar bekletemem. Bana bu konuda ne düşündüğünü söylemedin. Ne düşünüyorsun?

Seni seviyorum.

Annen

Not: Gözlerimle ilgili durumu henüz abine ve Felix Dayına söylemedim ama söyleyeceğim. Lütfen onlara bir şey deme, haberi benden duysunlar. Yakında onlarla da paylaşacağım, söz.

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

18 Eylül 2018

Sevgili Rosalie,

Aramızdaki uzun sessizliğe son vermek için bu mektubu yazıyorum. Bu haftayı özürlerimin resmigeçit haftası ilan ettim. Yani rahat bir nefes alıp özgüvenle, bilmiş bilmiş mektubu okumaya devam edebilirsin. (Laf olsun diye öyle diyorum, sen benim gibi değilsin neticede.)

Bu konuya geçmeden önce sana bir şey sormak istiyorum. Bir süre önce yazdığın bir mektupta Lars'ı bakımevine yerleştirmekten bahsetmiştin. Greenmont Village diye bir yerdi, değil mi? Yazışmadığımız süre zarfında ne yaptın? İletişim kurmadığımız bunca hafta boyunca onu oraya yerleştirmiş olabileceğin düşüncesi beni rahatsız ediyor. Hissetmekte olduğun ya da o zamanlar hissettiğin o ikilem çok korkunç. Onu oraya teslim etmenin vazgeçmek gibi hissettirdiğini söylemişsin ama hiç de öyle değil. Sen bir hayalin peşinde koşmuyorsun, hayatta kalmaya çalışıyorsun. Seni devirmek için ellerinden geleni yapan zorlukların üstesinden gelmeye gayret ediyorsun. Her şeyden önce bunu sana söylemek istedim.

Fiona ile işler, geriye dönüp bakıldığında gayet net beklendiği üzere, kontrolden çıktı. Geriye dönüp bakmakla ilgili söyledikleri doğruymuş. Bir hafta kadar önce onunla telefonda konuşuyorduk. Epeydir kendisini görmediğimi söylemiştim

ki Fiona kelimenin tam anlamıyla patladı. Bir altıpatların tetiğine basıp kurşunları cayır cayır yakıyormuşçasına benden yana bütün şikâyetlerini sıralamaya başladı. Sana geldiğini bildiğimi söyleyerek misilleme yaptım ama geri tepti. Fiona mevzuyu bildiğimden haberi olduğunu söyledi. Gazabı feciydi. O eteğindekileri dökerken ben kafamın içinde bir yandan geçen yaz gönderdiğin mektubu yeniden okuyordum ve o kâğıdın üzerine yazdığın sözcükler ilk kez beni incitmedi, aksine beni sevdiğini hissettirdi. Fiona'nın yaylım ateşi devam ederken mutfakta bir sandalye çekip oturdum. O an karşımda oturuyor olmanı, konuşmamızı duymanı ve beni yüreklendirmeni nasıl istedim bilemezsin. Anın sıcaklığıyla ben de Fiona'ya birtakım korkunç şeyler söyledim. Telefon görüşmesinden sonra birkaç gün kış uykusuna yatıp uzun uzun düşündüm. Senin mektubunu tekrar tekrar okudum ve nihayet her şey sahile vurmuş şişman bir balina gibi bütün ağırlığıyla yerine oturmaya başladı. O an hakikati idrak ettim. Fiona'ya mektup yazdım. Açıkçası bu bir özür mektubuydu fakat aynı zamanda bir balığın içini temizlermişçesine kendi içimi dışıma çıkardım. Mektubu dün postaya verdim. Şimdi endişe içinde evde oturuyorum.

Evet, sıra bugün sana yazmamın nedenini anlatmaya geldi Rosalie. ÖZÜR DİLERİM. Sana haksız yere kızdım. Lütfen beni affet. Öfkem gözümü kör etmişti. Bu nedenle aylar, ne ayları, bir yıldan fazla zaman kaybettirdim bize! Tanrı beni ıslah etsin. Üstelik zor zamanında yanında olamadım. Oysa Fiona ile ilgili bana söylediğin her şey öyle nazikçe bir lütuftu ki! Ama inadım, sana olan bağlılığımın önüne geçti. Buna izin verdim. Sözlerimi geri alamam ama hatamı gördüğümü söylemek istiyorum. Hem de çok net gördüm! Ne kadar ironik değil mi? Çok ama çok üzgünüm Rosalie. Ne olur benden yüz çevirme. Lütfen bana mektup yaz ve her

şeyi anlat. Sen nasılsın? Paul ve Lars nasıllar? Hepsini. Sen asla dil uzatılamayacak, dosdoğru ve mucizevi bir varlıksın Rosalie. Umarım beni affedersin. Sensiz yapamam.

Yazdım, rahatladım. Tanrı'ya şükürler olsun.

Bilmeni istediğim başka şeyler de oldu. Mick Watts bana evlenme teklif etti ve Texas'a taşınmamı istiyor. Stewart, Felix'i aldattı ve bu nedenle ayrıldılar. Felix şu an Los Angeles'ta, durumu çok kötü. Maryland Üniversitesi'ndeki İngilizce Fakültesi dekanıyla yüzleştik. Neticede arkadaş olduk. Şimdi onun şiir derslerine katılıyorum. Ayrıca Guy'ın yetmişli yıllarda gördüğü bir davayla ilgili olarak son birkaç yıl içinde meydana gelen çok tuhaf, karmaşık ve korkunç bir başka olayı anlatmak için seninle telefonda konuşmam gerekecek. Son olarak Hattie Gleason'dan bir süredir haber gelmiyor. İşte böyle.

Bana yaz.

Sybil

Not: Artık okurken çok daha fazla zorlanıyorum. Gurur ve Önyargı'yı bir kez daha bitirmeye çalışıyorum. Bazen yazacak kadar görüyor gözlerim. Mesela bugün nispeten net görebiliyorum. Bazense bu neredeyse imkânsız hale geliyor. Görme kabiliyetimi bu şekilde kaybetmeye, onun elimden kayıp gittiğini hissetmeye başladığımda ona tüm gücümle sarılacağımı düşünmüştüm ama şimdi durum hiç de öyle değil. Görmek benim için artık o kadar zor bir hale geldi ki ondan vazgeçmeye neredeyse hazırım. Tam olarak değil elbette. Beni bilirsin, yarın bu düşüncemden cayabilirim ama bugün böyle hissediyorum.

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN:stewartpbates@gmail.com
TARİH: 2 Ekim 2018 20.08
KONU: Felix

Merhaba Sybil,

Umarım iyisindir ve torunlarınla iyi vakit geçiriyorsundur. Mektubumu aldın mı? Bana kızgın olduğunu sanıyorum. Buna hakkın da var ancak tüm hikâyeyi bilmiyorsun. Felix de tüm hikâyeyi bilmiyor aslında. Telefonlarımı hâlâ açmıyor, mesajlarıma cevap vermiyor, e-postalarımı yanıtlamıyor. Uçağa atlayıp yanına gideceğim ama nerede olduğunu bile bilmiyorum. İkimizin arasında bariyer olarak kardeşini koruduğunu düşünüyor olabilirsin fakat durum hiç de öyle değil. Felix'le konuşmam gerek. Bir konuşabilsek, ondan özür dileyebilsem ve durumu açıklayabilsem işleri tekrar rayına sokacağımızdan şüphem yok.

Şimdi sana olanları anlatayım. Bir Fransız'la tanıştım. Tanışıklığımız biraz ilerledi. Hataydı bu. Felix'le sorunlarımız vardı o ara. Felix uzun bir yazı yazıyordu ve süreç istediği gibi gitmiyordu. Ön ödeme almıştı, nihayet yazmasına engel zihinsel bariyeri aşıyordu ki antolojinin finansmanını kestiler, o da hayal kırıklığına uğradı. Biliyorsun, işler iyi giderken Felix mutludur, işler kötü giderken ise mesafeli, bencil ve asık suratlı olur. Aylardır (belki bir yıldan fazladır) böyle soğuk ve asık suratlıydı. Artık bundan bıkmıştım. Kavga ettik. Felix evlilik konusunu açtı. Ben de evlenmeyeceğimiz

konusunda sonsuza dek mutabık kalmış olduğumuzu hatırlattım ona.

O sıralarda bu adamla kahve içmek, ara sıra yürüyüş yapmak veya bir kadeh şarap için buluşmaya başlamıştım. (İlk olarak bir iş projesi vesilesiyle tanışmıştık.) Bu noktada şeffaf olmak istiyorum Sybil. Adamla vakit geçirmenin bende hiç ortaya çıkmaması gerektiğini bildiğim delice bir his uyandırdığını kabul ediyorum. Ama kızgındım Felix'e, incinmiştim. Bu yüzden sağduyumun sesine kulak asmadım. Felix'in haberi yoktu. Adamla (Luc) yakınlaştım ama sadece arkadaş olarak. Gel gör ki bunun Luc için o kadar basit olmadığını sonradan fark ettim. Bana âşık oluyordu. Hislerini benimle paylaştı ama ben ona karşı öyle hissetmiyordum. Aralık ayıydı. İlaç saatim geldiği için cep telefonumun alarmı çalınca Felix alarmı susturmak üzere telefonumu masanın üzerinden aldı ve adamdan gelen mesajı gördü. Çılgına döndü. Adama âşık değildim, hâlâ da değilim ama Felix bana inanmadı. Kendimi savunmak için tek kelime etmeme izin vermediğinden Luc ile aramda hiçbir şey geçmediğini öğrenemedi. (Luc sadece bir kez beni öptü. Bunu bir daha yapmamasını söyledim ona. O da yapmadı.) Dediğim gibi, Felix'i ikna edemedim. Çok şüpheci o. Ya da batıl inançları var mı demeliyim? Kardeşine âşığım, bugüne dek aşkımdan bir gram eksilmedi. Felix'in mesajı görmesiyle olay çıkınca Luc'la görüşmeyi kestim. Ateşle oynadım ve yandım. Fakat onu aldatmadım. Hatalıydım, kabul. Dersimi de aldım. Felix'e ulaşmama yardımcı ol lütfen Sybil.

Stewart

Dezi Martinelli
138 South Carrington St.
Hasbrouck Heights, NJ 07604

4 Ekim 2018

Sevgili Dezi,

Babanın bu şekilde öldüğünü öğrenmek beni tarifsiz derecede üzdü. Söyleyebileceğim tek bir şey var çünkü elimden daha fazlası gelmiyor: Özür dilerim.

Babanın cezaevinden bana yazdığı mektuplardan birini ekte gönderiyorum. Bu mektubu beni çok etkilemişti. Seni ve kardeşini ne kadar çok sevdiğini ifade ediş şekli içime dokunmuştu. Diğer mektupları istersen onları da gönderebilirim.

Annenin İtalya'daki adresini bana göndermen mümkün mü? Arayı açmadan ona mektup yazmak istiyorum.

Sevgilerimle,

Sybil Van Antwerp

Sybil Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold, MD 21012
ABD

4 Kasım 2018

Sevgili Sybil,

Mektubumdaki uzun gecikme için çok özür dilerim. Babamızla ilgili belgeleri gönderdiğin için çok teşekkürler. Bu bilgilere sahip olmak benim için gerçekten çok kıymetli. Çılgınca davrandığımı düşünebilirsin ama babamızın birkaç yaş küçük kardeşi Eugene'i araştırdım biraz. Öğrenebildiğim kadarıyla bugün doksan yaşında ve California'nın kuzeyinde bir rehabilitasyon merkezinde kalıyor.

Zaman ayırıp bana kendinden bahsettiğin için ben de sana biraz kendimi anlatayım. Aslına bakarsan anlatacak pek bir şeyim olduğunu söyleyemem. Hiç evlenmedim, çocuğum yok. Hayatımı işime, kardeşlerime ve anneme bakmaya adadım diyebilirim. Bir kere âşık oldum ama yürümedi. Sanırım otuzlu yaşlarımın sonlarıydı, bundan kısacık bir an pişmanlık duydum, sonra o da geçti. O günden beridir halimden memnunum. Gözlerimde bir sorun var, görme kabiliyetim azalıyor. Bunun nadir görülen, kalıtsal bir durum olduğunu söylüyorlar. Mesleğimi umduğumdan erken bırakmak zorunda kalacağım için çok üzülüyorum. Şimdi yazdıklarımı okudum da hayatımı ancak böyle özetleyebiliyor olmam epey can sıkıcı. Sakin bir hayatım oldu diyelim.

Elbette bundan fazlasını yaşamışımdır fakat aklımda pek bir şey kaldığını söyleyemem. Giderek daha az görmem, yazı yazmayı bir angaryaya dönüştürüyor (ve yazmak benim için her zaman bir angarya olmuştur). Telefonda konuşsak çok daha kolay olmaz mı? Senin için bir sakıncası var mı? Aslında aklıma bir şey geldi. Çılgınca bulabilirsin fakat belki İskoçya'ya gelirsin diye düşündüm. Kardeşlerimle birlikte geçmişe ait daha fazla şeyi açığa çıkarabiliriz. Annemin seni neden evlatlık verdiğine dair bir açıklama bulamıyorum fakat bunun için çok üzgün olduğumu söyleyebilirim. Belki seninle annem hakkında konuşsak ve sana onu anlatsak işe yarayabilir. Kara kış yaklaşırken şu sıralar ziyaret için iyi bir zaman değil ama yazın gelmeye ne dersin?

Bunu bir düşün. Seni ağırlamaktan büyük memnuniyet duyarım.

En iyi dileklerimle,

Kardeşin Hattie

Florencia Martinelli
84 Via del Porrione
Bergamo 03950
İTALYA

10 Kasım 2018

Sayın Bayan Martinelli,

Yıllar önce oğullarınızla birlikte Maryland'deki bir adliyede odama geldiniz ve kocanız Enzo için benden merhamet dilediniz. Bense o merhameti sizden esirgedim. Artık yaşlı bir kadınım. Hayatımda birkaç büyük pişmanlığım oldu. Bu da onlardan biri. Çok sevdiğim birisi bir keresinde bana paralel evren diye bir şeyin olmadığını, "Öyle olsaydı şöyle olurdu" diye hayıflanmanın hiçbir anlam taşımadığını söylemişti. Keşke paralel bir evren olsaydı. Enzo'nun nasıl ve ne şartlar altında öldüğünü kısa süre önce öğrendim. Kör vicdanımın ve kırgınlığımdan kaynaklanan hıncımın size ve ailenize yaşattığı acılar için özür dilerim. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı ama gidenin geri gelmediğini çok iyi biliyorum.

Pişmanım ve beni affetmenizi diliyorum.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp
Yargıç Guy Donnelly'nin eski başkâtibi

Bay Larry McMurtry
Booked Up Kitabevi vasıtasıyla
216 S. Center St.
Archer City, TX 76351

10 Aralık 2018

Sayın Bay McMurtry,

Ev adresinizi bulamadım. Dolayısıyla umarım bu mektup kitapçı dükkânınız vasıtasıyla size ulaşır. Anladığım kadarıyla Archer City'de yaşıyorsunuz. Texas'a bir kez geldim. Hatta tam olarak söylemek gerekirse yakın zamanda Houston'da bulundum ama hayatımda bir daha Texas'a geleceğimi sanmıyorum. Fakat gelseydim kitabevinize mutlaka uğramak isterdim. Yıllardır size hayranım. Mesela bir akşam partisinde karşılaşsak birbirimize mıknatıs gibi yapışacağımızı hayal etmişimdir hep.

Anladığım kadarıyla birkaç yıl önce uzun vadede olumsuz etkileri olan bir kalp ameliyatı geçirmişsiniz. Ameliyat sonrasında yaşadığınız ıstırap ve sıkıntılar için çok üzgünüm. Yaşamanın bu kadar zahmetli olmasını daima hayret verici bulmuşumdur. Kimse de bu konuda beni uyarmadı. Keşke biri bana "Sybil, denizin dibinden habire yılanlar çıkacak ve ayaklarına dolanacak," demeyi akıl edebilseydi. Tabii ki kendi çocuklarıma böyle bir şey söylemedim. Muhtemelen asla söylemem.

Yalnız Kumru'yu henüz bitirdim. Sizinle okuma deneyimimi paylaşmak istiyorum. Doğrusu kitabınızı bugüne

dek üç kez okudum. Eminim çekilen televizyon dizisinden de haberdarsınızdır. Diziyi birkaç kez kütüphaneden kiraladım ve her izlediğimde büyük keyif aldım. Romanı ise ilk kez yıllar önce, Pulitzer Ödülü'nü kazandığında okumuştum. Eskiden ödüle layık görülen kitapları mutlaka okumaya gayret ederdim. Yalnız Kumru'yu okuduğum dönem, ben solup giderken etrafımdaki herkesin kendi hayatını dolu dolu yaşadığını düşündüğüm bir dönemdi. Dolayısıyla kitabı ilk okuyuşumu asla unutmayacağım. Metin, kadim ve ıstırap dolu bir hakikat pınarına temas ediyor gibiydi; daha doğrusu, sığır gütme hikâyesi ve bu anlatının tüm yan kolları sanki kitaptan zihnime akmıyor da benim içimde saklandıkları yerden dışarı taşıyordu. Yazdıklarım size delice mi geliyor, yoksa beni tam olarak anlayabiliyor musunuz? (Anladığınızı düşünüyorum.) Kitabı okuduğumu, son yüz sayfaya falan geldiğimde bir okuyucu olarak her birini çok sevdiğim karakterlerden hiçbirine mutlu ya da düzgün bir sonu reva görmediğinizi fark ettiğimi hatırlıyorum. Kötü sonları seviyorsunuz. Açıkçası kötü sonları sevdiğinizin siz de farkında olmalısınız. En azından ben farkındaydım. Sonra kitapta olanlar oluyor, malum. Hiç unutmam; yatağımda oturuyordum, kocam yanımda uyuyordu, oysa kısa bir süre sonra beni terk edecekti ve ben yatağımda öylece otururken elimdeki kitabın hayal kırıklığı hakkında olduğunu düşünüyordum. Kitaptaki insanların her biri için geçerliydi hayal kırıklığı. Sefilce ve amansız bir hayal kırıklığıydı bu. Elbette öfkeliydim de. Fakat aslında acımasızlığınızdan, darbe üstüne darbe vurmanızdan, okuyucuya zerre aman vermeksizin, hiçbir şekilde rahatlama imkânı tanımaksızın yargı dağıtmanızdan ürkmüştüm. Acı verici bir deneyimdi çünkü kitapta olanlar kendi hayatımda yaşadıklarıma çok benziyordu ve sanırım o zamanlar hâlâ umut etmek için bir neden

olduğuna inanmamı sağlayacak bir şeyler aradığım için kurgu eserler okuyordum.

Sanırım size o zamanlar yazmışımdır ya da belki yazmak istemiş ama yazmamışımdır. (Dediğim gibi, hayatımın çalkantılı bir dönemiydi ve yazmayı atlamış olabilirim.) Yalnız Kumru'yu doksanlı yılların sonunda, serinin yeni kitabı yayınlandığında tekrar okudum. Sonra geçtiğimiz Noel'de kendimi kitaplığımın önünde buldum. Kitap okuyabildiğim yılların sonuna yaklaşmakta olduğumu bildiğimden artık seçimlerime büyük özen gösteriyorum. Bu kitabın sırtındaki o tanıdık çatlakları görünce onu raftan alıp tekrar okumak istedim. Bugün size yazmamın nedeni de bu.

Ben yaşlı bir kadınım. Hayatım, mucizevi şeylerle sıradan şeylerin tuhaf bir karışımı olarak tanımlanabilir. Kitabınızı bir kez daha, hem de bu sefer daha önce hissettiğim duygulara hazırlıklı olarak okuduğumda tek kelimeyle şaşırdım. Yıllar önce acımasızlık diye nitelendirdiğim şeyi şimdi... cesaret olarak değerlendiriyordum. Karakterleri incitme cesareti! Onları dehşete düşürme cesareti! Cesurcaydı bu, dayanılmazdı çünkü, ama gerçekti işte. HAL BÖYLEYKEN Bay McMurtry... HAL BÖYLEYKEN... Görmek için daha önce çaba sarf etmediğim fakat şimdi bilhassa aradığım, hatta (kendi hayatımda bulmayı umduğum gibi) bulmayı umduğum şey tam karşımdaydı: MUAZZAM BİR YAŞAMA GÜCÜ VE METANET. Augustus ve Call, kurdukları hayatın anlamıyla dolup taşıyorlardı. Metin bu kez benim için yepyeni bir anlam ifade ediyordu. Bunu sizinle paylaşmak istedim. Evet, hepsi bu kadar. Bunu bilmenizi istedim. Bir insanı yazar olmaya teşvik eden şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Bu konuda hiçbir fikrim yok. Ama bilmelisiniz ki bu metin, böyle bir hikâye anlatıcılığı örneği içimde bir

yerlere dokundu, bir fitili ateşledi. Sanırım çok etkilendim. Onu söylemeye çalışıyorum. Beni çok etkilediniz.

Texas'tan hiç çıkmadığınızı biliyorum. İkimiz de yaşlılığın sefil ağına düştük değil mi? Yine de umuyor ve diliyorum ki ikimizin de sahip olduğu bu son zaman dilimi sizin için dolu dolu geçer. Sanırım kendim için de bunu umuyorum.

En derin saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

24 Aralık 2018

Sayın Bayan Van Antwerp,

Yalnız Kumru ile ilgili mektubunuz için teşekkür ederim. Görünüşe bakılırsa bu kitap pek çok insan için bir şeyler ifade etmiş, hem de benim bile tahmin etmediğim şekillerde... Fakat şunu söyleyebilirim ki yazınızda ilginç bulduğum bir şey vardı. Kitabımdaki karakterleri incitmenin cesaret gerektirdiğine yaptığınız vurgu, ilginç bir çıkarımdı.

Yaşamanın ne kadar zahmetli olduğu konusunda söylediklerinize katılıyorum ama bugün hâlâ hayatta olduğumuza göre dirayetimizle zorlukları yenmeyi başarmışız demektir. Benim kadar yaşlı olmadığınıza bahse girerim. Kitabevimi daha ziyade bir kitap kasabası olarak nitelendiriyorum. Gelecek olursanız bana haber verin. Sizinle şahsen tanışmak isterim.

En iyi dileklerimle ve Mutlu Noeller.

Larry

21 Ocak 2019

Sevgili Theodore,

Dün yüksek çalılarımı budadığın için teşekkür ederim. Boyunun uzun olması ne kadar değerli, anlatamam.

Mick'le ilişkimi sonlandırdığımı sana birkaç hafta önce söylemiştim. Bana biraz fazla gelmişti. Çok sahipleniyordu ve çaresizce bir evlenme ihtiyacı içindeydi. Düşünsene, bu yaşta yeniden evlenmek zorunda hissediyorsun kendini. Üstelik benden çok daha büyüktü. Nasıl rahatladım bilemezsin! Texas'ta yaşamaktan kesin nefret ederdim.

Diğer haberlere gelince... Londra'ya uçuşumu ayarladım. (Hem de first class! Bende para gani ama ölenlerden kalanlar sayesinde! Yoksa benim vaktinde alın terimle kazandığım devede kulak kalır.) Bir hafta kadar Fiona'yla vakit geçireceğim. Beni Oxford'a, ardından Emily Brontë'nin Uğultulu Tepeler'ine sahne olan Yorkshire kırsalına, sonra da Hattie ve kardeşleriyle buluşmak için kuzeye, Fort William'a götürecek. Bu çılgınlığı hevesle destekliyor. Nisan sonunda gidiyorum. Eğer her şey yolunda giderse, yirmilik gençler gibi dünyayı dolaşmaktan keyif aldığımı da hissedersem sen de bir gün benimle seyahate çıkmaya ne dersin? İçten içe hep Paris'i görmeyi arzu etmişimdir.

Bu arada biraz daha makul planlardan bahsedersek Ulusal Senfoni Orkestrası'nın icralarına gitmeyeli yıllar oldu. Galiba şubat sonunda Carmina Burana'yı seslendireceklermiş. Beni götürür müsün?

Sevgiler,

Sybil

27 Ocak 2019

Sybilciğim,

Dün akşam birlikteyken bu konuyu konuşmadık ama Paris'e gidecek olursan sana eşlik etmekten onur duyacağımı bilmeni isterim.

Sevgilerimle,

Theodore

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

29 Nisan 2019

Sevgili Rosalie,

Ben gidiyorum! Yarın sabah erkenden yola çıkıyorum. Bruce beni Washington'daki havaalanına bırakacak. Uçak Londra'ya hareket etmeden önce orada birkaç saat beklemem gerekiyor. Gerginim, kolumu kaldıracak enerjim yok sanki. Yine de evin içinde dört dönüp her yeri kontrol ettim. Geride yapılacak hiçbir şey bırakmadım. Camları sildim, mutfak lavabosunu sirkeli sularla iyice temizledim. Çöp kutularını boşalttım. Yataklara temiz ve ütülü çarşaflar serdim. Yetmiş dokuz yaşında ilk kez yurtdışına çıkıyorum! Sana mutlaka yazacağım.

Syb

Not: Birkaç gün içinde evine ağır bir koli gelecek. Bütün mektuplarımızı sana gönderdim. Genç kızlığımızdan itibaren yazdığımız tüm mektuplar. Eksiksiz. Umarım onlarca yıllık hikâyemizi tekrar bir araya getirirsin. Kim bilir, belki de satabilirsin onları. Gerçi dediğin gibi muhtemelen bizden başka kimse bu mektupları ilginç bulmaz. Kitap yaptırsak epey kalın bir cilt olur herhalde. Düşün, koliyi postanede tezgâhın üzerine Theodore kaldırmak zorunda kaldı.

Sayın Theodore N. Lübeck
11 Farney Road
Arnold, Maryland 21012
ABD

11 Mayıs 2019

Ah, Theodore. Bunu nasıl tarif edebilirim? Doymak bilmez gözlerim iflas etmek üzere olsa da elimden geleni yapacağım. O gözler ki yeryüzünde cennetin o altın sarısı yansımasını gördüler ve şimdi dinlenmeye ihtiyaçları var. (Bir haftadır ilk kez bugün net görebiliyorum. Bu yüzden yazma fırsatını değerlendirdim.) Aldığım zevki kelimelere nasıl dökebilirim? Gözlerim neler gördü öyle? Ben evimi, yurdumu buldum Theodore. Manzara muhteşem, uçsuz bucaksız, uzak ve duyarlı. Gökyüzü berrak, canlı, açık ve hareketli; dokunup tutabileceksin sanki. Hava ise var olduğunu hiç bilmediğim ham bir formda; içine çekmeye kıyamıyorsun. Her yer yemyeşil, her yerde taşlar, her yerde sular. Kız kardeşim harika biri; zeki ve sakin. Bana en çok kimi hatırlattı biliyor musun? Harry'yi. Gerek Hattie gerekse üç üvey kardeşim sanki en başından beri benimleymiş gibi.

Seyahat etmeye başlamak için neden bu yaşıma, neredeyse kör olduğum bu döneme kadar bekledim bilmiyorum. Hiç doğru bir karar değilmiş. Elbette artık durumun farkındayım ve bunu seninle paylaşmak istiyorum. Sana daha önce hiç kimseye anlatmadığım bir şeyi anlatmak istiyorum. Çoktan anlatmış olmam gereken bir şeyi. Az sonra yazacağım

satırları okuduğunda bunu yapmamın şart olduğunu anlayacaksın. Biraz sabret lütfen. El yazım da iyice berbatlaştı.

Gilbert sana söylediğim gibi boğularak ölmedi. Şimdi sana tam olarak ne olduğunu anlatmak istiyorum. Bunu hiç kimseye söylemedim. Muhtemelen sözlü olarak anlatamazdım ama yazarak anlatmaya çalışacağım. Çocukları tatil için Kanada sınırındaki bir gölün kenarına götürdük. Bruce on, Gilbert sekiz ve Fiona dört yaşındaydı. Suyun hemen kenarında, birbirine bağlı iki yatak odası olan sevimli, küçük bir kulübede kaldık. Çocuklar iki ayrı tek kişilik yatak bulunan odada yatıyordu. Fiona her zamanki gibi Gilly'ye sokulmuş halde uyuyordu. Daan ve ben ise kocaman, hoş bir sayvanlı yatağı olan diğer odada kaldık. Odamız göle bakıyordu ve bir şöminesi vardı. Rosalie ve Lars da bizimle gelmişti. Rosalie, Paul'e hamileydi. Karnı burnundaydı. Rezervasyonumuz kapsamında tüm yemekler odamıza servis ediliyordu. Temmuz ayıydı. O korkunç sıcaktan kaçıp trenle Kanada'ya gitmiştik. Trenle seyahat etmenin eskiden ne kadar güzel olduğunu hatırlıyor musun? Fransız kesiminde küçük bir göl olan Saint-Pierre Gölü'nün kıyısındaydık. Fransızca bilen Daan orada bizim için çeviri yapıyor, iletişimimizi sağlıyordu. Ben endişelendiysem Fiona (bebeğim, tek kızım) için endişelenmişimdir hep. Oğlanlar her zaman kendilerini çekip çevirmeyi becermişti o güne dek. Sanki Fi doğunca oğlanlar birden büyümüş, birer yetişkin olmuşlardı kafamda. Her neyse, Daan evde Bruce ile satranç oynuyordu, Fiona ise uyukluyordu. Lars ve Rosalie kanoyla küçük bir adaya gitmişlerdi. Bu yüzden sadece Gilly ve ben göl kenarındaydık. O hafta dikkatim epey dağınıktı. Daan ve ben yolculuktan önceki birkaç hafta boyunca, birbiriyle çakışan kariyerlerimiz ve kiminkinin öncelikli olduğu konusunda tartışıp durmuştuk. Bazı hukuki belgeleri yanımda getirmiştim. Bu Daan'ı

rahatsız etmişti çünkü o, tatilin ailece geçirilecek bir zaman olması gerektiğini düşünüyordu. Bense evrak çantamla oradaydım. Dolayısıyla o yanımda değilken, gizlice çalışıyordum. Göl kenarındaki küçük iskeleye gitmiştik. Yanımda bir dosya getirmiştim. Ben dosyaya bakarken Gilly bir süre oturup balık tuttu. Aslında yüzmek istiyordu. Epey sabırlı davranmıştı. Gilbert bana karşı her zaman çok nazikti. Çabuk affederdi, sürekli bir şey istemezdi. Yavrum bana karşı çok nazikti. Neyse... Nerede kalmıştım? Hah, sabırla beklemişti diyordum. Sonra yalvarmaya, sızlanmaya başladı. Hareketli, atletik, enerjik bir çocuktu. Öylece oturmak hiç ona göre değildi. Ben dosyama gömülmüştüm o an. Notlar alıyor, Gilbert'ı duymazdan geliyordum. Dosya bir soygun davasıyla ilgiliydi, hatırlıyorum. Sonu gelmeyen bir ısrarla kendisiyle yüzmemi rica etti. Bense dikkatimi dağıttığı için huylanmış, kendime biraz zaman ayırmaya hakkım olduğu düşüncesiyle ısrarına içerlemiştim. Yüzmeyeceğimi, dosyayı okumam gerektiğini net bir şekilde ona söyledim. Yani bu minvalde bir şeyler söyledim, tam hatırlamıyorum. Fakat sesimi yükselttiğime eminim. Şimdi bunu düşünmek beni çok rahatsız ediyor Theodore. Sonunda, "Yüzmeyeceksen bile dalışımı izleyip bana puan verir misin?" diye sordu. Ben de elimi havada sinek kovar gibi sallayarak, "İyi, tamam, atla hadi. Çalışıyorum ama yine de dalışına puan verebilirim," dedim. Gölün iskelenin çevresinde kalan kısmında sudaki taşlar ve diğer ıvır zıvır temizlenmişti. O kısımda su derindi. Ama gölün kalan kısımlarında sıklıkla sığ alanlar, suyun altında taşlar ve kayalar olduğunu, iskeleden başka bir yerden asla dalmamamız veya atlamamamız gerektiğini açık bir dille söylemişlerdi. Biz de bu bilgiyi çocuklara aktarmıştık. Fakat Gilbert korkusuzdu, pervasızdı. Belki de kendisini duymazdan geldiğim için beni cezalandırıyordu. Gilbert'ın iskeleden

kıyıya indiğini, dört-beş metre ötedeki düz bir kayaya tırmandığını ve kayanın tepesinde ayakta durduğunu hiç fark etmedim. Birden bana seslendiğini duydum. İskelenin ucundan seslendiğini, orada olduğunu düşündüm. Aslında o an onu pek de düşünüyor muydum, emin değilim Theodore. Çünkü beni kızdırmıştı. "İZLE," diye seslendi bana. Beni izle. Dalışıma bak anne. Keşke tam olarak hatırlayabilseydim ama o noktadan itibaren zihnimde her şey birbirine karışıyor, hafızamdaki izleri kaybediyorum. Fakat bir şey, tek bir şey çok açık Theodore. Başımı dosyadan kaldırmadan, "Atla işte COLT," dedim. ATLA! Ona Colt* derdim. At yarışlarına bayılırdık. Birlikte yarış izlemeyi çok severdik. Secretariat isimli at daha bir ay önce Triple Crown yarışlarını kazanmıştı. Ben de bir tay kadar hızlı olduğu için oğlum Gilbert'a bu isimle hitap ederdim.

Bazen hayal ediyorum o anı. Masmavi yaz semasının oluşturduğu bir arka planda bedeni önce havada kıvrılıyor, sonra dümdüz uzanıp göle dalıyor. Elleri, kolları, başı, gövdesi, bacakları, ileri uzattığı ayak parmakları, ayak tırnakları sırayla suya giriyor. O anı görmedim. Ancak hayalimde canlandırabiliyorum. Daldığı yer sığmış. Boynu kırıldı yavrumun. Sudan çıkamadı. Yokluğunu fark etmem birkaç saniye sürdü. Gilbert işte böyle öldü Theodore. Çok üzgünüm. Öyle üzgünüm ki üzüntümü tarif edecek kelime bulamıyorum. Yazmaya biraz ara vereceğim.

Daan'a bunları hiç anlatmadım. Birkaç kez denedim, anlatmak istedim ama bugün Daan da yok işte. Evliliğimizin bu yüzden bittiğine eminim. Rosalie belki ayrıntıları bilmez

* *Colt* sözcüğü İngilizcede *erkek tay* anlamına gelir. Aynı zamanda bir erkek ismi olarak kullanılır. (ç.n.)

fakat benim bu olaydaki rolümü biliyor mu diye hep merak etmişimdir. Açıkçası bildiğini hep hissetmişimdir.

Gilbert'ın ölümü pek çok şeyin sonu oldu. Vedalaştığım şeylerden biri de bir yere gitme arzumdu. Artık seyahat etmeyecektim. Sybil'in seyahate gitmesinin sonucu belliydi: çocuğunun ölmesi. Küçük oğlum ellerimden böylece kayıp gitmişti. Sonrasını tahmin edebilirsin: kırk yıl boyunca tekrar eden bir keder ve suçluluk döngüsü. Sanırım bir bakıma ben bir yazarım. Yazmak, yazışmak benim işim. Bu mektubu yazmak gözlerim yüzünden çok zor oldu, evet. Ama gerçek olmaması daima tercih edilecek korkunç bir hikâye anlattığım için de zordu yazmak. Ne var ki hepsi gerçek ve ben artık hiç yazamayacağım gün gelmeden önce son bir kez yazmak istedim. Hayatımı hep korkuyla geçirdim ama şimdi korkmamaya çalışıyorum. Sonuçta korkacak ne var ki cidden? Bir şey kaybetmekten mi korkacağım? En çok ben kaybettim. Ölmekten mi korkacağım? Buyursun gelsin. İçimdeki hayaletleri çıkarıp sayfaya dökmeye çalışıyorum. Bu da hayaletlerin sonuncusuydu.

Geçenlerde kızıma kederimin onlarca yıldır kafamın içinde dayanılmaz bir gürültüye neden olduğunu söylemiştim. Sana bu mektubu yazınca gürültünün nihayet dindiğini ve zihnimin sükûnete kavuştuğunu fark etmek beni çok şaşırttı.

Arkadaşım Joan Didion'un denemelerinden birinden bir alıntı yapacağım. Beyaz Albüm'deki son yazısından. Şöyle: "Kendim için yarattığım şey mahremdir ancak buna tam olarak huzur denemez." Sonra devam ediyor: "Çoğumuz daha gösterişsiz hayatlar yaşasak da hepimiz kendimize özgü ve içe dönük bir zamanın bakiyeleriyiz." Bu bana şimdiye kadar okuduğum en doğru şey gibi geliyor.

Sanırım bir insanın derinliğinin sonu yoktur ancak senin şimdiye kadar hayatıma giren herkesten daha çok denediğini, daha yoğun uğraştığını görüyorum. Biraz zaman alsa da artık anladım ki seni tanımak, soğuk ve ıssız bir yoldan gelip evde sıcak bir ateş ve yanı başında hazır bir sofra bulmak gibi. Bunun için yürekten teşekkür ederim Theodore.

Hattie burada istediğim kadar kalabileceğimi söyledi. Küçük bir gölün kıyısında, çok sayıda odası olan, güzel, sade bir evde yaşıyor. Acaba birkaç haftalığına İskoçya'ya gelmek ister misin diye sorsam bana deli der misin? Buradaki inekleri hayal bile edemezsin. Harry'nin bize izlettiği Yıldız Savaşları filmlerindeki Chewbacca'ya benziyorlar. Görmeden inanmak güç. Ayrıca geri döndüğümde benim evime taşınmaya ne dersin? Neden olmasın? Gözlerimin durumunu düşününce bir yoldaşa ihtiyacım olduğu açık. Biraz ileri gitmiş olabilirim, farkındayım ama mevcut evinin senin için pek bir anlam ifade etmediğini kendin söylemiştin. Sonuçta benim evimin ağaçların arasından koyu gören güzel bir manzarası var. İçinde de ben varım. Bunu bir düşün. Çok ciddiyim. Bruce senin evini biraz rötuşlayıp kiraya bile verebileceğimizi söyledi. Mantıklı olmaz mı? Evden gelecek kira geliriyle de seyahat ederiz.

Burada olsan ne güzel olurdu.

Sevgilerimle... ne de olsa nicedir gönlüm sende.

Sybil

KİME: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: jameswlandy@gmail.com
TARİH: 15 Mayıs 2019 04.45
KONU: Harry ve diğer şeyler

Sevgili Sybil,

Umarım kızınla İngiltere'nin tadını çıkarıyorsundur. Ne zamandır aklımdasın. Nihayet bu cumartesi sabahı yapacak pek bir işim yokken oturup sana mesaj gönderecek zaman buldum. Kitap okumaya başladım. Daha doğrusu çoğunlukla sesli kitap dinliyorum. Üç kitaptan oluşan *Ejderha Dövmeli Kız* serisini yeni bitirdim. Sen bu seriyi okumuş muydun? Harikaydı.

Harry yazın New York'ta bir edebiyat ajansında staj yapacak. Washington'a gelmesini istiyordum aslında ama o New York konusunda kararlı. Marly hâlâ California'da ve sanırım orada kalacak. Bir tedavisi bitiyor, yenisi başlıyor. Faturaları ben ödüyorum, kız kardeşi de onu idare ediyor. Kızlar kendi işleriyle meşguller. Evi satmayı düşünüyorum. Elde tutmak saçma görünüyor. Misafir falan ağırladığım da yok. Seyahatten döndüğünde bir akşam yemeğe gelsene. Seni görmek harika olur.

James

Bu arada Mick Watts ile işlerin ters gittiğine üzüldüm. Sana evlenme mi teklif etti? Öyle bir söylenti çalındı kulağıma.

(mektubun 29 Mayıs 2019 tarihli devamı, önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Bu kısımdan sonra mektubu bitireceğim canım. Yazmaktan zevk alamıyorum artık. Korkunç bir baş ağrısına neden oluyor, ellerime de kramplar giriyor. Sanırım yazı yazarken odaklanmam gerektiğinden oluyor bu ağrı. Sana mektup yazmaya devam etmem aptalca belki ama hiç öyle hissetmedim kendimi.

Sana mektup yazmaya başlamam, buruşup ölmemek için, hayatta kalmak için ortaya koyduğum bir çabaydı ve işe yaradı. Seni hep yanımda, içimde tuttu. Geri dönüp geçmişe baktım. Böyle bir şeyi ilk Daan Belçika'ya taşındığında yapmıştım. Sana yazmak için masa başına her kurulduğumda, senin de göklerdeki bir masada oturduğunu ve yukarıdan beni izlediğini hayal ettim. Belki bu saçma bir kuruntudur, belki de değildir. Belki öyle değildir, belki de öyledir.

Biliyor musun, hayatta olsan nasıl olurdu diye hayal ediyorum. Gitmenden önce kişiliğinle ilgili bildiğim her şeyi dikkate alıp elimden geldiğince bugüne yansıttım. Pasta hamurunu yırtmadan mümkün olduğunca ince açmaya çalışmak gibi bir şey bu. Seni elli dört yaşında bir adam olarak hayal edip bugüne dek getirdim. Ama zihnimin seni hatırlamasına nadiren izin verdim. Geçmişi düşünmeye başladığımda genellikle kapıyı çarpıp çıkardım. Oysa bu sabah kız kardeşimin bahçesinde oturmuş, kuşları, esintiyi ve yakındaki sığırların sesini dinliyordum. Gözlerim kapalıydı. Bir anı üşüştü aklıma teklifsizce. Beklenmedik bir hediye gibi. Bu kez kapıyı kapatmadım. Hatırlamama müsaade ettim.

Sonbaharda bir öğleden sonraydı. Sizi parka götürüyordum. Mahalledeki evlerin önünden geçerek dik yokuştan aşağı indik. Hatırlar mısın, aşağı indikçe evler büyüyordu ve yol oldukça dikti. (Eve dönmek bu yüzden korkunçtu.) O yokuştan aşağıya hep son sürat koşardın. Uzun bacaklarınla uçardın âdeta. Mucizevi bir görüntüydü. Altı ya da yedi yaşındaydın artık. Böyle koşman beni endişelendirmiyordu. Öylesine kendinden emin, öylesine rahattın ki... Her adımda şekilden şekle giren bir şimşektin sanki. Her neyse... Yokuşun dibindeki taş duvar boyunca uzanan patika çok hoştu. O muhteşem söğüt ağacının gölgesine sığınırdın. Cennet gibiydi. Bir öğleden sonra dördümüz parka gitmiştik. Siz hep yaptığınız şeyleri yapmak için sağa sola dağılmıştınız. Sen ve Bruce hiç budanmamış, devasa kolları neredeyse yere kadar eğilen budaklı meşelerden birine tırmanıyordunuz. Fiona çimenlerin arasında dört yapraklı yonca arıyor ya da elindeki yaprakları derenin akıntısına bırakıyordu. Bir sonbahar etraftan bulduğu sopalar ve ıvır zıvırla periler için bir köy inşa etmişti. O sonbahar mıydı, hatırlayamıyorum. Fakat benim düşündüğüm o öğleden sonra, parktaki banklardan birinde evsiz bir kadın uyuyordu. Üzerinde bir sürü battaniyeyle birkaç mont vardı, çantası da yanındaydı. Yüzü parka dönüktü. O yüz hâlâ gözlerimin önünde. Yaşlı bir köpeği vardı. Hayvan uyanıktı ve bizi izliyordu. Bu kadını daha önce hiç görmemiştim. Oralarda pek evsiz olmazdı. Sanki yolunu kaybedip kendini güzel bir yerde bulmuş ve orada öylece kalmış gibiydi. Neyse... Sen ve Bruce onu fark edince ürktünüz. Sizi birkaç dakikalığına, belki de bir anlığına eğlencenizden alıkoydu. Sonra oyuna geri döndünüz. Sizi izliyordum. Dolayısıyla bir yandan oyun oynarken diğer yandan ona bakmaya devam ettiğini görebiliyordum. Köpek de üçünüzü birden takip ediyordu gözleriyle. Parktan ayrıldığımız sırada kadın

uyanmış ve oturmuştu. Köpeğine küçük bir portakaldan kopardığı dilimleri yediriyordu. Biz giderken gülümseyerek bize el salladı. Gözleri parlıyordu. Geçmişi tüm ayrıntılarıyla hatırlayabilmek ne muhteşem değil mi? Üzerinde eski, kırmızı bir kayak montu vardı. Montun önü yırtılmış, içinden dışarı taşan dolgu malzemesi pislikten kahverengiye dönmüştü. Gecenin ilerleyen saatlerinde sandalyemde oturmuş, kitap okuyordum. Hepiniz yatmıştınız, biraz geçmişti üzerinden. Sanırım baban çoktan uyumuştu. Hava çok karanlıktı. Şöminenin ateşi sönmüş, saat epey geç olmuştu. Odandan çıkıp çalışma odasına geldin. Kırmızı çizgili uzun pijamaların üzerindeydi. Çok endişeliydin. Kendini suçlu hissettiğin için uyuyamadığını söyledin. Nedenini sorduğumda anlatmaya başladın. O akşam parktan eve döndüğümüzde ben akşam yemeğini hazırlamak için işe koyulunca sen odana gidip oyuncak ya da başka bir şey almak amacıyla kumbaranda biriktirdiğin parayı saymıştın. (Her zaman bir şeyler için para biriktirirdin.) Kırk üç doların vardı. Bunca yıl geçmesine rağmen o sayıyı söyleyişini hatırlıyorum. Bana parayı parktaki evsiz kadına vermen gerektiğini bildiğini ama almak için para biriktirdiğin şeyi alabilmenin tek yolu parayı elinde tutman olduğundan kadına vermek istemediğini söyledin. Ben de doğal olarak sana bu düşüncenin yanlış olmadığını, paranı vermek zorunda olmadığını söyledim. Ben devam ederken sözümü kestin, parayı ona götürmen gerektiği halde götürmediğini düşündüğünü söyledin. Bu düşünce seni rahatsız ediyordu. Seni yatıştırmaya çalıştım. Sonunda sabah gerçekten istiyorsan parka gidebileceğimizi, eğer hâlâ oradaysa kadına biraz para verebileceğini söylediğimde ancak sakinleştin. Sabaha mevzuyu unutacağını düşünmüştüm ama ertesi gün bir avuç dolusu parayla yanıma geldin ve gitmeye hazır olduğunu söyledin. Ne yapabilirdim ki? Seninle

yokuştan aşağı yürüdük. Parayı koyduğun cebin şişmişti. Koşmadın ama iki-üç adım önümden yürüdün. Parka vardığımızda kadın elbette orada değildi. Rahatladığımı itiraf ediyorum. Fakat sen umutsuzluk içinde bana baktın. Eve döndük, arabayı aldık. Bir süre etrafta dolaştık ama kadından da köpeğinden de tek bir iz yoktu. Kırk üç dolarının hepsini ona vermek istemiş, veremediğin için üzülmüştün. Biliyor musun, bunu hatırlayınca ağladım Colt. O kadar çok şeye ağlayabilirim ki... Olanlardan duyduğum kederi tarif edecek bir kelime yok oğlum. Üzgünüm demek bir işe yaramıyor. Sanırım sen de bunun farkındasındır. Sen her şeyin farkındaydın. Ah Gilbert, ah.

Geri dönüp mektubumun, kıvrıla kıvrıla ilerleyen bu yapıtın tamamını okumayı düşündüm ancak buna gerek yok. Zaten şu noktada bunu yapmak benim için çok zor olur. Şimdiye kadar unuttuğum çok şey olduğunu düşünüyorum ki böylesi en münasibi.

Sana yazmaya başladığımda mektubumun amacı neydi bilmiyorum. Belki de beni tanımanı istiyordum. Bunca zaman seni özledim elbette ama seninle geçirdiğim her anın kıymetini de bildim. Mektubu burada sonlandırıyorum.

Yürekten, en derin sevgilerimle,

Annen

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012
ABD

8 Ağustos 2019

Sevgili Syb,

Lütfen mektuplarını yazıya döktüğü için Theodore'a teşekkür et. Yıllardır süren mektuplaşmamızın sona ereceği düşüncesine alışmak zor ama itiraf etmeliyim ki son zamanlarda arada Theodore olduğu için kendimi biraz sansürleme ihtiyacı hissediyordum. Theodore çok kibar birine benziyor. Bu arada Stewart da selam söylüyor.

Yazacak pek yeni bir şey yok. Ayın dördünde Fransa'da Bağımsızlık Günü partimizi yaptık. Parti o kadar iyiydi ki gecenin sonunda havuz mayosuz kadınlarla doluydu. Artık bir de köpeğimiz var. Bir köpek sahiplenmeyi düşündüğümüzü sana daha önce söylemiş miydim? Yvette adında küçücük, beyaz bir şey. Cinsini bilmiyorum ama onu çok seviyorum. Görsen sen de çok seversin. Gerçi senin hayvanlarla hiç ilgilenmediğini biliyorum.

Büyük haberi vereyim: Bir süredir üzerinde çalıştığım ve burada, gurbette yaşadığımız deneyimi aktardığım yazım Vogue'da yayınlanacak. Çok sevindim. Ekim sayısında yayınlanması bekleniyor.

Ekim demişken, gelmeni dört gözle bekliyorum. Sybil Stone nihayet Fransa'ya geliyor! Artık gözüm açık gitmem.

Gidilecek restoranları falan şimdiden düşünmeye başladım. Eva'yı partide gördüm. Bana yeni perdeler taktırdıklarını söyledi. Dairesini görünce gözlerine inanamayacaksın. Sen ve Theodore ölmüşsünüz de gözlerinizi cennetin incilerle bezeli kapılarının önünde açmışsınız gibi hissedeceksiniz. Paris'e geliyor olsam Eva'nın dairesinden başka bir yerde kalmak istemezdim. Bugüne dek evinde iki hafta geçirmemi teklif bile etmedi namussuz!

Sevgilerimle... Köpeğimiz de öpücüklerini gönderiyor.

Felix

Not: Sormasam çatlarım. Theodore ile aynı odada mı kalıyorsunuz, yoksa o misafir odasında mı kalıyor? (Bunu sormam tam bir patavatsızlık. Hele ki mektubu sana okuyanın Theodore olduğunu bile bile...)

19 Eylül 2019

Paris'ten Kartpostal

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756
ABD

Işıklar Şehri'nden merhaba Rosalie! Yetmişli yıllarda buraya geldiğini ve Paris'i çok sevdiğini hatırlıyorum. Sebebini şimdi daha iyi anladım. Theodore ile çok güzel vakit geçiriyoruz. Geçmişte Paris'i birkaç kez ziyaret ettiği için bana harika bir tur arkadaşlığı yapıyor. Tuileries Bahçesi'nin yakınında, Felix'in bir arkadaşına ait dairede kalıyoruz. Üç metre yüksekliğinde pencereleri olan, çok iyi döşenmiş bir daire. En sevdiğim yapı, Sainte-Chapelle oldu. Şapelin sıralarında oturup ağladım. Stewart ile Felix arasındaki sorunlar, biraz da Felix'in yazısının beğenilmesi ve Vogue'da yayınlanacak olması sayesinde şimdilik çözüldü. Birkaç sesli kitap dinlemeyi denedim ama hakikaten odaklanamıyorum. Kulaklıklardan ayrı huylandım, kötü seslendirme sanatçılarından ayrı. Bu yüzden artık hiçbir şey okumuyorum. Sadece bazen Theodore'dan bana yüksek sesle kitap okumasını istiyorum. Seni özledim. Sevgiler. Sybil

Merhaba Rosalie. Ona gözüm gibi bakıyorum, merak etme. Görememek onu korkutsa da renk vermiyor. Sanat eserlerindeki ayrıntıları göremediği için üzülüyor ama Eyfel Kulesi'nin ışıkları yanınca onları görebiliyor. Saygılarımla. T. Lübeck

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

15 Aralık 2019

Sayın Bayan Van Antwerp,

Görü Hanedanı isimli romanımın ilk taslağını ekte iletiyorum. (Kitabın adı konusunda bana yardımcı olduğunuz için teşekkürler.) O yıl sizinle yaşamamış olsaydım muhtemelen kitap yazamazdım. Artık okuyamadığınızı biliyorum ama belki Theodore kitabımı size okuyabilir.

Sizi seviyorum.

Harry

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756
ABD

8 Şubat 2020

Sevgili Rosalie,

Her zamanki gibi seni düşünüyorum. Sabahları köpeklerle yürüyüş yapıyor, öğleden sonraları bahçede rüzgârı dinleyip temiz yayla havasını içime çekiyorum. Amerika'daki evimin nehir manzarası muhteşem sanırdım, meğer ne basitmiş. Buradaki gölü görsen ne demek istediğimi anlardın. Bildiğin gibi Fiona, Walt ve çocuklar yıl sonunda burada harika iki hafta geçirdiler. Bruce ve ekibi nisanda, Stewart ile Felix ise haziranda gelecek. Herkes buranın muhteşem doğasından payını almak için sıraya girdi! Beni sorarsan mutluyum. Hattie ile akşamları oturup birbirimize hikâyeler anlatıyoruz. Bazen Douggie, Declan ve John da bize katılıyor, hep birlikte geçmişten dem vuruyoruz. Birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var. Theodore'u seviyorlar. Theodore bana 20 Ocak tarihli mektubunu okudu. Lars'ın düştüğünü duyduğumda çok üzüldüm. Onu Greenmont'a yerleştirmek en doğrusuydu. Söylediklerinde haklısın. Öyle görünmesek de kendimizi otuz yaşındaymış gibi hissediyoruz. Yaşadığımız tüm bu felaketlere, düşündüğümüzden çok daha acı verici bir seyir izleyen hayatlarımıza rağmen yaşamanın kendisi sihirli bir şey. Seni çok özledim. Nisan sonunda döneceğim.

Ziyaretine gelmek istiyorum. Theodore bana eşlik edecek. Artık bana mektup yazan bir sen kaldın. Bunun için ayrıca minnettarım.

Sevgiler,

İskoçya'dan Sybil

İskoçya'dan saygılarımla. Theodore

Hattie Gleason
Bodney Cottage
Fassfern
Fort William
PH33 7NP
İskoçya
BİRLEŞİK KRALLIK

10 Kasım 2021

Sevgili Hattie,

Sana kız kardeşin Sybil'in, oğlu Gilbert'ın elli yedinci doğum günü olan 9 Kasım Salı sabahı vefat ettiğini bildirmek için yazıyorum. Doktorlar, akciğer embolisinden dolayı acı çekmeden, hemen öldüğünün neredeyse kesin olduğunu söylüyorlar. Bu haberi veren ben olduğum için üzgünüm ama çocuklar bunu benim yapmamı rica ettiler.

Benim gibi sen de ayrıntıları merak ediyorsundur diye düşünüyorum. Sybil mutfakta kendisine çay hazırlıyordu, ben de güllerle ilgilenmek için kendi evime geçmiştim. Yarım saat kadar sonra döndüğümde onu yazı masasının sandalyesinde oturur halde buldum. Çayı soğumuştu, başı masanın üzerindeydi. Sanki eskiden olduğu gibi yazmaya başlamaya hazırdı.

Fiona ve Bruce sırası gelince Sybil'in eşyalarını elden geçirecekler. Sende kalmasını isteyebileceğini düşündüğümüz bazı eşyaları sana göndereceğiz. Cenaze töreni iki hafta sonra

Sybil'in düzenli olarak gittiği, Annapolis'teki Good Shepherd Kilisesi'nde yapılacak.

Acı haberi verdiğim ve son nefesinde Sybil'in yanında olamadığım için çok üzgünüm Hattie. İskoçya'da seninle uzunca bir zaman geçirebildiğimiz için minnet doluyum. Diğer taraftan Sybilimizle daha fazla zaman geçiremediğim için kalbim kırık. (Eminim sen de aynı şekilde hissediyorsundur.) Son anında yalnız ve muhtemelen korkmuş olduğunu düşünmek bana acı veriyor ama belki o da böyle olmasını isterdi. Çok kısa bir süre önce bana son birkaç yıldır hayatının dolu dolu geçtiğini söylemişti. Yine de bazı şeylerden artık kurtulduğunu ve özgür olduğunu biliyorum.

Umarım tekrar görüşürüz.

Arkadaşın Theodore

Not: Hep birlikte barda çektirdiğiniz bir fotoğrafı ekte gönderiyorum. Fotoğrafı son gelişinde Fiona çekmiş.

Sayın Dezi Martinelli
138 South Carrington St.
Hasbrouck Heights, NJ 07604

25 Kasım 2021

Sayın Bay Martinelli,

Benim adım Fiona Van Antwerp-Beaumont. Sybil Van Antwerp'in kızıyım. Gördüğünüzü sanmıyorum, dolayısıyla gazetedeki ilanı okumadığınız varsayımıyla haberi size ben vermiş olacağım. Annemi birkaç hafta önce kaybettik. Bizim için çok ani bir ölümdü. Şoke olduk.

Son birkaç yıl içinde annem bana sizinle kurduğu bağlantıdan, daha doğrusu size nasıl bağlandığından bahsetti. (Kendisi herhalde bu şekilde ifade etmezdi.) Umarım hayatının korkunç bir döneminde verdiği ve hem sizi hem de ailenizi çok kötü etkileyen kararlardan ne kadar pişman olduğunu biliyorsunuzdur.

Annemin vasiyetinin gereğini yapmak üzere harekete geçtiğimizde size bir miktar para bıraktığını gördük. Bu mirasla ilgili bir not da bırakmış. Benden size mutlaka mektup yazmamı ve paranın aslında babama ait olduğunu, bu parayı oğlunuzun ihtiyaçları için kullanmanızı söylememi istemiş. Notu bu kadardı. Çeki ekte iletiyorum. Umarım sizin için hoş bir sürpriz olur.

Anneme gösterdiğiniz nezaket için teşekkür ederim. Bana affedici yaklaşımınızın üzerindeki ağır bir yükü hafiflettiğini söylemişti.

En iyi dileklerimle,

Fiona Van Antwerp-Beaumont

Fiona Van Antwerp-Beaumont
2 Hamilton Terrace
Londra SE 28 8JF
Birleşik Krallık

15 Ocak 2022

Sevgili Fiona,

Umarım sen, Walter ve çocuklar iyisinizdir. Ben idare ediyorum. Bir tek anneni çok özlüyorum. Senin de onu çok özlediğini biliyorum.

Annenin kitaplığından Rebecca adlı kitabı aldım. İçinden birkaç müsvedde kâğıt çıktı. Annenin babana yazdığı, daha doğrusu yazmaya çalıştığı bir mektup taslağı ya da denemesi olduğunu sanıyorum. Ekte gönderiyorum. Belki senin için bir anlam ifade eder.

Sybil'in sana söylemenin yolunu bulmaya çalıştığı bir şey vardı. Bunu zamanında dile getirmemesi çok yazık olmuş. Bu mektubu okuduktan sonra birtakım soruların olacağını sanıyorum. Yanıtları bende olabilir.

Mart ayında ziyarete gelmenizi sabırsızlıkla bekliyorum.

O zamana kadar hoşça kal.

Theodore

~~Haziran 2015 Temmuz 2015 Ağustos 2015~~ Eylül

Sevgili Daan,

Yazı masasında saatlerce oturduğumu hatırlıyor musun? Şimdi yine orada oturuyorum~~, hiçbir şey değişmemiş gibi~~. Her şey değişti.

Her zaman tam olarak söylemek istediğimi söylemeye ya da İngilizceyi mümkün mertebe doğru kullanmaya çalıştım. Kelimeler bana hiç sırt çevirmedi. Ancak şimdi sana yazmak için buraya oturdum ve ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yok.

Kâğıda kaleme sarıldım ama

haftalardır bunu düşünüyorum.

~~Hiç de~~

Ölmek üzere olduğun için üzgünüm fakat hepimiz bir gün öleceğiz. Kanserden öleceğin için üzgünüm. Netice itibariyle ölünce her şey nihayete erecek olsa da insanın sonunu böyle sinsi bir hastalığın getirmesi çok can sıkıcı. Ancak kanser, ölümü daha ziyade katlanılması gereken yıkıcı bir deneyim haline getiriyor. Şahsen beni şaşırtacak ani bir sonu tercih ederdim. Mesela ~~araba çarpmasını~~, tepeme yıldırım düşmesini ya da başımın kesilmesini (tek ve hızlı bir darbeyle; birden kararacak her yer; korkunç ama acı verici değil) tercih ederdim. Tabii ki çoğumuzun böyle bir lüksü olmayacak.

Sana ~~itiraf etmem ifşa etmem~~ anlatmam gereken bir şey var

Bir itirafta bulunacağım (sana anlatmaktan bir fayda geleceğini düşünmedim)

(Bilmenin sana ne faydası olacak?)

~~Benim suçumdu~~ Ortada suçlanacak biri olmadığını söylemiştin ama suçlu bendim

Bunu bilmek hakkın

Beni suçlamakta haklıydın çünkü olanlar

Seni kaybetmekle ilgili beni en çok rahatsız eden şey, Gilbert'la ilgili ~~sırrım~~ anılarımı paylaştığım, kim olduğumu, hep ne yapmaya çalıştığımı bilen son ~~kişiyi kaybetmek~~ kişi olduğunu bilmek

olmak için elimden geleni yaptığım kişi. Ama sana bir şey söylemeliyim

Senden nefret ettiğim zamanlar oldu ama her zaman

Kendimden nefret ettim, öyle işte

Sen beni sevdin

İyi bir anne, iyi bir vatandaş, iyi bir çalışan, iyi bir eş olmak için ~~elimden geleni yaptım~~ çok çabaladım ama her seferinde hedefi ıskaladım. Bilmen gereken bir şey var. Saint-Pierre Gölü'ne gittiğimizde

Çok konuştuğumuzdan değil ama bu dünyada beni tanıyan tek kişi sensin ve senin orada olduğunu bilmek ~~teselli~~ hep büyük bir teselli oldu. Bunu özleyeceğim. Sadece senin bildiğin şeyler var... Sen öldüğünde anılarımı ve taşlarımı kim saklayacak? Ama bilmediğin bir şey de var

Sana söylemediğim taşı anlatmaya mecburum

Devasa bir yıkım güllesi var ONA DEDİM Kİ

~~Yas tutmadım~~ asıl kendimi cezalandırmaya çalışıyordum,

şimdi bunu yazarken bile beni rahatsız eden bir suçluluk duygusu

Gördüğün gibi kederim suçluluk duygumla birleşti

Evliliğimiz sona ~~ererken~~ erdiğinde artık sana âşık değildim ama seni hep sevdim.

Daan, ben beceremedim ama o dönem Fiona ve Bruce ile yakınlaştığın için sana borçluyum. Bunu ~~onlar için~~ benim için yaptın. Çok iyisin.

Sen iyi bir adam, iyi bir babasın

Her şey bittiğinde, Belçika'ya gittiğinde merak etmedim –o zamanlar sana âşık değildim– ama sen gittin ailem beni terk etti sen beni terk ettin ve

Ama bilseydin, ~~evliliğimizi kurtarır mıydı,~~ hayatımızı KURTARIR mıydı diye hep merak ettim.

Tabii ki göndermek istediğim mektubu gönderemem. Söylemek istediklerimi söyleyemiyorum. Biliyorum ki binlerce kilometre uzunluğunda bir mektup yazsam bile insan ruhunun –benim ruhumun– evrenini ifade edemezdi MEKTUPLAR sayfalarca ve sayfalarca ne için? Bilmiyorum. Kendime ne için diye soruyorum. Hiçbir şey ifade etmiyorlar, hiçbir şey değiller, sadece sonsuz karalamalarımın olduğu kâğıtlar ama ~~ben böyle~~ bu benim anlamlandırma biçimim, sanırım ~~mektupları yazmak suretiyle~~ yine de ben yine de yazmama rağmen hâlâ

DNA testi yaptırdım, şimdi söylediğime şaşıracaksın

Özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim

Kör oluyorum ve bu beni korkutuyor. Göremezsem benden geriye ne kalır?

Artık yoksun. Yakında seni yeniden göreceğimi biliyorum.

TEŞEKKÜR

Bu kitap henüz taslak aşamasındayken çok sevdiğimiz dostlarımızın altı yaşındaki oğulları birkaç ay içinde çok hastalanıp öldü. Zaman durdu. O sonbaharda ve aralık ayındaki korkunç, yıkıcı olaylar, her sabah aklımızda aynı düşünce ve içimizde aynı hisle uyanmamız bende bir değişime neden oldu. Keder ve yas hayatlarımızı doldurup bir daha gitmemek üzere içimize çökerken ben Sybil ile sessizce bir köşede oturdum. Wade'i kaybetmek bu kurgu eser üzerinde önemli bir etki bıraktı. Bu kitap bir bakıma sizin için de yazıldı Nicki ve Kent. Size sevgilerimi iletiyorum.

Benim için bu kitabın yayınlanmasına giden yol uzundu. Yıllarca kötü hava koşullarıyla boğuştum o yolda ama yalnız değildim. İsimlerini sayamayacağım kadar çok insan bana cömertçe davrandı ve yol boyunca yardımcı oldu. Yine de birkaçının ismini zikretmek isterim.

Tam da yazmayı bırakıp hukuk fakültesine gitmeye hazırlandığım anda bu kitabın haklarını büyük bir hevesle satın alan Amy Einhorn'a sonsuza dek minnettar kalacağım. Bu benim hayatımda bir dönüm noktasıydı. Hem Amy ile hem de onun harika çalışma arkadaşları Lori Kusatzky ve Rachel Berkowitz ile çalışmak, Crown'daki ekibin geri kalanının, Grandview'dan Tara Timinsky'nin ve ayrıca Lily

Cooper'ın zekâsından istifade etmek, şimdiye kadar edindiğim en eğlenceli tecrübeydi.

Birkaç yıl önce, yüzlerce yazar temsilcisi ilgilenmezken temsilcim Hilary McMahon benimle çalışmayı kabul etti ve bana *gereken her şeye sahip olduğumu* söyledi. Ben buna inanmakta bazen tereddüt etsem de o asla tereddüt etmedi. Onun bana duyduğu bu güven, kaybettiğim özgüvenimi geri getirdi. Şimdi arkadaşız ki bu benim hayalini kurduğum şeydi.

Trinity'den Carlo Gébler beni kanatları altına aldı ve bana zamanını bahşetti. Kesintisiz mentörlüğü benim için tarifsiz derecede değerliydi. Bu romana yardımı ise net ve dönüştürücü oldu. Eoin McNamee çalışmamla kendi çalışmasıymış gibi titizlikle ilgilendi. Gerek onlardan gerekse yaratıcı yazarlık yüksek lisans programındaki diğer hocalarım Claire Keegan, Kevin Power ve Harry Clifton'dan, ayrıca benim gibi öğrenciyken sonradan dostum ve meslektaşım olan pek çok kişiden kurgu sanatı hakkında olduğu kadar meslek hakkında da çok şey öğrendim. Bunun için hepsine bir teşekkür borçluyum. İrlanda'da geçirdiğim o mükemmel senede hayatım çok güzel vesilelerle zenginleşti ve akabinde seyri değişti. Anılarım hep benimle kalacak. Geriye dönüp onlara her baktığımda hayrete düşüyorum. Kalbim her zaman orada, İrlanda'da atacak.

Bu romandaki yardımları için özellikle teşekkür etmek istediğim diğer kişiler arasında hukuki ayrıntıların doğru olması konusunda bana yardımcı olan Peggy Kent ve Mike Robinson da bulunuyor. İlk okuyucularım olan Ashley Hill, Margaret Ann Speakman, David Speakman, Tory Dickerson ve Francesca Capossela'ya teşekkürlerimi sunuyorum. Gray Wilson, Kally Punger, Inman Majors, Teri Brennan

ve merhum Joan Frederick'e minnettarlığım ise çok daha eskilere dayanıyor.

Yolda benimle yürüyen, çalışmalarımı okuyan, yıllarca pek çok taslağa, başarısızlığa ve hayal kırıklıklarına tanık olan sayısız arkadaşıma büyük bir teşekkür borçluyum. Özellikle uzun süredir beni yüreklendiren amigo kızlarım Kelly Whitener ve Kaili Emmrich'e ve çok güvendiğim, biricik ve değerli ilk okuyucum Sorcha Hamilton'a teşekkür ederim. Göremediğimiz bir geleceğe inanmaktan asla vazgeçmeyen aileme, annem Claire Ficker ve babam Tim Ficker'a, büyükbabam Jack Vellines'e, kayınvalidem Joyce Evans ve kitap yayınlanmadan önce hayatını kaybeden kayınpederim Jon Evans'a, benim için çok değerli olan kardeşlerim Hannah ve Kyle'a minnettarım.

Her anlarıyla sihir kelimesinin tanımını değiştiren, muhteşem çocuklarım Jack ve Mae'ye gösterdikleri sabır ve sevgi için teşekkür ediyorum.

Gerçek anlamda hayat arkadaşım olan, hep yan yana, omuz omuza durduğum kocam Mark olmasaydı o uzun ve zor yılların üstesinden nasıl gelirdim bilemiyorum. Seni bulduğum için ne çok şükrettiğimi anlatamam. Gemiyi rotada sen tutuyorsun. Görünüşe bakılırsa istediğim her şeyi elde etmişim. Hayatımın seninle geçen her anı nezaketle ve iyilikle doluydu. Dolayısıyla bu kitabı sana ithaf ediyorum.

Yakup 1:17

**KULAKTAN KULAĞA, DİLDEN DİLE,
KALPTEN KALBE YAYILAN
HAYATA KARŞI KAZANILAN EDEBİ BİR ZAFER!**

26 Haftadır #1 New York Times Çoksatanı
2026 PEN/Hemingway En İyi Roman Ödüllü
2026 Women's Prize En İyi Roman Finalisti
3 Dalda Goodreads Okur Ödülleri Finalisti
(500.000 oy 4.5 rating)
2026 Indies Choice Awards Yılın En İyi Romanı
(3.000 bağımsız kitabevinin seçimiyle)

VIRGINIA EVANS'IN KALEMİNDEN

MUHABBET

Sybil her sabah yazı masasının başına geçiyor ve mektuplar yazıyor.

Erkek kardeşine, en yakın arkadaşına, bahçecilik kulübünün üyelerine, en sevdiği derse katılmasına izin vermeyen üniversite dekanına, favori yazarlarına, editörlere, ajanslara...

Bir de O'na... Yazdıklarını bir türlü gönderemediğine...

Dünyaya tutunmanın yolunu mektuplarda bulan Sybil Van Antwerp onu seven herkesi otuz yıldır kendinden uzakta tutuyor.

Ancak inziva sona ermek üzere. Geçmişten gelen mektuplar, onu hayatının en acı dolu dönemiyle yüzleştirecek.

Sybil artık o mektubu göndermek zorunda.
Yoluna devam edebilmek için önce kendini affetmeli,
sonra tüm dünyaya gerçekleri anlatmalı.

"Bir kutlama nedeni."
Ann Patchett

"Nasıl bir roman! Hem yıkıyor hem iyileştiriyor."
Pandora Sykes

"Bunu kimse beklemiyordu. Muhabbet, yılın romanı."
Wall Street Journal

"Muazzam."
Fredrik Backman

APRIL

9 786256 756205